

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

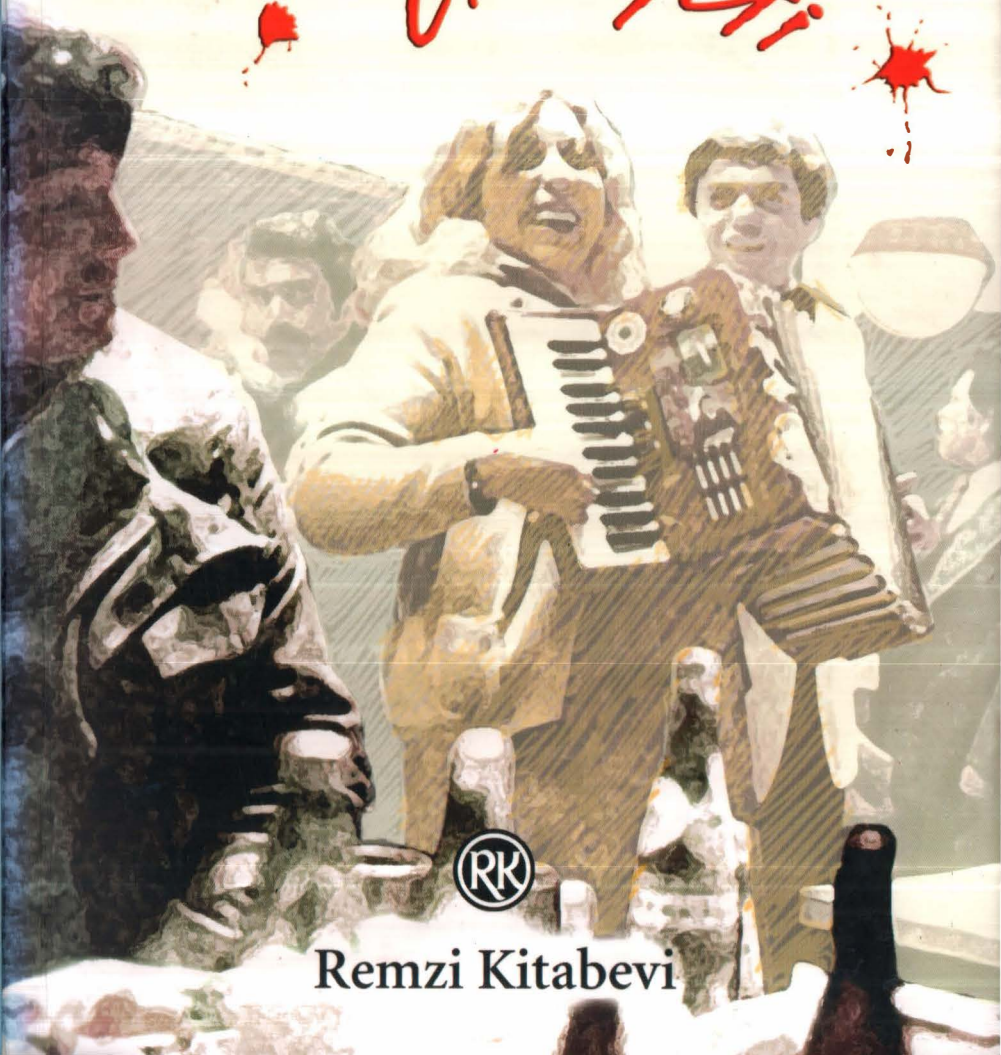
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MÜJDAT GEZEN

MÜJDAT GEZEN

Meşhur Yenikapı Cinayeti

Meşhur Yenikapı Cinayeti

Remzi Kitabevi

MÜJDAT GEZEN, 29 Ekim 1943 yılında İstanbul Fatih'te doğdu. Sahneye ilk kez 1953 yılında bir ilkokul piyesinde çıktı. Ve aynı yıl *Doğan Kardeş* çocuk dergisinde şiirleri yayınlandı. Yine bu yıllarda İstanbul Radyosu Çocuk Kulübü'nde mikrofonla tanıştı. Vefa Lisesi'nde okudu. 1956-57 yıllarında çeşitli amatör tiyatro topluluklarında rol aldı. 1960 yılında İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları'nda profesyonel oldu. 1961 yılında İstanbul Belediyesi Konservatuvarı Tiyatro Bölümü'ne girdi. 1962 yılında ilk filmini çevirdi. 1963 yılında ilk özel tiyatro çalışmalarını yaptı. Münir Özkul ve Muammer Karaca Tiyatrolarına girdi. 1963-64 yıllarında sanat dergilerinde şiirleri çıktı. 1964-66 askerlik yılları ve oyun yazma denemeleri dönemidir. 1966 yılında Ulvi Uraz Tiyatrosu'na girdi. 1967 yılında arkadaşlarıyla birlikte Halk Oyuncuları'nı kurdu. 1968 yılında ilk kez kendi özel tiyatrosunu açtı ve aynı sezon İstanbul Tiyatrosu'nda çalıştı. 1970 yılında sahne, film, TV çalışmalarında bulundu. Aynı yıl kızı Elif dünyaya geldi. İlk kitabı 1975 yılında yayınlandı. Yayımlanmış otuz beş kitabı vardır ve bunlardan dokuz tanesi okullarda yardımcı ders kitabı olarak okutulmaktadır. 1982 yılında bir yayınevi kurdu. Yine aynı yıl İstanbul Belediye Konservatuvarı ve sonradan İ. Ü. Devlet Konservatuvarı'nda Türk Tiyatrosu öğretmenliği yaptı. Aynı yıl, yazar arkadaşı Kandemir Konduk'la birlikte "Güldürü Üretim Merkezi"ni kurdu ve büyük gazetelerde mizah sayfası yönetti. 1991 yılında MSM'yi, 1992 yılında "MSM Ormanı"ni kurdu. 1995 yılında *Hamlet Efendi* adlı oyunu ödül aldı ve Devlet Tiyatroları'nda oynandı. 1996-98 yıllarında *Cumhuriyet* gazetesinde yazdı. 1997 Devlet Tiyatroları'nda oyun yönetti. Aynı yıl *Babam* adlı oyunu ödül aldı. 1998 yılında ilk kez adını taşıyan tiyatrosunu kurdu. 2001 yılında MSM Huzurevi'ni kurdu. Yüz civarında filmde, elli civarında oyunda, binden fazla radyo ve TV. skecinde rol aldı, bunların bir bölümünü yazdı ve yönetti. Yirmi beşten fazla oyunun, sekiz sinema filminin ve beş TV dizisinin yönetmenliğini yaptı.

MÜJDAT GEZEN

Meşhur Yenikapı Cinayeti

-acayip roman-

Remzi Kitabevi

MEŞHUR YENİKAPI CİNAYETİ / Müjdat Gezen

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da
özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı
sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 975-14-0964-0

BİRİNCİ BASIM: Mart, 2004

Remzi Kitabevi AŞ., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul

Tel (212) 513 9424-25, 513 9474-75, Faks (212) 522 9055

WEB: <http://www.remzi.com.tr> E-POSTA: post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi AŞ. tesislerinde basılmıştır.

Bu kitabın her basımı 2000 adet olarak yapılmaktadır.

*Bu kitaptaki gerçekler
Tamamıyla yalan
Yalanlar, tamamıyla gerçek.*

- Birini öldürdüm.
- Ne diyorsun oğlum sen?
- Semra'yı öldürdüm az önce.
- Sevgilini?
- Ne sevgilisi ulan manita işte.

Kafadan böyle girdi lafa Erdoğan. Sevgilisini az önce öldürmüştü.

— Erdoğan bu böyle sokak ortasında konuşulacak mesele değil Kemal Abi'nin kahveye gidelim, orda konuşuruz.

* * *

- İki çay versene Hakan... Anlat nasıl oldu?
- Az ilerde kayalıkların üzerinde içiyorduk. İki şişe Marmara'yı ikimiz götürmüştük. İki boş şişenin üzerine bir yirmi beşlik ekleyip üçüncüyü gittim aldım istasyonun altından, döndüm geri, bizimki yok.
- Eeee?
- Burası bastı, midem bulanıyor, paran var mı?
- Bir liram var.
- İki işkembe çorbasına yeter, hadi gidelim Vangel'e.
- Anlat ulan merak ediyorum.
- Yolda anlatırım, ürküyorsan işkembecide anlatırım.

* * *

— İki çorba biri damardan. Anlat Erdoğan sıkıldım, uykum geldi.

— Saat kaç?

— Yarım.

— Nerde kalmıştım? Şarabı aldım döndüm, bizimki yok. Kalyalıkların üstü zifiri karanlık, bilirsin. Kafam da kıyak. Başladım bağırmağa: “Semraaa, Semraaa.” Karı yok. Fırladım caddeye, bağıyorum. Az ilerde bunu gördüm arkadaş. Sarı Ergun’un kolunda, öpüşüyorlar.

— Hadi lan!

— Kuran çarpsın.

— Eeee?

— Elimdeki şişeyi vurdum yere, ucu oldu bıçak gibi. Geçirdim gırtlığına. Sarı elime sarıldı, attım şişeyi. “Öldürdün ulan kıızı,” dedi. Kaçtım geldim sana.

— Allah belanı versin Erdoğan. Katil oldun.

— Oldum.

— Yeter ulan bütün sarımsağı bitirdin masadaki.

— Ben ne yaptığımı biliyor muyum?

— Birlikte gidelim, polise teslim ol.

— Oynattın mı oğlum sen? Ben memlekete gideceğim.

— Delirme oğlum, İlk akla gelecek yer memleketin olur.

— Ne yapayım öyleyse?

— Birlikte gidelim karakola, durumu anlat. “Kafam iyiydi,” falan dersin. “Sevgilimi arkadaşımın kollarında öpüşürken görünce delirdim,” falan dersin, bunlar hafifletici sebeplerdir.

— Dişini sıkıp hukuku vaktinde bitirseydin şimdi avukatımdın.

— Hocalara sorarız oğlum, hemen panikleme, çorbanı iç, sırf sarımsak yaptın lan, leş gibi kokuttun masayı.

* * *

Erdoğan’ı evimde sakladım. Hem iyi arkadaşımdı, hem de gönlüm içerde yatmasına razı olmuyordu. Önceleri annem biraz su koydu ama, “Parasız kaldı anne, durumu kötü, yiyecek yemeği bile yok, fakültede okuyor, benim en iyi arkadaşım, anla-

yıllı ol,” gibi laflarla işi bağladım. Garibin kimseye de bir zararı yoktu. Ama asıl olay daha sonra patladı. Bir akşam kapım çaldı. Açtım. Sarı:

— Erdoğan sende mi? diye sordu.

— Neden soruyorsun?

— Günlerdir ikiniz de Kemal Abi’nin kahveye gelmiyorsunuz. Hepimiz düşündük ki sendedir.

— İçeri gel.

— Bu Erdoğan manyak arkadaş, diye söylene söylene girdi içeri Sarı.

— Neden?

— Semra’yla geçen gece kafayı çekmişler. İkisi de olmuş zurna. Bizimki yeniden şarap almaya gitmiş. Kahveye geçiyordum, bir baktım sahilde kızın biri kusup duruyor. İnliyor da. Bi baktım bizim Semra. Hemen denizden aldığım suyla yüzünü yıkadım. Ceketimi attım sırtına, durmadan kusuyor, titriyor da. Yürüyecek hali yok. Girdim koluna evine götürüyorum. Bu senin manyak elindeki şişeyi kırmasıyla kızın suratına sallaması bir oldu.

— Biliyorum.

— Allahtan sıyrıldı da bi bok olmadı kıza. Önce “garanti gitti” dedim ben de. Neyse ufak bir sıyrıkla atlattı işi Semra.

— Yani ölmedi mi?

— Yok canım, bizim evde bir pansuman yaptı ablam, gitti evine, dün de Kemal Abi’nin kahvedeydi, bi şeyi yok.

İçeri seslendim:

— Gel lan buraya şanslı piç, kız yaşıyor.

Erdoğan alı al moru mor geldi. Sarı’yı görünce önce bir şaşaladı. Ne diyeceğini bilemedi.

— Ulan dangalak, dedim. Sarı her şeyi anlattı, kız yaşıyor. Sarı’nın bir günahı yok bu işte.

— Ne günahı yok be öpüyordu Semra’yı.

Sarı öfkeyle lafa girdi:

— Ne öpmesi ulan manyak, leş gibi kusmuk kokan kızı ne diye öpecek mişim? Evine götürüyordum...

Erdoğan'a olayı kısaca anlattım. Oğlanı gülme krizi tuttu, acayip kahkahalar atıyor, odanın içinde bir aşağı bir yukarı delleni-yordu. Hep birlikte kahveye çıktık.

* * *

— Hakan üç çay kapsana bize... Semra gelir mi dersin Sarı?

— Gelecek.

— Ben tüyüyorum arkadaş, kızın yüzüne bakamam bu durumda.

— Otur ulan zübük, kız hiçbir şey hatırlamıyor.

— E boynundaki yara?

— Yara mara yok, hafif bir çizikti, ablam pansuman yaptı geçti işte.

Kapı açıldı Semra girdi içeri, bizi gördü. Hiçbir şey olmamış gibi Erdoğan'ı öptü, beni öptü, Sarı'yı öptü, yanımıza oturdu.

— Erdoğan günlerdir neredesin sen? Beni meraklan çatlattın be. Memleketine gittin sandık.

— Gitmedim buradaydım.

— Tamam o zaman. İyisin ya?

— İyiyim, sen?

— Ben de iyiyim.

— Tamam o zaman.

— Semra bir çay iç, dedim.

— İçerim.

— Hakan dört çay alsana.

Semra gürültüyle çayını karıştırırken Erdoğan kulağıma fısıldadı:

— Günlerdir eve gitmiyorum. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum moruk, sağ ol.

— Tamam tamam önemli değil, ama kız buradayken gitme, dedim.

— Ne fısıldaşıp duruyorsunuz ikiniz öyle? dedi Semra.

— Özel, dedim. Gülüştük.
 — Özel mözel değil, bu senin sapık takıntın beni sana asılıyor sanmış.

— Neden?
 — Yok öyle bir şey ya, diye lafı değiştirdi Erdoğan.
 — Hesabı getirsene Hakan, dedim.
 — Çaylar benden bugün otuz beş lira kazandım, dedi Semra.

— Nerden kazandın?
 Erdoğan'ın sesinde kıskanç bir titreklik vardı.
 — Akademi'de modellik yaptım.
 — Nasıl modellik? dedi Erdoğan.
 Ortam geriliyordu. Semra sürdürdü:
 — Resim yapan öğrencilere modellik yaptım işte.
 — Nasıl modellik ulan?
 Sesi gittikçe kabalaşıyordu bizimkinin.
 — Nü.
 — Nü mü, nü ne?
 — Çıplak modellik işte canım.
 — Sen gelsene benimle bi dakika dışarıya.
 Sesi yükseliyordu Erdoğan'ın. Delirmiş gibiydi. Müdahale ettim.

— Otur oturduğun yerde Erdoğan, bırak kıroluğu, ne var bunda, kız gidip bir modellik işi yapmış, para kazanmış, ne var bunda?

— Erkekler yok muymuş orada?
 Tutamadım kendimi:
 — Var veya yok, sana ne, nikâhlı karın mı Semra senin?
 — Değil ama ...
 — O zaman karışma.
 — Bu beni hakaten katil edecek ha.
 Sinirlerine hükmedemiyordu Erdoğan. Kız ise şaşkıncı:
 — Sen ne demek istiyorsun Erdoğan anlamadım ben?
 — Sen gelsene benimle dışarı.

Erdoğan kızı kolundan kaptığı gibi dışarı çıkardı. Gittim peşlerinden. Bu oğlan çok sinirli oldu, ya kıza bir şey yaparsa? Araya da girmek istemiyorum. Kenardan izlemeye başladım ikisini.

— Çırılçıplak soyunup modellik mi yaptın sen?

— Evet.

— Yani kendini heriflere seyrettirdin ve bundan gizli bir mutluluk duydun öyle mi?

— Yooo, para kazandım o kadar.

— Ama kadınsı bir mutluluk hissettin içten içe.

— Yooo, bu senin düşüncen.

— Peki, bir kadın neden anadan doğma soyunup çıplak modellik yapar?

— Para kazanmak için.

— Başka?

— Başka hiçbir nedenim yok. Hem olsa bile bundan sana ne?

— Ayrıldık mı biz?

— Neden?

— O zaman sana karışabilirim değil mi?

— Tabii karışabilirsin, ama mantıklı bir neden olursa.

Sakin gidiyordu konuşmaları, müdahale etmedim, izlemekle yetindim.

— Bu mantıklı bir neden değil mi sence? Senin çıplak vücudunun başka erkekler tarafından izlenmesini kıskanmam mantıklı bir neden değil mi?

— Sen izle o zaman.

Öpüştüler. Eve gittiler. Kahveye girip hesabı ben ödedim.

* * *

— Bu külotun yeni mi?

— Sutyeniyle takım, görmüyor musun?

— İçindekilere bakmaktan dışını gören kim?

— Terbiyesiz.

— Özledim seni, çok özledim.

— Ben de seni özledim.

- Çıkar şunu artık.
- Sen çıkart.
- Mis gibi kokuyorsun.
- Teşekkür ederim.
- Ben pis kokuyor muyum?
- Ben senin kokunu seviyorum.
- Biraz sırtını dönsene.
- Önce öpmeni istiyorum.
- Tamam.
- Bundan çok hoşlanıyorum, sen de çok güzel öpüyorsun.

Ben de sana yapmak istiyorum...

Erdoğan acayip sesler çıkartmaya başladı. Sonra fısıltıyla konuştu:

- Harikasin... Boynuna dikkat et.
- Boynumda bir şey yok tatlım. Şimdi konuşma.

İkisinin de sesleri iniltiye dönüşmüştü. İniltileri, terli vücutlarından çıkan seslere karışıyor, ardından “oh” “ah” nidaları bu sesleri güçlendiriyordu.

- Hadi artık, dedi kız.
- Tamam.
- Bu harika, harikasin, harikasının.
- Sen de öyle bebeğim, sıcacıksın.

Ani bir hareketle Erdoğan'ın altından kıvrılarak çocuğu sırt üstü yatırdı ve üstüne çıkararak oturdu.

- Semra bu çok güzel.

Sonra bir sessizlik oldu. Soluk sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

* * *

- Bülent'in evinde parti var para topluyorum, dedi Sarı.
- Ne parası ulan, giriş biletle mi eve? dedi Erdoğan.
- Bol yapacağız Erdoğan, votka, vermut, cin ve elma, portakal için para lazım. Tekel bunları bedava vermiyor.
- Elmayla portakalı tekel mi satıyor artık?

- Espiriyi bırak ulan, veriyorsan geliyorsun.
- Sarı, benim yerime sen ver, çorba içecek param yok.
- Tamam. Sen?
- Kaç para? dedim.
- Ne verirsen ver işte.
- İki buçuk liram var.
- Yeter.
- Yarın ikide Bülent'te.
- Tamam.

* * *

Bülent gitar çalardı. Daha doğrusu öyle zannederdi. Sesi de idare etmezdi ama yoklukta ne yapabildik ki?... Yirmi kişi kadar varız göt kadar evde. Herkes kızını almış gelmiş. Erdoğan gene kavga etmiş Semra'yla. Sarı, Erdoğan ve ben kelle gitmişiz. Böyle partilere kelle gelenlere iyi gözle bakılmaz. "Ya benim kıza asılırsa?" düşüncesi hep vardır. Sarı pikaba bir Elvis koydu, slovdan. Herkes dansa kalktı. Erdoğan, ben Sarı koltukta çiftleri izliyoruz. Hafiften el peşrevleri başladı. Biz: "hooop aile var," gibi sulu şakalarla ortalığı ve ortamı hafifletiyoruz. Damsız istememeleri bundan. Yoksa salt kızlara asılmaktan değil... İlerleyen saatlerde tencereye yapılan bol, suyunu çekti. Biri gitti, iki şişe Marmara şarabı aldı geldi. On dakikada o da tükendi. Kafalar iyi herkeste. Öpüşmeler başladı. Az sonra Bülent:

— Beyler vakit tamam, artık dağılalım az sonra annem gelir, dedi.

İki çift dışında herkes vedalaştı gitti. Bülent'le kızı ve Yakışıklı Cengiz'le yeni tavladığı Zerrin kaldılar. Sözde biz de çıktık gittik. Hayır, biz gitmedik. Sarı, Erdoğan, ben Bülent'in annesinin dikiş odasına saklandık. Kadın terzilik yapardı. Bülent ve Cengiz kızlarıyla salonun iki değişik köşesine çekildiler. Saklandığımız odadan göremiyoruz ama ufaktan iniltileri, sesleri geliyor. Müziği de kapadılar. Öpüşüyorlar. Üçümüz de anadan doğma soyunduk. Ayağımda çoraplarım kalmıştı. Sarı:

— Mızıkçılık yok ulan, çorapları da çıkartacaksın, dedi.

— Sen de saatini çıkart o zaman, dedim.

Üç anadan doğma adem, kriz halinde gülmeye başladık. Birden “Dandini dondini, dandini dondini,” diye oynayarak salona daldık.

Evden herkesin gittiğini sanan bizimkiler önce bir çılgık attılar, üç çıplak deli, salonun ortasında “dandini dondini” diye oynuyorlar.

Aniden kaybolduk, odaya döndük, yıldırım gibi giyinerek, sanki o üç kişi biz değilmişiz gibi, gayet sakın:

— İyi günler, deyip evden çıktık.

Bunların suratları görülmeye değerdı. İki kız kesinlikle bizim deli olduğumuzu, bu durumda, arkadaşları olan Bülent’le Cengiz’in de deli olduklarına karar vermiş olacaklar ki, arkamızdan onlar da çıktılar... Sonradan öğreniyoruz, Bülent’le Cengiz, bizi yakalayıp dövmek için hemen Kemal Abi’nin kahveye gelmişler ama biz çoktan evlere dağılmıştık...

* * *

— Bu Vedat ibne olmak istiyor, dedi Sarı.

— Hadi lan öyle istek mi olurmuş, dedim.

— Bana sulandı, var mı daha ötesi?

— Nasıl yani?

— Bulvar Sineması’na iki bilet almış, arkadaşı gelmemiş, “Gelir misin?” dedi bana. “Ne oynuyor?” dedim. “John Wayne’ın filmi, *Baharda Hücum*,” dedi. Bilirsin John Wayne hastasıyım, gittik... Film başladı, bizimki yavaş yavaş elini önüme doğru uzatıyor. Önce dalga geçiyor sandım. Baktım iş ciddi. “N’apıyorsun ulan?” dedim. “Bırak seni getireyim,” dedi. Vurdum eline çıktım sinemadan. Yalanım varsa canım çıksın.

— Demek Vedat ibne ha?

— Yalanım varsa şuradan sağ çıkmayayım.

— Ben onu vazgeçiririm, dedim.

— Nasıl yapacaksın bunu?

— Bir kız tanıyorum, ibneyi bile erkek yapar, o kadar şehvetli.

— Kim lan bu, biz de tanıyalım.

Erdoğan geldi. Önce bir çay söyledi Hakan'a sonra çöktü yanımıza:

— Ne kaynatıyorsunuz bakalım?

— Vedat ibneymiş, dedim.

— Yeni mi anladınız?

— Sen biliyor muydun? dedi Sarı.

— Sağır sultan duydu oğlum, Yenikapı'da yüzerken Remzi'nin dukaya saldırmış.

— Deli Remzi'nin mi?

— Evet.

Bu arada çayı geldi Erdoğan'ın, derin bir yudum aldı, bizi meraklandırmak için ağırdan alıyordu hergele.

— Anlatsana oğlum şunu, dedi Sarı.

— Sandalla açılmışlar, üç kişiler. Erol sandaldan atlayıp yüzme başlamış, iki kişi kalmışlar, Remzi kürek çekerken bizimki oğlanın önüne atmış elini.

— Bunu sana Deli Remzi mi anlattı? diye sordum.

— Evet.

— Delinin lafına inanılır mı be?

— Peki benim lafıma inanmıyor musun? diye sordu Sarı.

— Sana inanıyorum Sarı, dedim.

İçim bir türlü Vedat'ın öyle olmasını istemiyordu. Aslında bana ne, bu onun seçimi, ister ibne olur, ister zampara, nasıl isterse öyle yaşar... Ona harika bir kız yapmaya karar verdim.

— Akademi'ye takılıyorum, diye lafı değiştirdim.

— Çıplak model dikizlemeye mi lan? dedi Sarı ve dediğine bin pişman oldu. Erdoğan'ın suratı değişmiş, rengi atmıştı.

— Kuran çarpsın unuttum Semra'nın modellik yaptığını, diye af diler bir tonlamayla Erdoğan'ın gönlünü almaya çalıştı.

— Sittiret orospuyu, zaten gördüğüm yok, dedi Erdoğan.

— Ne yapıyorsun Akademi'de, dedi Sarı.

- Bir kıza takılıyorum, dedim.
- Nasıl bir şey?
- Adı Ayşegül, gör, çıldırırsın.
- Bizi de götür ulan, dedi Erdoğan.

— Yarın hep birlikte gidelim, dedim. Okulun hemen karşı so-
kağında Niyazi diye bir lokanta var, şarap satıyor, nohut, ekmek,
şarap yaparız. Akşama da bir yere söz vermeyin sakın, Madalyon
Sineması'nda *Piknik* diye bir film var, para yok, Gâvur Turgut'un
balkonundan seyredeceğiz.

— Kaç kişi seyredeceğiz lan, ayıp olmaz mı? dedi Sarı.

— Turgut'un annesi babası burada değıllermiş, balkon tam
perdeyi görüyor, Turgut çağırdı.

Başrollerde: William Holden'le Kim Novak. Ben hayatımda
bu kadar güzel bir kadın görmedim. Nasıl para buldum, kimden
borç aldım bilmiyorum. Ama her gece izledim filmi. Amerika'ya
gidip kadını bulmayı kafaya koydum. Nasıl gideceğimi bilmiyo-
rum ama mutlaka bu karıyı bulmam lazım... Yıllar sonra Kim
Novak'ın azılı bir lezbiyen olduğunu öğrendiğimde, "İyi ki o ka-
dınla evlenmemişim(!)" diye kendimi tiye almıştım.

* * *

Güzel Sanatlar Akademisi'ne Fatih-Beşiktaş tramvayıyla gidi-
liir. Üçümüz bindik tramvaya. Biletçiye on kuruş verdi Sarı, üçü-
müz de öğrenciyiz. Pasoları çıkartıp gösterdik, benimki şebe-
ke. Biletçi bir kuruş üstünü verdi paranın, Fındıklı'da indik ve
Akademi'ye daldık.

Sarı, resim bölümünde okuyan İsmail'i tanıyordu. Bizi de ta-
nıştırdı.

İsmail:

— Biraz sonra çıplak modelle çalışacaklar kur de suar'da, is-
terseniz izleyin, dedi.

Bir atölyeye daldık. İsmail önümüze birer kâğıt kalem attı.
Abazanlığımız çakılmasın, resim yapıyormuşuz gibi davranalım
diye... Az sonra harika bir kız gelecekmiş. Bekliyoruz. Kapı açıl-

dı üzerinde bir örtüyle Semra girdi içeri, tabureye oturdu ve üzerindeki şeyi attı. Çırılçıplak kaldı. Erdoğan beyazdan yeşile doğru bir renk almış, çıldırmak üzereydi.

— Takma lan kafana, dedi Sarı, kızın kötü niyeti yok. Para kazanıyor.

— Biz çıkalım Sarı, dedim.

Üçümüz de çıktık. Semra üçümüzü de gördü, kılını bile kıpırdatmadı. Ne şaşırdı, ne kızdı, ne gülümsedi. Hiçbir reaksiyon vermedi. Kız işini yapıyordu arkadaş... Çıkış kapısında İsmail'i gördük.

— Hayrola? dedi.

— Niyazi'ye gidip şarap içmek istedik, dedim.

— Hadi gidelim, dedi.

Karşı kaldırıma geçip Akbank'ın arkasındaki ilk sağa saptık. Niyazi'nin dükkânı dört masalık bir yer. Nohutlar geldi, yanında kırmızı Marmara şarabı. Sonra ikinci şişe geldi. Sonra üçüncü. Sarı'da para hep olurdu. İsmail'e de o ısmarladı. Kafalar kıyak olunca tekrar Akademi'ye döndük. Semra kapıdan çıkıyordu. Erdoğan zurna gibi olmuştu. Kızı kolundan çevirdi:

— Nereye? dedi.

Semra çok rahattı:

— Eve, diye yanıtladı kısa ve öz.

— Biz de dönüyoruz, birlikte dönelim.

— Olur.

İsmail'le vedalaştık. Karşı kaldırıma geri döndük. Bir tramvayla Yenikapı'ya dönüş başladı. Tramvay Şehzadebaşı'na vardığında indik. Yenikapı'ya kadar yürüdük. İyi geldi, açıldı kafalar biraz. Daldık Kemal Abi'nin kahveye. Semra:

— Çaylar benden, dedi.

Erdoğan "parayı nereden buldun?" diye sormadı.

Hakan dört çay getirdi. İçtik.

— Eeee? dedi Semra Erdoğan'a. Tramvayda hiç konuşmamışlardı.

Erdoğan:

- Özledim ulan seni, dedi.
- Ben de seni özledim, dedi Semra. Çıktılar. Eve gittiler... Arkalarından gülümseyerek baktık Sarı'yla.
- Senin Ayşegül neden gelmemiş bugün okula?
- Çalışıyor, dedim Sarı'ya, ev bakıyor.
- Helal olsun kıza.
- Sarı, dedim damdan düşer gibi, ben hukuku bırakmayı düşünüyorum.
- Manyak mısın sen, neden?
- Bu memlekette yargıya hiç inanmıyorum. Güvenilmez biri olmak istemiyorum hayatımın içinde.
- Ne yapacaksın peki?
- Akademi'ye gideceğim.
- Hastir lan, sen kıza abayı yaktın ona yakın olmak istiyorsun.
- Bu da doğru ama belki de konservatuara giderim.
- Artist mi olacaksın?
- Ne bileyim oğlum işte.
- Lisede bir oyunda rol almakla bu işi yapıp yapamayacağına nasıl karar verebilirsin?
- Bilmiyorum oğlum, dertleşiyoruz işte.
- Artist olup bir de meşhur oluyor musun?
- Olur olur... Neyse... Şu Vedat meselesini kafaya taktım Sarı.
- Neden?
- Vedat'ı severim, yetenekli çocuk. Eşcinselliği seçmesi kendi tercihi. Ama onu bir kızla tanıştıracakım, belki kesin kararını o zaman verir.
- Ulan o kızı elin ibnesine tanıştıracığına bana tanıştırsana.
- Senin ihtiyacın yok oğlum, maşallah istediğin kıızı götürüyorsun sarışın mavi gözlü, uzun boylu olmanın avantajı bu memlekette.
- Ne avantajı ulan, bir haftadır tık yok.
- O fakültede takıldığın kız ne oldu?

- Okuldan ayrıldı, ailevi sorunları varmış Ankara'ya döndü.
- Şu Nazan'ı arayacağım.
- Nazan kim be?
- Vedat'ı tanıştıracam kız, çıldırırsın.
- Pezevenk.
- Unutma oğlum, arkadaş arkadaşın... arkadaşıştır.

Telefona kalktım. Kemal Abi masasında oturmuş hesap yapıyordu. Hakan'dan bir jeton aldım.

- Kemal Abi bir telefon edeceğim, dedim.
- Et oğlum.

Kafasını kaldırmadan konuştu, hesaplar mühim.

- Alo, Nazan nasılsın?

Sesi geldi Nazan'ın:

- İyiyim canım, sen?

— Sana bir kıyağım var Nazan, dedim. Seni harika bir herifle tanıştıracam.

- Bu işlere de mi başladın sen?

— Dinle kız, çok çekici bir oğlan, seveceksin, karşılığında da gayet basit bir şey istiyorum senden: Ebru.

- Ebru sence basit bir şey mi?

— Onu demek istemedim be, iş senin için basit, çünkü Ebru'nun bakışlarında ışık gördüm.

- Biliyorum seni sordu bana.

- Ne söylemiyorsun kız, ne dedi, ne dedi?

- Bakıyorum benim işi unuttun.

- Unutur muyum hiç kızım, ben...

Kemal Abi gözlüğünü çıkarttı ve otoriter bir sesle:

- Telefon bekliyorum, dedi.

— Tamam Kemal Abi. Nazan ben seni sonra ararım tamam mı? Yarın öğlen, Taksim'de parkın içindeki Mutfak Restoran'da ol. Birde, tamam mı? Hadi eyvallah...

Telefonu kapadım.

- Kusura bakma Kemal Abi, önemliydi, dedim.

- Duydum, dedi.

— Ulan hıyar, kız seni görmüş beğenmiş, hem kıza hem kendine neden bir fırsat vermiyorsun?

— Tamam tamam uzatma, yer ayırttın mı? dedi Vedat.

— Ne yer ayırtması oğlum, burası Mutfak, her zaman masası bulunur.

— Buyrun şurası boş, dedi garson, oturduk. Bir dakika geçti geçmedi Nazan göründü. “Keşke Vedat’a yapacağıma bu kıızı ben götürseydim,” diye geçirdim içimden, ama Nazan’la kardeş muhabbetindeydik. Bebek gibi geldi, oturdu masaya:

— Meraba.

Sarıldım öptüm yanağından:

— Çok güzelsin gene Nazan, dedim.

— Teşekkür ederim, dedi.

Vedat:

— Meraba, otursana, dedi.

— Oturuyorum zaten, diye elini sıktı Nazan.

— Nazan, Vedat benim en iyi arkadaşlarımdan biridir ama nedense seninle tanıştırmak bugüne kismetmiş.

— Ben Vedat’ı tanıyorum, dedi Nazan.

— Nerden? diye sordu Vedat.

— Bülent’in evinde bir parti olmuştu, orada sen de vardın.

— Ben de seni hatırladım, dedi Vedat.

— Siz konuşun ben bir yere kadar uğrayıp geleceğim.

— Olmaz öyle şey, sen davet ettin şimdi sen gidiyorsun, dedi Vedat.

— Vedat haklı, otur oturduğun yerde, diye onu doğruladı Nazan. Oturdum.

— Ne içeceksiniz? diye sordu garson.

— Sen bize üç Arjantin getir, dedim... Patates tava, salata.

— Tamam, dedi garson gitti.

— Afedersin Nazan başka bir şey ister miydin, sana sordum.

— Yok canım tamamdır.

— İçerken iyi de sonra çok pis kokuyor, dedi Vedat bira için.

— Doğru ama çabuk kafa yapıyor, dedi Nazan.

Biralar, patates tava ve salata geldi. Nefis bir sonbahar akşamıydı. Parkın içi yapraklarla doluydu. Az ilerde Taksim Belediye Gazinosu'nun neonları görünüyordu. Arjantin bardaklarını tokişturduk. Birer tane daha söyledik. Vedat kızla hiç konuşmuyordu. Nazan telefona kalkmak istedi ve bana bir işaret çekti. Birlikte kalktık.

— Oğlandan çok hoşlandım ama hiç konuşmuyor, dedi.

— Biraz sessizdir Nazan, dedim.

— Sen dön, ben hesabı öder gelirim, dedi Nazan.

— Olmaz bende var.

— Hadi ulan, parasızın tekisin sen, bugün bir çeviri parası aldım öderim hesabı. Git otur şimdi, oğlan uyuz olmasın.

Teşekkür ettim, döndüm masaya. Vedat birasından son yudumunu alıyordu.

— Kalkalım artık, dedi.

— Tamam, kız telefonunu yapsın kalkarız. Hoşlandın mı?

— Bana bak, dedi Vedat... Ben kızlardan hoşlanmıyorum. Eğer benim arkadaşımın ve bana biraz saygın varsa lütfen rahat bırak, ben şimdi buradan Doğan'la buluşmaya gidiyorum, dedi ve masadan kalktı. Kafam allak bullak olmuştu. Doğan da mı?... Allah allaaaah.

Nazan masaya döndüğünde Vedat gitmişti.

— Kusura bakma Vedat özür diledi, midesini bozmuş, senin yanında mahcup olmak istemedi, gitti, dedim.

— Geçmiş olsun, istersen biz de kalkalım? dedi, kalktık.

Fiyaskoyla sonuçlanmıştı organizasyonum, ama Doğan da kafa takılmıştı. Nasıl oluyor da ikisi... Haydaaaaa...

* * *

Erdoğan:

— Oğlum sen hakaten salaksın ha, ulan sağır sultan duydu Doğan'la Vedat'ı, dedi.

— Ben yeni duydum.
 — Neticede fiyasko verdin işte, Nazan'la beni tanıştırsaydın şimdi yataktaydık.

— Ne oldu, iş tamam mı? diye girdi Kemal Abi'nin kahveye Sarı.

— Ne tamamı oğlum, Vedat kızı yüzüstü bırakıp Doğan'la buluşmaya gitmiş.

— Hangisi kocası?

— Onlarda öyle şey yok, ikisi de hem aktif hem pasif, dedi Erdoğan.

— Ulan neden bunları hep en son ben duyuyorum? dedim.

— Oğlum senin okuldan, bunları duymaya vaktin yok ki.

— Siz de okuyorsunuz ama biliyorsunuz.

— Biz Sarı'yla konservatuar sınavına giriyoruz, dedi Erdoğan.

— Benden mi özendiniz ulan yoksa?

— Birlikte girmek imkânı yok mu acaba? Mesela üçümüz bir komedi falan hazırlasak? dedi Sarı.

— Bu işin bir kuralı olmalı. Öyle hiç bilmeden sanat sınavına girilir mi? dedim.

— Oğuz'a soralım oğlum bu işleri o bilir, orada bir yıldır okuyor.

— Gelin biz bu işi gelecek yıla bırakalım arkadaş, biraz ciddi bir iş bu, dedi Sarı.

— Oğlum sınavlara daha yedi ay varmış. Hazırlanınız.

— Girelim be, bundan güzel meslek mi var? dedim.

— Gerçekten hukuku bırakacak mısın sen? diye sordu Erdoğan.

— Bırakacağım Erdoğan sanatçı olmak istiyorum. Etrafına söyle bir bak. Burada ne kadar saygın ağabeyimiz varsa hepsi edebiyatçı. Bir bak şöyle: Adnan Özyalçın, Sennur, Konur Abi, Demir Özlü, Doğan Hızlan. Hepsi abimiz, hepsi de edebiyatçı.

— E, bunun tiyatroyla ne ilgisi var acaba? dedi Sarı.

— Tiyatro edebiyatın bir kolu değil mi? dedim.

— Tamam ulan konservatuara hazırlanıyoruz, dedi Sarı.

— Para? dedim.

— Ne parası? dedi Erdoğan.

— Kitap alacağız oğlum, bir sürü para lazım.

— Aynı kitapları alıp döndürerek okuyacağız, hatta birlikte çalışırız, dedim.

— Anlaştık.

Haber çabuk yayılmış. Adnan Abi elinde kitaplarla geldi Kemal Abi'nin kahveye.

— Konservatuar sınavına hazırlanıyormuşsunuz? dedi

— Evet abi, dedim.

— Alın bakalım. Bu Shakespeare'den *Venedik Taciri*, bu *Hamlet*, bu da *Soneler*. Hepsi Shakespeare.

— Sarıldık öptük Adnan Abi'yi.

— İsmail sizi çalıştırsın. O, Akademi'den kalan zamanlarında konservatuara gidiyor.

— Sen söylesene abi, dedim.

— Söylerim, dedi Adnan Abi.

Söylemiş. Ertesi gün İsmail kahveye geldi. Elimizdeki kitaplara baktı.

— Hepiniz *Venedik Taciri*'nden Şaylok'un tiradını hazırlayın, *Hamlet*'ten babasının hayaleti görme sahnesini, *Soneler*'den de kırk dokuz numaralı iyidir...

Baktık yüzüne aval aval, hiçbir şey anlamamıştık. Gerçi tiyatroya hepimiz ilgi duyuyorduk ama, bu dediklerini de ilk kez duyuyorduk.

— Merak etmeyin, ben sizi Oğuz'la buluşturacağım dedi, o sizi çalıştırır. Sarı, Oğuz'u iyi tanırdı. Aynı sokakta oturuyorlardı Horhor'da.

— Ben de konuşurum Oğuz'la İsmail, dedi... Hepimizi bir heyecan sarmıştı. Tiyatrocu olmak için yola çıkıyorduk artık...

* * *

— Maks Maynike, konservatuarda tiyatro bölüm başkanymış, bütün kararları o verirmiş.

- Sarı sana bunu kim söyledi? diye sordu Erdoğan.
 - Oğuz söyledi, eğer biz bir oyun hazırlarsak amatör olarak, adam gelip bizi izleyecekmiş.
 - Oğuz mu söyledi bunu? dedim.
 - “Ben size bir komedi koyayım sahneye, iki üç ayda çıkartırız, hoca gelip izlesin, sonrası kolay,” dedi Oğuz.
 - Oynarız ulan, fena mı hem deneyim kazanmış oluruz, dedi Erdoğan.
 - Oğlum ben zaten oldukça tecrübeliyim bu konuda, diyecek oldum.
 - Ulan hıyar, ilkokul oyununda oynadın diye aktör mü oldun? dedi Sarı.
 - İlkokul oyunu diyip geçme Sarı, insan müthiş deneyim kazanıyor.
 - On yaşındayken? diye laf soktu Erdoğan.
 - Neyse lan, dedim, şaka ettik işte.
- Max Meiniecke, gerçekten çok değerli bir ustaymış. Şehir Tiyatroları’nın başına getirilmiş Almanya’dan. Sonra konservatuara hoca olmuş. Oğuz onun asistanlığını yapıyordu.

* * *

Oğuz bize bir komedi oyunu seçti. Erdoğan, Sarı, ben ve iki de kız bulmuş bi yerlerden. Başladık çalışmaya. Çamlıca’da Altınyurt Kulübü diye bir yer varmış, orada oynayacağız. Oğuz ince, narin, bilgili, ilginç bir çocuk. Başrolü bana verdi. Sarı ile Erdoğan diğer iki erkek rolünde.

İki kız da Deniz’le Oya kız kardeş. Oyunu oynadık. Hoca gelip izledi. Çok beğenmiş üçümüzü konservatuar giriş sınavlarına bekliyormuş... Girdik sınava. Üçümüz de kazandık. Hukuktan ayrılmıştım. Onca yıl kaybetmiştim ama çok mutluydum. Sevdığım işi yapacaktım arkadaş, var mı daha ötesi. Sonradan mutsuz olmaktansa... Bu arada Akademi’ye gidip Ayşegül’ü ziyaret ediyordum ama, bir çocuktan farksızdım. Kıza bir türlü açılımyordum. Yani bir yıla yakındır her gün yüzünü gördüğüm kıza:

“Seninle çıkalım mı?” diyememiştim. O arada konservatuarın bale bölümünden birer sevgili edindik üçümüz.

Sarı’nınki: Selma, Erdoğan’ınki: Ayşe, benimki: Figen. Üçü de bale bölümünün en güzel çıtırları. Bebek gibiler. Hafta sonları parti yapıyoruz, sinemaya gidiyoruz, tiyatro izliyoruz. Hep birlikteyiz artık. Altılı olduk.

Bir gün Erdoğan elinde iki fotokopi ile geldi:

— Nazım’ın harika bir şiirini buldum arkadaş, iki kopya bastırdım, biri sana, biri sana diyerek Sarı’yla bana verdi okulda. Nefis bir şiirdi. Nazım Hikmet bunu Bursa Hapishanesi’nde yazmış. “Bugün Pazar” diye başlıyordu. Şiiri hepimiz ezberledik. Sarı biraz su koydu ama sonunda o da ezberledi. Erdoğan şiiri okurken dalıp dalıp gidiyor. Biz sanıyoruz ki duygulanıyor inek. Meğer bir arkadaşı buna esrar içirmiş.

— Senin kafan kıyak mı oğlum? dedim.

— Kuru içtim, dedi gülerken ve kriz halinde gülmeye başladı.

— Ulan Erdoğan bir bu eksikti, zaten içtin mi durmak bilmiyorsun, şimdi bir de bu mu çıktı başımıza? dedim.

— Yok ulan esrarkeş olacak değilim ya, bir-iki fırt attık işte, o kadar. Aradan geçen sürede Erdoğan esrara alıştı ve hep içti. Kimseye zararı olmadı bu işin, ama zaman zaman unutkanlık yapıyormuş, öyle dediler... Ben ne içkide, ne bu gibi şeylerde iyi değildim. Hayatta ağzıma sigara koymadım, buna karşılık bizimkilerin bir bölümü dolu içmeye başladı.

Ne olacak, gençlik hatası...

Her şey çok güzel gidiyordu...

Bir gün Sarı, kahveye zurna gibi geldi. İlki kapının dışında olmak üzere üç kere kustu, nedenini çok sonra öğrenecektim.

* * *

Bir gün hiç beklenmedik bir şey oldu...

Kemal Abi’nin kahvede oturuyoruz. Adnan Abi, bize edebiyattan söz ediyor Sarı, Erdoğan ve ben dinliyoruz. Kapı açıldı içe-

ri üç polis girdi. Doğru Erdoğan'ın yanına gelerek koluna girdiler ve biri:

— Yenikapı Karakolu'na kadar gideceğiz, dedi.

Adnan Abi:

— Ne oluyor, neden? diyecek oldu, polisler:

— Siz karışmayın, mesele önemli, dediler ve Erdoğan'ı alıp çıktılar.

— Yürü, dedim Sarı'ya, çıktık takıldık peşlerine. Polislerden biri bizi gördü:

— Geri dönün işin sizinle ilgisi yok, dedi.

— Olmaz memur bey, o bizim en yakın arkadaşımız, ne olduğunu anlamadan ayrılmayız, dedim.

Sarı da beni onayladı:

— Biz de bilelim, suçu nedir abi?

Polis üstelemedi:

— İyi, isterseniz karakola gelin, ama geri dönemezseniz sorumlusu ben değilim...

Alenen tehdit ediyor puşt bizi.

— Geliyoruz, sen de bizi çıkartma oradan, bakalım ne olacak? dedim.

Polis önce bir duraladı. Sarı hemen lafa girdi:

— Bunun dayısı motorlu ekipler amiri Haydar Başkomserdir, diyiverdi.

Üç polis biraz yumuşadı, biri:

— Tamam gelin o zaman, arkadaşınızı yalnız bırakmamak hakkınız, dedi.

— Abi durum ne, suçu ne acaba? diye sordu Sarı.

En yaşlıları olan polis, bir ses verdi ve:

— Cinayet şüphesi, dedi.

— Ne? Yani Erdoğan cinayet mi işlemiş? dedim.

— Hayır, öyle bir şey yok. Bir teşhis yaptıracağız kendisine, dedi yaşlı polis.

Erdoğan ilk kez konuştu, sapsarıydı.

— Ne teşhisi bu abi?

— Bir kadın cesedi, kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz.

Ortalık buz gibi oldu. Karakola varmıştık. Merdivenleri tırmanıp girdik içeri. Bir başkomser dışarı fırladı:

— Bunlar kim be? diye çıkıştı polislere.

— Arkadaşları başkomserim, belki faydaları olur diye getirdik, dedi polis.

— Siz ikiniz gidin acele, dedi başkomser.

— Başkomserim... diyecek oldum.

— Kaşınıyor musunuz oğlum, alayım mı içeri hepinizi? Gidin diyorsam gidin, o kadar. Sen gel benimle, dedi Erdoğan'a.

Erdoğan arkasına baktı mahzun gözlerle. Çaresizdik. Çıktık kapıdan kahveye yöneldik. Adnan Abi heyecanla sordu:

— Ne oldu, neymiş yahu mesele?

Sarı'yla birbirimize baktık, ben:

— Bilmiyoruz abi, söylemiyorlar, dedim.

Sarı bana bir baş işareti attı, çıktık kahveden, Yenikapı sahil yolunda yürümeye başladık.

— Ne diyorsun sen bu işe arkadaş? dedi.

— Sarı, aklıma kötü kötü şeyler geliyor, dedim. Şu iki gün önceki dayak meselesi benim midemi bulandırdı zaten.

— Benim de, dedi Sarı.

— Bu, Semra'yı iki de bir dövüp duruyor, acaba iş Semra'yla ilintili olmasın?

— Allah saklasın, ağzından yel alsın be, gencecik kız...

— Allah saklasın, inşallah değildir, dedim ama, içimden bir ses işin kötü olduğunu söylüyordu bana.

— Bunu nasıl öğreniriz? dedi Sarı.

— Gidelim karakolun önüne yatalım nöbete arkadaş, çıkarı yok bunun. Çocuğu orada tek başına bırakmayalım.

Karakola kırdık, zaten elli adım var yok sahilden. Baktık Erdoğan'ı bir polis otosuna bindiriyorlar.

— Sarı paran var mı? diye heyecanla ve korkuyla sordum.

— Var, dedi Sarı.

Hemen bir taksiye atladık ve şoföre:

— Polis otosunu takip et, dedik.

Şoför bastı frene durdu:

— Siz benim başımı belaya mı sokacaksınız ulan? dedi.

Sarı ilk defa delirdi:

— Gazla senin ananı...

Şoför korktu gazladı.

— Merak etme, dedim şoföre, önemli bir şey değil. Ön arabada bir arkadaşımız var, biz arabaya sığmadık, birlikte olacağız, bir teşhis işi için. Şoför rahatladı:

— Söylesenize yahu sivil polis olduğunuzu, dedi.

— Tamam işte, o kadar, dedi Sarı. Sivil polisliği hemen benimsemişti. Sirkeci'de araba durdu. Morgun tam önünde. İndiler. Biz de indik. Sarı taksiye parayı ödedi:

— Kusura bakma, sinirlendim küfür ettim sana, dedi.

— Boş ver, biz gece şoförüüz, alışkınız, dedi şoför, topukladı...

Üç polis ve Erdoğan morgdan içeri girdiler. Karşı sokakta sota yattık, bekliyoruz.

— Ulan, Allah vere de çocuğun başını yakmasalar, dedi Sarı, sınavlarımız var.

— Sınav temmuzda Sarı, o zamana kadar bizimki içerde kalırsa ölür.

— Sınav altı ay sonra değil miydi?

— Oğuz geçen gün tam tarihini söyledi. 3 Temmuz'da.

— Ya, saçmalıyorum işte, temmuzda tabii. Çıkıyorlar.

Önde bir polis, arkasında Erdoğan hıçkırı hıçkırı ağlıyor. Bulduğumuz yerden hıçkırıklarını duyuyoruz Erdoğan'ın.

— Durum boktan arkadaş, dedi Sarı.

— Arabaya biniyorlar. Çatlayacağım ha. Bir taksi bulalım ne olur Sarı. Polis otosu hareket etti. Taksi yok. Oynatacağız. Sonunda bir araba geldi. İçinden biri indi, şoföre on saatte para ödedi. Hadi be hemşerim biraz acele et... Bindik arabaya.

— Yenikapı, dedi Sarı.

Biz vardığımızda son polis, arabayı park etmiş karakola gidiyordu.

— Yürü arkadaş biz de gireceğiz içeri, dedim Sarı'ya ve daldık karakola.

Sarı'nın benim dayımın ekipler amiri olduğunu söylediği polis oradaydı.

— Benim başımı belaya mı sokacaksınız yahu, gitsenize işinize, diye çıkıştı.

— Ne olduğunu söyle hemen gideceğiz, dedim.

— Semra diye biri öldürülmüş, sizinki teşhis etti, bu kadar. Şimdi hemen burayı terk edin.

Sarı'da da, bende de hal kalmamıştı. Zavallı Semra'yı kim öldürür yahu?

— Benim içimde çok kötü duygular var Sarı, dedim. Ya bu oğlan bir delilik yapıp böyle bir şeye kalktıysa?

— İmkânsız oğlum, Erdoğan delidir doludur, sinirlidir ama karıncayı bile öldüremez.

— Bu kızı iki de bir dövüp duruyordu ama.

— Kız da mazoşistti yahu, dayak seviyordu. Bir keresinde sevişirken "Dövsene beni," demiş. Erdoğan söylemişti.

— Semra'yı morgda teşhis edince ne yaptı acaba?

— Görmedin mi be, hıçkırıkları ta nerelerden duyuluyordu. Çok üzülüyorum arkadaş çok.

Kahveye geldik. Herkes kötü haberi almış. Doğan Abi, Adnan Abi, Sennur, Demir Abi, Kemal Abi, hepsi bizi bekliyorlar:

— Ne oldu anlatın çabuk, dedi Kemal Abi.

— Semra'yı öldürmüşler, Erdoğan morgda teşhis etti, dedim.

Hepsi donakaldı.

Kemal Abi:

— Erdoğan'dan mı şüpheleniyorlar yani?

— Bilmiyoruz, dedi Sarı.

— Erdoğan öyle şey yapmaz, dedi Adnan Abi.

Hepsi onayladılar. Erdoğan öyle şey yapmaz... Ama, ya yapmışsa?...

— Acele bir avukata ihtiyaç var, dedi Doğan Abi.

— Benim tanıdıklarım var abi, yarın ilk iş bunu halledeceğim, dedim. Hamdi Abi bu işi bitirir.

Hukuku terk etmiştim ama, bitirdiğimde bana yanında staj yaptıracak olan Hamdi Abi çok iyi bir avukattı. Yarın ilk işim ona gitmek olacaktı. Çocuğu boş yere içerde tutacaklar, canı yatacak.

Adnan Abi:

— Ben Hamdi'yi iyi tanırım, Aksaraylı değil mi? diye sordu.

— Evet abi, dedim.

Adnan Abi cep defterini çıkardı hemen Hamdi Abi'nin numarasını buldu:

— Hakan jeton getir, dedi.

Kemal Abi:

— Bırak jetonu falan Adnan aç telefonu, ben jeton koyarım, dedi. Adnan Abi telefonu çevirdi. Karşı tarafta Hamdi Abi.

— Hamdi ben Adnan, işin yoksa sana yakın, Yenikapı'da Kemal beyin kahvesi diye kime sorsan gösterirler. Tamam canım. Sağ ol, bekliyoruz.

Telefonu kapattı:

— Beni kırmaz, iyi dostumdur, geliyor, dedi Adnan Abi.

Zaman geçmek bilmiyor ki. Birer çay söyledi Kemal Abi hepimize. "Benden," demeyi de ihmal etmedi.

— Sarı, sakın yarın konservatuarda ağzından bir şey kaçırma, diye fısıldadım.

— Deli misin? dedi.

Bir saat kadar geçmişti herhalde. Kahvenin kapısından avukat Hamdi Abi göründü:

— Geçmiş olsun yahu ne oldu Adnan? diye girdi lafa. Sonra beni gördü. Hayrola sen burada ne arıyorsun? dedi.

Durumu anlattık Hamdi Abiye.

— Ben karakola gidiyorum, dedi ve çıktı kapıdan. Takıldık peşine Sarı'yla.

— Hamdi Abi, biz de gelelim, dedim.

— Olmaz. Önce hukuksal durumu halletmem gerekecek. Arkadaşınızın bana vekaletname vermesi lazım. Yarın noter götüreceğim. Önce bir karakol yetkilisini göreyim de.

Konuşa konuşa karakola varmıştık zaten. Biz biraz geride kaldık. Hamdi Abi girdi içeri... Bekliyoruz... Yarım saat sonra çıktı dışarı. Koştuk yanına.

— Durum kötü, dedi. Sabah erkenden savcılığa sevk edecekler, bundan önce vekaletnameyi almam lazım. İşin kötüsü sabah Zeytinburnu adliyesinde duruşmam var.

— Ne yapacağız abi? dedim.

— Başkomserle konuştum. Sen erkenden Aksaray'daki ilk notere git, katibin eline biraz para verin alıp getirin karakola, ben kimliğimi yazdırdım, komser vekaletnameyi verdirtecek.

— Sağ ol abi, diye ikimiz de sarılıp öptük avukatı.

* * *

Dön sağa dön sola, gözüme uyku girmiyor. Erkenden Yenikapı Karakolu'nun önünde buluştuk Sarı'yla. Saat dokuzu bekledik. Aksaray 12. Noter açıldı. Hemen katibi alıp karakola döndük. Noter başkomserin yanına girdi. Başkomser henüz gelmemiş ama bizimkini götürüyorlar. Daldım karakola:

— Yok arkadaş, dedim, noter önce vekaletnameyi alacak sonra götüreceksiniz.

Benim bu sert çıkışıma biraz duraladılar ama çünkü polis, ekipler amirini benim dayım sanıyor ya:

— Tamam versin vekaletnameyi, dedi. O sırada Erdoğan'ı nezaretten çıkardılar. Sarıldık üçümüz. Bir sigara istedi. Sarı verdi. Yaktı, bir nefes aldı, öksürdü. Noter katibi daktilosunu açıyordu ki, bir polis:

— Bizimkini kullan noter bey, dedi, odaya geçtiler. Erdoğan da girdi içeri. Az sonra çıktılar. Erdoğan polis arabasına bindi ve Büyük Adliye'ye doğru hareket etti araba. Arkasından baktık bir süre. Noter katibine parasını verdik. Kemal Abi'nin kahveye yolladık.

— Prova? dedi Sarı.

— Seviyim provayı. Maynike hocadan özür dileriz olur biter, dedim.

— Oğlum Melih Cevdet hoca yazılı yapacaktı.

— Ona bakarsan Ahmet Kutsi'nin dersini kaçıracağız, ama...

— Gel gidelim okula moruk, nasıl olsa bizimki adliyede olacak. Bakarsın savcı okula yollayıverir.

Olur mu olur... Tuttuk konservatuarın yolunu...

Durumdan kimsenin haberi yok. Sadece, hep üçümüzü bir arada görmeye alışmış olan arkadaşlar hemen Erdoğan'ı sordular.

— Gelmedi mi? dedim.

— Gelir, dedi Sarı.

Ders başladı. Moliere oynayacağız. Provalar iyi gidiyor. Başrolde ben. Sarı hep karşımda oynuyor. Sahneye yakıştıyormuş hergele öyle diyorlar. Bir de Erdoğan olsa...

Tenefüste kantine gittik. Baleden bizimkiler orada. Ayşe Erdoğan'ı sordu.

— Gelmedi daha, dedim.

— Gelir, dedi Sarı, Selma'dan bir makas aldı. Üçü de bale bölümünün en tatlı kızları. Yaklaştım Figen'in yanına:

— Özledim seni, dedim.

— Ben de, dedi.

— Bu pazar Bülent'in evinde parti var, geleceksin değil mi?

— Geleceğim, dedi.

Peki ya Erdoğan pazara kadar yakayı kurtaramazsa, ne yaparız arkadaş? Acaba savcı çocukcağızı tutuklamak üzere içeri mi aldırttı, yoksa serbest mi bıraktı?... Kafam allak bullak. Figen'le konuşuyorum ama aklım Erdoğan'da. Sarı da öyle. Göz göze geliyoruz. Anlıyorum halinden.

Savcı nöbetçi mahkemeye sevk etmiş Erdoğan'ı, mahkeme tutuklayarak Sultanahmet Cezaevi'ne göndermiş. Avukat falan hava. Oğlan göz göre göre katil zanlısı. Ne yapacağız arkadaş?... Dersten sonra doğru avukat Hamdi Abi'nin evine gittik Sarı'yla.

Hamdi Abi “Yapılacak bir şey yok, mahkemeyi bekleyeceğiz,” dedi... Avukatlığını almıştı Erdoğan’ın, ilk duruşma yirmi gün sonra. Çocuk göz göre göre yatacak yirmi gün.

— Abi göremez miyiz? dedim.

— Duruşmadan önce birinci derece yakını ve ben görebilirim ancak yasalar böyle, dedi Hamdi Abi. Sarı da ben de deliriyorduk bu haksız duruma. Ya hiçbir günahı yoksa Erdoğan’ın? ki yok, bunu yediğim ekmek gibi biliyorum. Garibim hiç uğruna cezaeviyle tanıştı. Göremiyorum en iyi arkadaşımı. Ailesinin haberi yok durumdan. Zavallı Semra’yı kim öldürdü, neden öldürdü? Ya gerçekten bu işi Erdoğan yaptıysa?... Yok buna olanak yok. O böyle şey yapmaz. Anlaşıldı. Bana bu gece de uyku yok. Kafam kazan gibi.

Gece gözüme uyku girmediydi. Sabaha karşı biraz dalmışım. Uyandım. Bugün cumartesi okul yok. Hafif bir kahvaltı yaptım. Aklıma koymuştum bir kere. Bu merakla yaşayamayacağım. Kalktım Sarı’ya bile haber vermeden Yenikapı Karakolu’na gittim. Direkt başkomser çıkıttım:

— Başkomserim sizi rahatsız etmek istemem ama, insan en yakın arkadaşı konusunda, hiçbir bilgi alamayınca deliriyor. Siz de delikanlı oldunuz, bana hak verirsiniz. İşin aslını yalvarırım bana anlatın, yoksa çıldıracağım, dedim... Başkomser bana bir çay söyledi ve anlattı:

Bir ihbar üzerine Yenikapı sahilinde kayalıkların üzerinde bir kadın cesedi bulunmuş. Hemen adli tıp, polis, derken kızın kimliği saptanmış... Bizim Erdoğan’ın sevgilisi olduğunu Yenikapı’da bilmeyen yok. Hemen gelip almışlar oğlanı. Daha doğrusu aldılar. Polisteki ifadesinde yemin billah edip olaydan haberi olmadığını söylemiş. Polis en ufak bir işkence falan yapmadan direkt savcılığa postalamış bizimkini. Morg’ta Semra’nın cesedini görünce fenalaşmış. Polislerden biri başkomser demiş ki: “Başkomserim, bunca yıllık polisim, böyle şeyleri atlamam, oğlan suçsuz.” Ama elde de başka zanlı yok. Savcı ilk ifadesini aldıktan sonra mahkemeye sevk etmiş, yargıç tutuklu olarak yargılan-

masına karar vermiş, durum bundan ibaretmiş... Çaya teşekkür edip ayrıldım karakoldan ...

Ekim ayı Yenikapı'ya hüzünlü çöktü. Hafiften bir yağmur başladı. Islana ıslana yürüdüm Kemal Abi'nin kahveye... Herkes kendi âleminde. Sarı biriyle iskambil oynuyordu, beni görünce:

— Neredesin? diye sordu.

Çöktüm yanına, durumu anlattım.

— Ayıp lan, neden beni almadın? diye sitem etti.

Bir çay söyledim, Hakan kaptı geldi, içemedim. Az önce de zorla içmiştim başkomserin çayını. Ayıp olmasın diye...

— Söyleseydin birlikte giderdik karakola.

— Oğlum seni rahatsız etmek istemedim, anla işte, dedim Sarı'ya.

Oyunu bıraktı, kâğıtları masaya attı:

— Sonra devam ederiz, dedi çocuğa... Gel dışarı çıkalım biraz.

— Yağmur yağıyor Sarı, dedim.

— Daha iyi biraz ıslanınız.

Çıktık, denize paralel yürümeye başladık. Yakın geçen arabalar üzerimize su sıçratıyordu. Her zaman küfürü basan Sarı'dan ses bile çıkmadı.

— Bu oğlanın başını yakacaklar, dedi.

— Sanmıyorum, dedim.

— Anlatsana ne dediler karakolda sana?

— Başkomserle konuştum...

Anlattım Sarı'ya durumu.

— Maça gidelim mi? dedi durup dururken.

— Manyak mısın oğlum sen, ne maçı?

— Spor Sergi Sarayı'nda Fener'in Modaspor'la maçı var. Ziya bizi ücretsiz sokacak içeri.

— Gidelim.

— Bu Ayı Ziya hasta Fenerli olduğu halde Modaspor tribününe oturuyor arkadaş.

— E sonra? dedim.

— Sonra kavga çıkıyor tabii.

— Ulan rakip takımın tribününde kendi takımına bağırırsan tabii kavga çıkar.

— Ziya da zaten bu nedenle rakip tribüne oturuyor.

Gülüşтік. Dağıtmamız iyi olacaktı Spor Sergi’de. Ziya kapıda bizi karşıladı. Kapı görevlisine bir göz attı, girdik içeri. Az sonra maç başladı. Moda da şampiyonluğa oynuyor, Fener de... Biz tabii Fener’i tutacağız. Ama Ziya gerçekten Moda tribününe gitti. Oturdu aralarına. Boynunda da sarı lacivert kaşkol var. Bu sadece Ayı değil, aynı zamanda deli Ziya be...

— Kaçta başlıyor maç? dedi Sarı.

— Yarım saat sonra.

— Ulan Erdoğan’ın işine kafayı bir taktık iki kelime konuşmuyoruz be.

— Haklısın, dedim.

— Senin akademili Ayşegül ne oldu?

— Bilmem. Kıza açılamadım, o da umudunu kesti herhalde, şimdi Figen’le mutluyum Sarı.

— Ben de Selma’yla.

— Vedat’tan haber var mı?

— Doğan’la buluşuyorlarmış, ikisi de mutluymuş.

— Allah Allah? Ulan bu ibnelik nasıl bir şey acaba?

— Merak mı ediyorsun?

— Sittir lan.

— Provalarda oyuna konsantre olamayacağım ben.

— Neden?

— Kafamda hep Erdoğan var yahu. Ya bu çocuğu yakarlar-sa?

— Benim içimde bir his var, çıkacak içerden. O bu cinayeti işlemiş olamaz.

— Bence de olamaz ama, işte insanın içine kurt düştü mü düşüyor bir kere.

Bu sırada bir bağırışma oldu. Fenerbahçe takımı sahaya çıktı. En önde kaptan Mehmet Baturalp, arkasından Şengün ve di-

ğerleri... Kıyamet kopuyor. “Feneeee, Feneeer” seslerinden başka duyulan bir şey yok. Bizim konuşma burada sona erdi ve maç başladı. Fener iyi oynuyor. Pivot Altan Dinçer acayip bir ribaunt aldı ve basketi attı. Fener 8-2 önde.

— İyi başladık, dedi Sarı.

— Alırız bu maçı, bu sezon şampiyonuz arkadaş.

Fener aldı maçı. Ziya nedense karşı trübünde bu maçta kavgaya çıkartamadı. Anlaşılan artık onu rakipleri de tanıyorlardı. Ziya harika kalpli bir iri adamdı. Yaşıtımızdı. Sarı ile Erdoğan’ın liseden arkadaşlarıydı. Benim tanışıklığım da oradan geliyordu. Ziya’yı sevmeyen tanımayan yok gibiydi... Maçtan sonra bizi Çiçek Pasajı’na götürdü. Bira ile patates tava ısmarladı. Erdoğan’ın meselesini duymuş, nereden kulağına gitmişse çok üzölmüştü.

— Yakında çıkar, dedi. Erdoğan cinayet işleyecek adam degildir.

İkişer Arjantinden sonra hepimiz iyi kafa yaptık ve Yenikapı’ya yürümeye karar verdik. Akşam başlayan yağmur durmuştu. Biz genellikle para olmadığı zaman Şişhane yokuşundan yayan olarak aşağı vurur, oradan da Yenikapı’ya geçerdik. Bu kez üçümüzde de para vardı ama konuşa konuşa yürüdük koca yolu. Geldik Kemal Abi’nin kahveye.

— Çaylar da benden olsun, dedi Sarı ve üç çay söyledi Hakan’a.

Kemal Abi salmasında kanaryalarını besliyordu. Ziya takıldı:

— Kuşun nasıl Kemal Abi?

— Oooo terbiyesiz Ziya gelmiş ha? dedi.

Gölüştük... Çaylar geldi. Hakan:

— Sarı, Erdoğan’dan haber var mı? diye sordu.

— Yok, dedi Sarı, içerde işte. Biliyorsun.

Ziya bu işe çok sinirlenmişti:

— Arkadaş bu memlekette hukuk mukuk yok, hiç suçu olmayan bir adamı alıyorlar içeri...

Sonra bana döndü:

— İyi ki bıraktın ulan hukuğu, dedi.

Gerçekten Erdoğan suçsuz muydu, yoksa bu işi o sınırlı haliyle yapmış mıydı? Bu konuda bir türlü sağlıklı karar veremiyorduk. Kendisiyle de konuşamadığımızdan ortada, şaşkın, öylece kalıyorduk. Sarı lafı değiştirmek istedi:

— Marks'ın *Das Kapital*'i Türkçe'ye çevrilmiş, Fazıl Hüs-nü'nün kitapevinde gördüm, dedi.

— Daha önce yok muydu yahu? dedim.

Ziya gür sesiyle çıktı:

— Size ne ulan Marks'tan falan, siz komünist misiniz, ne merak ediyorsunuz böyle boktan şeyleri?

— Ben hukuktayken okudum bunları Ziya, dedim.

— Hadi seninki meslek gereği, peki buna ne oluyor?

Sarı:

— Hadi lan, biz adam değil miyiz? dedi.

— Adamsan adam gibi kitaplar okuyacaksın. Bak sana Necip Fazıl'ın şiir kitabını vereyim, şiir ne edebiyat ne gör.

— Ben o döne herifin bi bokunu okumam, dedi Sarı.

— Dönek mönek, adam şair oğlum, iyi şair.

— ...şairliğine. Kumarbaz, sarhoş, döneğin teki işte, bana ne onun iyi şiirinden.

— Sanatçıyı yaptığı işle değerlendireceksin, yaşayışıyla değil, dedi Ziya.

— Benim için yaşamı da önemlidir, topluma örnek olacak, diye yanıtladı Sarı.

Adnan Abi girdi kapıdan:

— Ne kaynatıyorsunuz? diye oturdu masadaki boş sandalyeye.

— Bu Ziya Marks'ı beğenmiyor, dedim.

— Nesini beğenmiyormuş?

Ziya Adnan Abi'yi pek tanımaz. Kalın tavrıyla yanıtladı:

— Komünist, ben antikoministim, Lenin'i, Engels'i falan sevmem.

Adnan Abi olgun tavrıyla Ziya'yı şöyle bir süzdü.

— Senin bir dünya görüşün vardır mutlaka, sence sakıncası yoksa öğrenebilir miyim?

— Öyle belli bir ideolojim yok benim, ama Dost'un varlığına inanıyorum.

— Tabii, dostluk çok önemlidir, dedi Adnan Abi.

— Öyle dostluktan söz etmiyorum ben, benim dediğim "Beyti Dost".

— Kebapçı olan mı? diye saf saf sordu Sarı.

— Dalga geçme ulan, Beyti Dost'u hiç mi duymadın? dedi Ziya.

— Valla duymadım, neci bu? dedi Sarı.

— Neci denir mi ulan, o ilahi bir varlık, diye sert çıktı Ziya.

Adnan Abi durumu anladığından hemen lafı değiştirdi:

— Erdoğan'dan haber var mı?

— Yatıyor Abi, dedim.

— Hamdi davasını aldı, duruşmaya hepimiz birlikte gidelim.

— Biz de öyle düşünüyoruz, dedim.

— Ben kalkıyorum müsadenizle, dedi Ziya.

— Ziya bugün için çok teşekkür ederiz, dedim.

— Haftaya Fener-Galatasaray maçı var erken gelin, dedi ve gitti.

* * *

Vedat artık tamamen eşcinselliği seçmişti. Doğan'la birlikte sık sık buluşup kendilerinden daha yaşlı olan Mesut'un evine gidip âlemler yapıyorlarmış. Mesut bir akşam kahvede kıyak kafayla ağzından kaçırmış. Ama bu durumdan kimsenin bir rahatsızlığı yoktu doğrusu. Herkes nasıl bir yaşamı seçerse öyle yaşar. Kimse kimsenin şeyinin bekçisi değil ya... Biz genç ve güzel kızları seçmiştik, Vedat genç ve yakışıklı erkekleri. O bununla mutlu oluyordu. Ayrıca çeviriler yapıyor, bir işte çalışıyor, hepimizden çok üretiyordu. Hırslıydı. Çok hırslıydı. Bazen elde etmek istediği

şeye ulaşmak için yapamayacağı yok havası verirdi. Gene de ma-vi gözleri sevgiyle bakardı. Nazan içinde başarısızlığa uğramıştım. Bir gün onunla bu işi ve genel olarak konuşmak istedim.

— Kemal Abi'nin kahvede olmaz, başka yere gidelim, dedi. Taksim Mutfak'ta buluştuk.

— Vedat dedim, beni Nazan konusunda yarı yolda bıraktın. O da bana bir kız arkadaşını tanıştıracaktı, senin yüzünden iş olmadı.

— Ne ulan beni takasa mı getiriyordun? diye takıldı.

— Oğlum bu hayat senin, cinsel tercihine kimsenin karışma hakkı yok ama sen benim çok sevdiğim bir arkadaşımın, nereden aklına geldi bu iş? dedim.

— Boşboğazın tekisin, sır saklamasını bilmezsin, seninle böyle şeyler konuşulmaz, dedi.

Birer Arjantin içtik. Patates tavayla çok iyi gidiyordu. İkincide Vedat'ın gözleri dolu dolu oldu... Anlatmaya başladı... Babası taşrada bir kasaba bakkalı. Vedat buluş çağına henüz girmiş. Bir gün okuldan erken çıkıp eve geliyor. Annesi İstanbul'a gitmiş bir akraba ziyaretine. Annesinin yatak odasından sesler geliyor. Kapıyı aralıyor ve babasını bir herifin altında görüyor. Önce donup kalıyor Vedat. Hayatında böyle bir şey görmemiş ki. Sonra kapıyı vurup çıkıyor dışarı, atıyor kendisini deniz kıyısında bir parka, başlıyor ağlamaya. Bilinçaltına ilk işleyen şey bu.

Acaba bu iş iyi mi kötü mü? Kötü olsa, koskoca babası neden böyle bir şey yapsın ki?... Bocalıyor... İçine kurt düşmüş, bir merak. Merak denen şey çatlatıyor Vedat'ı. Denemeye karar veriyor. Deniyor... İstanbul'a yerleşiyorlar. Vedat askere gidip geliyor. Aslında askerlik yapmak istemiyor durumundan dolayı. Şube kendisine bir öneride bulunuyor. Eğer, kadın kılığında birkaç fotoğrafla birlikte, bir erkekle ilişkide bulunurken bir fotoğraf getirirse askerlikten muaf sayılacak. Onuruna dokunuyor bu durum ve gidip yapıyor iki yıl. Dönüşünde Aksaray'da bir tezgâhtarlık işine giriyor. İşyerinde çok sevilen biri oluyor. Vedat'ın aramıza girişi, Kemal Abi'nin kahveye takılmasıyla başlıyor. Hepimiz onu

çok seviyoruz. Böylece arkadaşlığımız geliyor. Zaman zaman parasız kaldığımızda bize koltuk çıkıyor Vedat. Elimize geçince ödüyoruz. Bir lisan kursuna gidip acayip İngilizce öğreniyor. Çok çalışkan. İçkisi sigarası yok. Bizim gibi dalgacı değil. Çalışıyor, kazanıyor, hayata hepimizden önce atılmış... Biz Vedat'ı böyle kabbullenip sevdik. Bir de Nazan'ın bana tanıştıracığı Ebru işine engel olmasaydı(!)

* * *

Annesi, babası, erkek kardeşi memleketi Ayvalık'tan gelip Erdoğan'ı ziyarete gitmişler. Avukat Hamdi Abi söyledi. Hepsini şoklatmış. Erdoğan yemin etmiş, "Ben böyle bir şey yapmadım," diye. Ailesi aynı gün memleketlerine dönmüşler.

— Sarı, hiçbir arkadaşın, yakının falan yok mu Sultanahmet Cezaevi müdürünü veya savcısını tanıyan?

— Nerden olsun oğlum, bizim cezaeviyle ne gibi bir ilgimiz olur ki?

— Denize düşen meselesi işte, aklıma geleni söylüyorum, kusura bakma.

— Sıkma canını, ben de senin gibiyim. İçim yanıyor. Erdoğan orada demir parmaklıkların arasında, biz burada elimiz kolumuz bağlı, bi bok yapamıyoruz, mahvoluyorum, dedi Sarı.

— Bir şansımızı denesek?

— Bunun faydası olur mu?

— Hamdi Abi'ye bir soralım, bakarsın bir yol gösterir size.

— Açsana bir telefon.

— Hakan bir jeton versene.

Hakan jetonla birlikte iki de çay kapmış geldi:

— Jetonu öde yeter çaylar benden, dedi.

— Sağ ol Hakan, al.

Kalktım gittim telefona. Sarı da yanımdan ayrılmıyor. Çevirdim.

— Alo, Hamdi Abi nasılsın?... Abi seni çok rahatsız ettik biliyorum ama bir şey danışacağız. Acaba bir yolunu bulup kısacık

sürede de olsa Erdoğan'ı göremez miyiz?... Evet... Anlıyorum abi... Tamam. Sağ ol abi... Hoşça kal...

— Olmuyor değil mi? diye sordu Sarı.

— Olamıyor, çünkü yakınlık derecemiz yok Sarı.

— Hay anasını... Tövbe tövbe, ağzımı bozuyorum...

— Neyse ilk duruşmaya fazla zaman kalmadı, sıkacağız dişimizi. Göreceksin çıkacak.

Birbirimize baktık. İkimizin gözlerinde de korkuyla karışık soru işareti vardı. Çayları öfkeyle yudumladık.

— Hadi okula, dedi Sarı.

— Sabahattin Kudret Hoca'nın dersi kaçtı, dedim.

— Maynike'ye yetişelim yeter, prova var oğlum, senin ezberin iyi, tuzun kuru, ben geç ezberliyorum, çıldıracağım.

Aksaray'a yürüdük. Oradan Saraçhane'ye tırmandık, geçerken yolda Duvar şiir gazetesinde Fazıl Hüsni Dağlarca'nın yazdığı son şiirini okuduk. Dağlarca, dükkânın vitrinine daima son şiirini yazıp asardı. Saraçhane'den Beşiktaş tramvayına atladık, ver elini Beşiktaş, okul. Oğuz bizi okulun kapısında karşıladı Meiniecke'nin asistanlığını yapıyor.

— Okula girmeyin, karşı binayı bize verdiler orada kendimize bir sahne yapıyoruz, dedi.

Birlikte karşı binaya geçtik. Burası padişahın paşa ahır. Arabacıları burada kalıyorlarmış. Ayrıca hepsi Beşiktaş takımının futbolcuları imiş vaktiyle.

Çok güzel top oynayıp boyuna Galatasaray'ı, Fenerbahçe'yi yenip dururlarmış. Onlar da bu duruma sinirlenip Beşiktaş'lılara "arabacı takımı" diye takılırlarmış. Bu bina, geniş dershaneleri olan nefis bir yerdi. Meiniecke hoca bir plan çizdi ve odalardan ikisini birleştirip kendimize nefis bir oda tiyatrosu yapmaya başladık. Elimizde çekiçler, çiviler, fırçalar, boyalar. Hoca'nın direktiflerini yerine getiriyoruz. Kısa sürede harika bir salonumuz oldu ve orada pantomim gösterilerine başladık. İyi vakit geçiyordu. Kuşkusuz Erdoğan'ı arıyorduk ama, yapacak bir şey yoktu. Tabii okulda da duyulmuştu olay. Herkes onu çok sever-

di. Herkes üzüntülüydü, ama elimizden hiçbir şey gelmiyordu. Hem Moliere'in oyununu prova ediyor, hem pantomim çalışmalarımızı sürdürüyorduk. Bu arada benim yaşamımda bir gelişme oldu. Şehir Tiyatrosu'na bir dilekçeyle başvurmuştum. Bir gün okuldan döndüm. Bakkalın önünde bir genç beni soruyor. Bakkal İsmail Amca: "İşte bu," dedi, beni göstererek:

— Şehir Tiyatrosu'ndan geliyorum, yarın Beyoğlu'ndaki komedi tiyatrosunda olun, sabah saat onda, dedi.

— Rol mü çıktı? dedim.

— Evet, hayırlı olsun, dedi ve gitti.

O akşam uyku yok bana. Zaten uyku yok, Erdoğan'a üzüldüyorum ama, bu defa başka bir nedenle uyuyamayacağım. Sarı'ya bunu hemen söylemeliyim. O da başvursun, burada da birlikte olalım. Hemen kahveye yollandım. Sarı iskambil oynuyordu Bülent'le.

— Sarı oyunu bırak gel bir dakika, dedim.

Bülent:

— Ulan ne zaman kazanmaya başlasam biri gelip bu herifi çağırıyor. Kasten mi yaptırıyorsun ulan bunu?

Sarı:

— Sen kendi kendine oynamaya devam et Bülent, şimdi dönerim, dedi Sarı.

Sokağa çıktık.

— Sarı Şehir Tiyatrosu'na girdim, dedim.

— Ne zaman?

— Yarın.

— Nereden çıktı bu şimdi.

— Seni tanımadan önce başvurmuştum, kabul edilmiş başvurum.

— Ciddi misin sen?

— Evet, senin de bir dilekçeyle başvurmanı istiyorum. Konservatuarlıları tercih ediyorlarmış.

— Yarın bir dilekçe yazayım, sağ ol.

— Orada da birlikte oluruz Sarı.

— Erdoğan? dedi.

— Çıkınca ona da bir dilekçe yazdırırız, gene üçümüz birlikte oluruz.

Sarı boynuma sarıldı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı:

— Resmen tiyatrocı oluyoruz ulan, dedi.

— Bülent'le oyuna dön, müjdeyi ona da ver. Sevinir.

— Tabii sevinir, o da orada çalışıyor iki yıldır.

— Bütün Yenikapı tiyatrocı olduk arkadaş.

— Edebiyatçı ağabeylerimiz de var canım, haklarını yemeyelim. Hem onlar ünlü.

— Biz de ünlü olacağız ulan. Bir gün ünlü olacağız... Nasıl bir şey acaba? İyi mi, kötü mü? Olursak göreceğiz...

Yargıç, ilk duruşmada, cesedi bulan iki tanığı dinledi. Semra'nın annesi mahkeme salonunda bayıldı. Duruşma, yeni delillerin toplanması ve mahkemeye sunulması için üç ay sonraya ertelendi ve Erdoğan'ın tutukluluk halinin devamına karar verildi. Avukatımız Hamdi Abi, "Ortada yok edilecek delil bulunmadığı ve Erdoğan'ın kaçma gibi bir eylemi olmayacağı," gerekçesiyle tutuksuz yargılanmasını istedi ise de, yargıç kararından dönmedi... Elleri kelepçeli geldi salona Erdoğan. Bakıştık, üçümüzün de göz pınarları doldu. Sarı daha da ileri götürdü işi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Erdoğan'ın ailesinden kimse gelmemişti. Yenikapı ekibinden de üç kişiydik. Herkesin işi gücü var tabii. Sarı'yla mahkeme salonundan çıktık. Kar atıştırıyordu.

— Yakanı kaldır üşüyeceksin, dedim Sarı'ya.

— Üşüsem n'olur üşümesem n'olur ya, dedi.

— Ben de senin kadar bozuğum Sarı, ama elimizden gelen bir şey yok. Benim korkum; çocuğu yakacaklar, ona yanıyorum, dedim.

— Kaçırılım mı hapisshaneden?

— Bu ara çok polisiye okuyorsun galiba Sarı.

Sultanahmet'ten Yenikapı'ya doğru, atıştıran karın altında yürümeye başladık.

— Bir tramvaya binelim, dedim.

— Sen bin, ben yürümek istiyorum, dedi Sarı?

— O zaman birlikte yürürüz.

“Birlikte yürümek” ne güzel bir deyimdir. İnsanlar birlikte yürümeye alışsalar, birlikte üretseler, birlikte...

— Dilekçemi verdim, dedi Sarı.

— Şehir Tiyatrosu’na?

— Evet.

— Sarı, birlikte bir oyunda profesyonel olarak oynayacağımızı düşünabiliyor musun?

— O nedenle verdim dilekçeyi... Arkadaş bir de numara yaptım ben.

— Neymiş o?

— Erdoğan adına da bir dilekçe yazıp verdim.

— Nasıl yaptın ulan bunu?

— Bir boş kağıda aynı kendi dilekçem gibi yazıp doldurdum. Erdoğan’ın adını soyadını yazıp attım imzasını. Adres olarak da kendi adresimi yazdım.

— Ya kabul edilirse?

— Fena mı?

— Peki kabul edildiği zaman ya Erdoğan hâlâ içerde olursa?

— Olmaz... Yani olmaz inşallah.

— Ama olursa ve senin bu sahtekârlığı yaptığını anlarsa, seni de almazlar.

— Bu hiç aklıma gelmedi ulan.

— Bunu kimseye söyleme Sarı. Unut. Sen böyle bir şey yapmadın.

— El yazımdan anlarsa?

— İnkâr edersin.

— Peki.

— Ulan Sarı, sen ne iyi adamsın be. Bu durumda bile arkadaşını düşünüyorsun.

— Sen düşünmüyor musun sanki?

— Düşünüyorum Sarı, en az senin kadar. Geceleri uykularım

kaçıyor. En iyi arkadaşımız içerde, biz buralardayız diye. İnan okuldaki provalarda çok kötü oluyorum.

- Onun rolünü Cenap’a verdi Oğuz.
- Ne yapsın, oyun çıkacak, mecbur.
- Haklısın, dedi Sarı.

Yenikapı’ya gelmişiz. Kemal Abi’nin kahve ana baba günü. Yağışlı havalarda herkes buraya kaçır. İçerde değişik bir ter kokusu olur. Kâğıt oynayanların sesine, kaşık sesleri karışıyordu. Oturduk. Hakan hemen iki çay getirdi:

- Ne oldu mahkeme? dedi.
- Tutukluluk hali devam edecek Hakan, dedim.
- Yazık yahu, çocuğu yakacaklar.
- Ağzını hayra aç ulan, dedi Sarı.
- Aynı şeyi bu da söylüyor boyuna, dedi Hakan, beni göstererek.

- Tamam tamam, dedi Sarı.

Hakan sohbeti kısa kesti gitti. Kemal Abi masaya geldi:

- Ne oldu, durum ne çocuklar?
- Tutuklu abi, böylece üç ay daha yatacak.
- İnşallah üç ayla yırtar, bu mahkemeleri bilirim ben, uzadıkça uzar.

Kemal Abi eski kulağı kesiklerdendi. Yenikapı’da kahve işletmek o kadar basit bir şey değildir. Oraya sadece öğrenciler gelmez. Arada iti kopuğu, haraç almak isteyen, polisi takılır. Kemal Abi’den haraç alacak adam pek çıkmamıştır. Bir-iki deneyen olmuş vaktiyle, Kemal Abi “Yapmayın,” diye ihtar etmiş. İkinci gelişlerinde işi azıtınca haraççılar, Kemal Abi, birinin ayağına sıkılmış iki tane, suçu Hakan almış üzerine, nefsi müdafadan iki şahitle üç ay yatıp çıkmış. Kemal Abi yol görmüş adamdı. Dediğinde gerçekler olabilirdi.

- Kemal Abi, bir bildiğin varsa bizi rahatlat, dedim.
- Bildiğim şu: bu memlekette mahkemeleri iyi bilirim. Güvenmem. Eğer kızın ailesi biraz varlıklıysa, oğlanı yakarlar.
- Kızın ailesi fakir, dedi Sarı.

— O zaman iyi, delil yetersizliğinden çıkar belki, ama yeri-
ne mutlaka birinin katil zanlısı olarak bulunması gerekir. “Faili
meçhul” polisce sevilen bir şey değildir.

— Peki asıl katili yakalayamazlarsa?

— Başka bir cinayetin katiline bu suçu da kabul ettirebilirler.

— Nasıl yani? dedi Sarı.

— Yani, adam zaten bir-iki kişiyi temizlemiş. Bir eksik bir
fazla fark etmez, diye, işkenceden yırtmak için üçüncü cinaye-
ti de üslenebilir.

— Olur mu böyle bir şey abi? dedim.

— Ben bin kere kadar gördüm, dedi.

— Vay anasını be...

Vay anasınıydı gerçekten. Dayaktan korkan katil zanlıları
çok kere işlemedikleri suçu üslenirlermiş. Siyasi suçlarda bu da-
ha da artar bazen kabul etmeyip de işkencede ölenler olurmuş.
Şimdilik bu kültüre uzaktık. “Şimdilik” sözcüğünü bilerek kul-
landım. İlerde neler olacak hep birlikte göreceğiz...

* * *

Bülent’in evindeki partilerin tümünü iptal ettik. Hiçbir haf-
ta sonu parti yapmadık. Tabii bu ara abazanlık da oldukça art-
mıştı.

— Ne yapacağız oğlum? dedi Sarı.

— Figen’in ablası parti yapıyormuş. Sen de Selma’yı al, dör-
dümüz gidelim.

— Ayıp olmasın.

— Neden, kız seni de Selma’yı da tanıyor.

— Ama çağırmadı.

— Ben Figen’e söylerim çağırır.

— Tamam. Ev müsait mi bu işe?

— Hangi işe?

— Hastir ulan...

İkimizin de derdi aynı idi. Kızlarla bir türlü sevişemiyorduk.
Bale odasına yaptığımız ani baskınlarda öpüşüyorduk ama, di-

ğer kızlar bunu idareye şikâyet ettikleri için o da zorlaşmıştı. Sinema locaları da yetmiyordu açıkçası... Figen'e durumu söyledim. Kız:

— Ablam zaten Selma'yı çağırdı. "Al erkek arkadaşını gel," dedi.

— Erkek arkadaşı Sarı olduğuna göre mesele yok.

— Mesele yok, dedi Figen.

— Ablanın evi müsait mi?

— Nasıl müsait mi?

— Yani seninle baş başa kalabilecek miyiz?

— Ablamın evinde?

— Ya kızım ablanın mablanın, yani bir boş oda yok mudur orada?

— Oda çok ama, herkes salonda müzik dinlerken falan biz seninle bir odaya mı kapanacağız?

— E ne yapacaktık peki?

— Bilmem. Eğer sen benimle yalnız kalmak istiyorsan, bunu çok istiyorsan kendin bir yer ayarla. Ablamın evi en son aklına gelecek yer olmalı bence.

O küçücük yaşıyla bana unutamayacağım bir ders vermişti Figen.

— Haklısın, dedim, seni çok özlediğim için böyle konuştum. Sen de bana hak ver.

— Ben de seni özledim, dedi Figen.

— Şu özlemi giderelim artık.

— Sinemaya gidelim mi?

— Gidelim, tiyatrodan yevmiyemi aldım, hadi yürü.

— Hangisine gidiyoruz?

— Tabii ki locası olan birine.

* * *

Salaklık parayla pulla değilmiş. Loca bileti alıp içeri girdik. Bu sinemaya ilk kez gidiyordum. Hem de prova yaptığım komedi bölümünün tam karşısındaki meşhuuur Yeni Ar Sineması.

Sinemanın locaları balkonun en arkası yerine en önünde ve arkasında balkon seyircileri oturuyor. Yani herkes perdeye bakarken önce sizi görüyor. Figen kıkır kıkır gülmeye başladı. Ben sinirimden delireceğim. Bu yok zamanımızda bir yığın para verip loca bileti aldık, loca halkın önünde hatta gözleri önünde. Çıktık film den. Zaten film izlemek amacıyla girmemiştik ki. Filmin adını bile bilmiyorduk.

— Şan sinemasına gidelim Figen, dedim. Birden aklıma gelmişti. Şan Sineması'nın locaları tam bu iş içinmiş. Yürüdük İstiklal Caddesi'nden Elmadağ'a kadar. Para suyunu çekmek üzere. Aldım bir loca bileti girdik içeri. Yer gösteren hergele "Hayırlı işler," dedi bahşişini alırken. Biz locaya girdiğimizde film başlamıştı. Gözlerimiz karanlığa alışana kadar iki sandalyeyi devirdim. Sonunda oturduk ve ıslanan pardesülerimizi çıkartıp kapıya çakılı portmantoya astık. Hafif yağmur kokusu sardı locayı. Filmi tam anımsamıyorum, zaten bir önemi de yok.

Elini tuttum kızın. O da yanıt vererek sıktı elimi. Dizinin üstüne düşürdüm kenetlenmiş parmaklarımızı. İki bacağına hafiften araladı. Ellerimiz araya girdi, elini çekti. Kısa eteğini sıvadım, elime teni geldi. Öptüm. Uzun süre bırakmadı dudaklarımı. O da beni özlemişti anlaşılan. Tam yanımızdaki locadan bir inilti duyuldu. O kadar yüksekti ki ön sıralardan gülüşmeler geldi. Ben önce film den sandım ama komedi oynamıyorlardı ve görebildiğim kadarıyla o sırada biri ölmekteydi. O da bana dokunmaya başlamıştı. Bizim seslerimiz de neredeyse yan locayı aratmayacak duruma gelirken, tiyatrodaki öğrendiğim bir şeyi yaptım: "Kendinizi dinleyin." Kuşkusuz bu söz şu andaki amaca yönelik değildi ama ben gene de kendimi dinledim, sesim soluğum biraz fazlaca çıkıyordu. Figen de öyle sesler çıkartıyordu.

— Biraz yavaş olalım, dedim.

— Tamam, dedi ama kıvranıp duruyordu bunu söylerken. Perdede bir yazı belirdi: "Beş Dakika Ara" diye ve ışıklar yandı. Toparlandık. Yan locada ise acayip sandalye gürültüleri oldu. Yan gözle baktım. Genç bir kadın sütyenini bağlamaya çalışıyor-

du. Biz daha bu kadar tecrübeli değildik loca kültüründe. Daha az önce balkonun en önündeki locadan zor tüymüştük. Deneyim işi bu.

- Bir şey içer misin? diye sordum Figen’e.
- Frigo alabilir misin? dedi.
- Tabii.

Çıktım locadan, o sırada “frigo penguin, frigo penguin,” diye bağıra bağıra satıcı geliyor. Hemen iki frigo aldım ve locaya döndüm. Figen yaldızını açtı ve ilk ısırtığı bana ikram etti. Ben de aynı şeyi kendi frigomdan ona yaptım. Birinci gong vurdu, salon tam kararmadan reklamlar girdi. Perdede on mayolu kız belirdi. Bir müzik eşliğinde küçük dans hareketleri yapıyorlardı, sinemanın sessizliğinde kart bir ses duyuldu: “Sizi kim s...tiiiii?” Kızlar koro halinde “Rıdvan Umay, Rıdvan Umay,” diyerek sırtlarını döndüler ve sırtlarında aynı yazı görüldü. Bütün sinema kahkahaya boğuldu. Rıdvan Umay, Türkiye’de ilk taksitle satışları başlatan ticarethane. Reklamı önceden bilen hergelelerden biri mutlaka bu reklam başlar başlamaz o terbiyesiz lafı söylüyor. Figen başladı gülmeye. Sinirleri bozulmuştu. Frigoyu bana verdi, çantasından mendil çıkarttı gözlerini siliyor. Öylesine kahkalar atıyor ki anlamam. Ben de ona eşlik ediyorum. Herkes döndü bize bakıyor. Işıklar karardı, filmin ikinci yarısı başladı, fakat bizimkinin gülmesi geçmiyor. Oynatacağım. Az önce iş yarım kalmıştı.

Ama kız hiç orali değil. Güldükçe gülüyor. Frigoyu tutuşturdum eline.

- Ye şunu, dedim.

Isırdı, ısırmasıyla birlikte gülerek tükürmesi bir oldu. Gülmesi geçmiyor yahu. Çıktık. Film milm yok aklımda. İki loca bileti aldık, hava. Bindik bir tramvaya, döndük.

* * *

Toktamış bir sanat dergisi çıkartıyor. Adı: *Düzlem*. Benden bir şiir istedi. Ara sıra şiir denemeleri yapıyorum.

- Kapağı da sana ayırdım, dedi. Son oynadığın oyundan se-

nin bulunduğun bir fotoğrafı kapağa koyacağım. İçinde de seninle ilgili bir ropörtaj olacak. İlk sayımız bu.

Okul arkadaşım, annesi öğretmenim, bana kıyak yapıyor. Toktamış'ın hem annesi hem babası eğitimciydi. Harika bir adamdı.

Çok severdim onu. Acayip çalışkan, zeki, ilerde profesör olacak nitelikte adamdı. Şiiri verdim Tokta'ya, fotoğrafları da teslim ettim. Dergi çıktı. Aynen dediği gibi idi. Kapakta fotoğrafım, içinde ropörtajım ve şiirim. Ünlü oluyordum arkadaş. Bir gazetede benim hakkımda eleştiri çıkmıştı. Konservatuar gösterimizi izleyen bir eleştirmen beni çok beğenmiş, ancak eleştiriye: "Başrolü oynayan genç bilhassa başarılı görüldü," yazmıştı. Ulan ne olur adımızı da yazsan?... Bak Toktamış'a. Kapaktan veriyor kardeşini... Sarı, alı al moru mor kahveye girdi. Tokta'ya sarıldı öptü. İlkokul arkadaşıydı. Benimse lise arkadaşım.

— Nerelerdesin Tokta? özledim oğlum seni.

— Söylemedi mi bu sana, dergi çıkartıyorum, baksana.

Sarı kapakta beni görünce başladı gülmeye:

— Ayvayı yedik bizimki meşhur oldu, dedi.

— Seni de meşhur ederim oğlum, ver bir karikatürünü basayım.

Sarı'nın çizgisi çok kuvvetliydi, iyi karikatür çizerdi. Toktamış birer çay ısmarladı ve bize Atatürk konusunda ilk dersini verdi:

— Ne biçim Atatürkçü'sünüz siz be, ne yapıyorsunuz onun için?

— Ne yapmamız lazım? diye sordu Sarı.

— Sağda solda konuşun, yazın, çizin, bir şeyler yapın. Bak, daha bir yıl olmadı. Demokrat Parti bu yüzden gitti.

— Ne yüzden gitti Tokta? dedim.

— "Siz isterseniz hilafeti de getirirsiniz," diyen bir başbakan olur mu be? İşte Yassıada'da yargılanıyor. Ordu böyle şeylere tahammül edemez oğlum. Mustafa Kemal'in ordusu bu.

— Toktamış, hiçbir millet kendi başbakanını, cumhurbaşkanını bu biçimde yargılayıp hakkında idam ister mi? diye sordu Sarı.

— O, savcının istemi. Şüphesiz idam falan olmaz. Cumhuriyet oğlum burası. Annem de “İdam falan olmaz,” diyor.

— Ya olursa? dedim.

— Olmaz, dedi Toktamış... Siz şimdi bunları boş verin Atatürk ilkeleri en önemlisi.

— Anlat lan neymiş Atatürk ilkeleri? dedi Sarı.

— Bakın bu önemli bir mesele. Cumhuriyet ve laiklik düşmanları bu ülkede hep oldu, hep olacak. Celal Bayar, Mustafa Kemal’in en yakın arkadaşlarından biriydi. Ne oldu? İktidar olunca feleğini şaşırdı. Gitti Menderes’in dümen suyuna. Sonlarına bak... Çünkü oy uğruna halkı bu gibi meselelerin içine sokarsan, dini duygularını kullanmaya kalkarsan olacağı budur.

— Fena mı oldu, hiç olmazsa kitap okumaya başladık, fikirlerimizi, düşüncelerimizi açık açık söyleyebiliyoruz artık.

— Henüz değil, dedi Tokta. Yeni bir anayasa hazırlanıyor. O da çok özgürlükçü bir anayasa olacakmış. O zaman sen gör. Atatürk işte bunları gerçekleştirmek istiyordu.

— Tokta, ders bittiyse sana Erdoğan’ın durumuyla ilgili birkaç şey soracağım, dedi Sarı.

— Sor.

— Ziyaretçi almıyorlar cezaevine. Biz bu adamla konuşmak, dertleşmek, daha doğrusu dertlerini paylaşmak istiyoruz. Ama almıyorlar.

— Evet, biliyorum, dedi Toktamış.

— Senin hiç tanıdığın yok mu bize bu konuda bir kolaylık gösterecek?

— Şimdi askerler bakıyor cezaevine.

— Babanın falan bir yakını yok mudur?

— Bir araştırayım. Erdoğan’ı ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Ağabeyim de çok sever onu. Ben bir araştıracağım.

— Sağ ol Tokta, dedi Sarı. Dergine nefis bir karikatür vereceğim.

— Tamam, ben de seni meşhur edeceğim, dedi Toktamış, çay paralarını ödedi ve üniversitenin yolunu tuttu.

Onu çok severdik. Yenikapı'nın en mert, en çalışkan, en dü-rüst gençlerinden biriydi Toktamış. Zaten Yenikapı'dan hiç kof adam çıkmaz. Kahveye herkes elinde kitapla gelir. Orası öğren-ci lokalidir. Öyle ki kahveci Kemal Abi, kahveci değil feylesoftur. Bir gün bize bir teklifte bulundu:

— Görüyorum hepiniz tiyatro hastası-sınız. Şu arkadaki depo-yu size vereyim kendinize tiyatro yapın, para pul istemez, dedi.

Sarıldık boynuna. Böyle şey olur mu yahu. Adam koca hane-yi bize veriyor ve karşılığında hiçbir talepte bulunmuyor. Sarı bu-nun altında kalmadı. Kemal Abi'nin, daha önceden de sözünü et-tiğim kuşları vardı. Çok değerli kanaryalar. Kahvenin bir bölü-münü salma olarak inşa ettirmişti. Oda kadar kocaman bir alan. İçi sırf kanarya dolu.

Bir gün Hakan kafesi temizlerken salmanın kapısını açık unu-tuyor. Ne kadar kanarya varsa kapıdan kaçıp özgürlüğü seçiyor.

İş buraya kadar iyi anormal bir durum yok. Neticede kanarya-lar kaçmış. Burada Sarı'nın deliliği devreye giriyor. Sokaktan bir kedi buluyor ve kırmızı boyayla kedinin ağzının kenarlarını bo-yayarak salmanın içine bırakıyor. Kemal Abi geldiğinde kuşlarını kedi yedi zannedecek... Buradan itibaren de ben devreye giriyor-um ve Sarı'ya bir oyun oynuyorum.

Kemal Abi'nin kahveye gelmekte olduğunu görünce, o sıra-da kâğıt oyununa dalmış Sarı'ya çaktırmadan Kemal Abi'ye yak-laşıyorum ve:

— Kemal Abi, Sarı yanlışlıkla salmaya kedi bırakmış, durum kötü, diyorum. Kemal Abi kahveye girer girmez salmaya yöneliyor, bir bakıyor ki ağzı kanlı bir kedi salmanın içinde dönüp duruyor. Hemen Sarı'yı arıyor. Ben bakıyorum durum ciddi, Sarı'ya:

— Kaç, Kemal Abi seni öldürebilir, diyorum.

Sarı kâğıtları bırakıp atıyor kendini dışarı. Arkasında Kemal Abi elinde bir bıçak, Sarı'yı kovalıyor. Sonra durumu anlatıyo-ruz Kemal Abi'ye. Sarı'nın bir günahı olmadığını, hatta Hakan'ın bile bu işten haberi olmadığını, salmadan kuşların nasıl kaçtığı-na kimsenin akıl sır erdiremediğini anlatıyoruz. Kemal Abi'ye...

Gene de Sarı üç gün kahveye gelemeydi. Sonra af çıktı. Kemal Abi, “Affettim gelsin,” dedi. Sarı’yı aldık, Kemal Abi’nin elini öptürdük, böylece barış sağlanmış oldu... Küçük salonumuza iki buçuk liradan bilet kesiyorduk. İlk oyunu çabucak çıkardık. İkinci oyun da çıktı. Ama seyircimiz çok az. Sadece kahveye gelenler bizi izlemeye geldi ve üç temsil sonra iş bitti. Oysa dekorasyona çok para harcamıştık. Bizim için çok paraydı. Akademi’den Ayşegül ve İsmail yardım ettiler ve o izbe yeri, basbayağı bir tiyatro haline getirdiler. Ama iş yürümedi. Böylece ilk tiyatro patronluğumuz fiyaskoyla sonuçlandı. Bu sırada bir organizatör geldi bizi izlemeye. “Üçkâğıt Organize Şirketi” nin patronuymuş. Tabii şirketin ismi böyle değil ama, yaptığı iş böyleydi adamın. İnce, uzun, kara kuru bir taşralı tipti. Madrabazlığı, yüzünden okunuyordu, ama biz genç ve deneyimsizdik.

— Sizi Anadolu Turnesi’ne çıkartmak istiyorum, harika bir tiyatro topluluğusunuz, hepiniz çok yeteneklisiniz, dedi.

O sırada bizim Şehir Tiyatrosu’nda rolümüz yoktu. Okul da sömestr tatiline girmişti. “Tamam,” dedik... Dibi delik bir minibus’e bindik Yenikapı’dan, ilk durak Afyon... Matine suare oynayacağız. Kaç para alacağız, nerede kalacağız, ne yiyip ne içeceğiz? Hiçbirinden haberimiz yok. İşin başı da benim. Daha bu yaşımda... İnanılır gibi değil. Bir tek geçen yıl tüm mahalle arkadaşlarıyla Erdek’te kamp yapmışız, o kadar. Bunun dışında Anadolu’yla hiçbir ilişkimiz yok. Afyon’u ilk kez görüyorum. Ucunda kale olan bir tepenin yamaçlarına kurulu küçücük bir kent.

Burada şeker fabrikasının salonunda oynayacağız. Bir otele indik. Yüksek tavanlı odaları olan ve tam ortasında sofası bulunan iki katlı bir bina. Sofada soba yanıyor. Odalarda yok. Isınmak için hepimiz sobanın etrafına birer iskemle attık, oturduk, ellerimizi sobanın etrafında ısıtmaya başladık. Az sonra oyuna hareket edeceğiz. Fakat karnımız aç. Organizatör elinde bir paketle girdi otele:

— Hadi aç karnınızı doyurun oyuna çıkacaksınız, ne demişler, aç ayı oynamaz, gibi zarif bir espiri yaptı... Paketi açtık.

İçinden birer sandviç çıktı. Onları yedik ve oyuna hareket ettik. Sarı bu turneye gelmemiştir. Rahatına düşküncü hergele. Böyle sıkıntılı işleri hiç sevmez, onu üzecek bir iş oldu muydu hemen: “bana ne” derdi. Ama iyi ki gelmemiş bu turneye... Afyon’da iki oyun oynayıp, ertesi gün Kütahya’ya geçtik. Burada erlere temsil verdik. Anlatamam. Biz normal tiyatro oyunu oynuyoruz. Onlar dansözlü tiyatro sanmışlar. Hiç bu kadar yuhlandığımızı hatırlamıyorum. Çankırı’da bir oyun oynadık. Birkaç yer daha dolaştık ama, organizatörün bize para falan verdiği yok. “Almadım,” diyor, çıkıyor işin içinden. Bu muhteşem ilk Anadolu Turnesi, hüsrarla sonuçlandı, İstanbul’a döndük... Ama bu meslek konusunda epeyce şey öğrenmiştim(!)

- Sarı bugün son tramvaya binelim mi?
- Ne demek o?
- Bugün 12 Ağustos 1961 Sarı, dedim.
- Kim öldü, nerenin kurtuluşu?
- Oğlum, İstanbul’dan tramvaylar kaldırılıyor. Bugün son seferini yapacak. Binelim mi diyorum.
- Sen bin ben gelmem.
- Sarı, tramvayın senin hayatında hiç mi önemi yok yani?
- Hiç yok.

Ulan bu Sarı ne biçim adamdı be. Lüksüne düşkün, hiçbir şeyden fedakârlık etmeyen bir tipti. Ama o kadar iyi biriydi ki, insan onun arkadaşlığından vazgeçemiyordu. Bir gün ona bu konuda sitem ettim. Gene “bana ne” demişti bir şey için... Üzerine gittim biraz. Bana: “Oğlum sen iyisin ben kötüyüm,” dedi çıktı işin içinden. Oysa Sarı dünyanın en iyi adamlarından biriydi. Sözü nü esirgemez bir yapısı vardı ama, kimseyi de kolay kolay kırmazdı. Gelmedi tramvaya. Ben gittim tek başıma son üç kuruşu verip son bileti aldım ve Edirnekapı-Bahçekapı son seferimi yaptım... Sonra trolleybüsler geldi. Son derece salak bir ulaşım aracı. Devamlı boynuzları çıkan bir otobüs. Hiç tutmadı. Kısa sürede kaldırdılar. Ama tramvayın, bir İstanbul çocuğunun yaşamındaki yeri tartışılmazdır. Tramvaylar kalktı hayat pahalılandı...

İstanbul'a yeni belediye otobüsleri geldi bin dokuz yüz altmış ikide. Sarı ve kırmızı renkli otobüsler. Bilet fiyatları biraz daha pahalı oldu tabii. Ama başka çıkarımız yoktu. Sarı asla otobüse binmezdi. Parası varsa kesin taksi kullanır, yoksa dolmuş. Otobüsü hiç sevmezdi. Tabii biz de otobüse âşık değildik ama, ne elde var ne avuçta.

Tramvay Saraçhanebaşı'na döndüğünde indim ve Yenikapı'ya yürümeye başladım. Yazın sonlarına gelmiştik. Hava ne sıcak ne soğuktu. Eskiler "Ağustos'un on beşi yaz, on beşi kış," derler. Doğruydum. Hava hafiften serinlemeye başlamıştı. Tabii daha sonra pastırma yazını görecektik. Eylül, ekim iyi yağmur yapar ve bunu ağustosun sonlarında anlamaya başlarız... Kahveye vardım. Sarı oturmuş Toktamış'ın dergisine karikatür yapıyor.

— Gittin geldin mi? dedi.

— Evet.

— Boyun bir karış uzamış.

— Ulan hıyar, bu duygusal bir mesele, dedim.

— Neden, tramvaya mı âşıksın?

— Yarından itibaren tramvay yok.

— O zaman fortçuluk yapamayacaksın demektir.

— Ben tramvay yok dedim Sarı, sen yoksun demedim ki.

— Eşşoğlu eşek, bu yaştan sonra bizi mi kerteceksin?

Gülüştük. Hakan çaylarımızı getirdi. Kemal Abi yeni kanaryalar almış, artık kapısına astığı dev kilidi kimsenin açamayacağı inancıyla nargilesini tütürüyordu.

— Nasılsın Kemal Abi? dedim.

— İyiyim müflis patron, dedi.

Adamın bize verdiği bedava salonu bile iflas ettirmiştik ya. Haklı.

— Abi bizim işimiz oyunculuk, bu patronluk işini kıvıramayacağız. Bak turnede de rezil oldum.

— Benim gözüm o organizatör pezevengi hiç tutmamıştı zaten, dedi. Şu kapıdan girdiği gün "Bu herif üçkâğıtçı," dedim.

— Haklıymışsın.

— Bir de turneye çıkmadım diye seninki bana sitem ediyordu abi, dedi Sarı.

— İyi ki çıkmamışsın, dedi Kemal Abi.

— Bir kazancım oldu Kemal Abi, hiç bilmediğim yerleri gördüm.

— En çok nereyi beğendin?

Memleketini söyleyeyim istiyordu.

— Karadeniz'e çıkmadık. Beş-altı yer dolaştık bitti zaten.

— Bizim oralara gidersen dönemezsin, yemyeşildir, harikadır.

— Biliyorum. Gün olur oralara da gideriz abi, dedim.

Nargilesinden bir yudum alır gibi yutkundu, nefesi çekti, marpuçu kenara bıraktı ve kalktı kanaryalarıyla konuşmaya gitti.

— Sarı sonunda ne olacak bu karikatürde? dedim.

— Bilmiyorum, dedi Sarı.

Evet aynen böyle bir herifti. Çizmeye başlar ama ne çizeceğine sonra karar verirdi. Sonunda da ya çok absürt ya da espirili bir şey çıkardı ortaya. Arada bir de bana:

— Bana bir konu bulsana, derdi.

Bulduğum konulara ikimizin ismini yazarak imza atardı. Hak geçmesin. Sarı sonunda karikatürü bitirdi.

— Bu ne? dedim.

— Karikatür.

— Anladım da neyi anlatıyor yani?

— Bilmiyorum dedim ya.

— Ulan bu bir şey anlatmalı, Tokta'nın sanat dergisinde çıkacak, ayıp.

— Sanat dergisinde çıkacağına göre bir şey anlatmazsa daha anlamlı olur, dedi.

— Şaka mı yaptığımı doğru mu söyledi bilmiyorum ama, Sarı'nın böyle düşünmesinin bir nedeni olmalıydı. Çünkü yaptığı işlere bir sanatsallık katıyor ve iyi de oluyordu.

— Bugün duruşma var, çok kritik bir gün gelecek misin? dedi telefonda, avukat Hamdi Abi.

— Sen ne diyorsun abi, kaçta?

— On birde ama biraz sarkabilir önceki duruşma uzarsa.

— Tamam abi, hemen Sarı'ya telefon edip haber veriyorum, geliyoruz, dedim. Telefonu kapadım, Sarı'ya açtım. Uyuyor. Annesi çıktı.

— Teyzeciğim lütfen uyandır, önemli, dedim.

— Ne var ulan ne güzel uyuyordum, karga bokunu yemeden ne diye uyandırıyorsun beni?

— Bugün Erdoğan'ın duruşması var, çabuk bana gel, buradan bir otobüsle Sultanahmet'e geçeriz, dedim.

— Orada buluşalım, ben daha ayrılmadım, dedi.

— Tamam. Eyvallah.

— Dur kapatma ulan, duruşma kaçta?

— En geç on birde orada ol.

— Tamam.

— Hadi eyvallah.

Yüzümü yıkadım, hafif bir kahvaltı. Eyvah saat onu geçiyor. Hemen evden fırladım. Bir otobüs doooğru Sultanahmet'e. Baktım Sarı adliyenin kapısında beni bekliyor. Hiç sevmez böyle kalabalık, problemlı yerleri.

— Geldin mi? dedi.

— Yok daha yoldayım.

— Tamam o zaman ben adliyenin kapısında bekliyorum.

İkimiz de gergin havayı yumuşatmaya çalışıyorduk. İçeri girip ağır cezanın olduğu yere yöneldik. Mahkemenin kapısı önünde Hamdi ağabey birileriyle konuşuyordu. Cüppesi üzerinde duruşma vaktini bekliyor.

— Abi geldik, dedim.

— Duruşma salonu küçük, dışarısı da çok kalabalık, inşallah hâkim bir terslik çıkartmaz, dedi.

— Ne gibi? dedi Sarı.

— Bazen çok kalabalık oldu mu, “dışarı çıkın” falan der de.

— Aman abi demesin n’olur, dedim.

Mübaşir Hamdi Abi’nin adını bağırdı, karşı taraf avukatının da adını söylemiş, biz tabii tanımıyoruz. Kapı açılır açılmaz daldık içeri bir sürü gazeteciyle birlikte... Genç bir tiyatrocunun cinayetten yargılanması onlar için haber. Az sonra Erdoğan arkasında iki jandarmayla elleri önden kelepçeli olarak salona alındı. Jandarma kelepçenin kilidini açtı. Bileklerini ovuşturdu Erdoğan. Kısık sesle “Erdo,” diye bağırdım. Döndü baktı. Sakalı uzamış, kadidi çıkmıştı. Sarı el salladı, ben de öpücük yaptım elimle. Bir davranış göstermedi. Şaşkın, bitkin, öylece duruyordu arkadaşımız. Bu çocuk katil olabilir mi?

— Olabilir mi Sarı? dedim.

— Ne olabilir mi?

— Yani diyorum, Erdoğan katil olabilir mi?

— Olamaz.

— Ama aylardır içerde.

— Böyle adaletin içine...

— Yavaş konuş mahkemedeyiz, bizi de almasınlar içeri.

— Alsınlar fena mı, Erdoğan’la birlikte oluruz.

Duruşma başladı. Yargıç önce savcıya söz verdi. Dava aslında amme davası ama, kızın tarafı bir avukat tutmuş, onlar da ayrıca dava açmışlar, Erdoğan’ın mahkûm olmasını istiyorlar. İki yeni tanıktan söz etti, karşı tarafın avukatı. Zaten daha önce yazdırmışlarmış bu iki ismi. Yargıç önce birini çağırttı. Mübaşir o kişinin adını kapının dışına çıkarak seslendi. İçeri biri girdi. Hiç tanımıyoruz, ilk kez gördüğümüz otuzlu yaşlarda biri. Ama herifin tipi hiç umut vermiyor. Tanık yerine geçti. Yargıç önce yemin ettirdi doğruyu söyleyeceğine dair. Sonra “Ne gördünse anlat,” gibi bir laf etti. Herif anlatmaya başladı:

— Cinayet gecesı Yenikapı’dan yürüyerek evime doğru gidiyordum. Ben Kumkapı’da otururum. Deniz kıyısından bir bağırışma işittim. Baktım bir hareketlilik var. Sonra kadının biri kalıkları üzerine yığıldı, üzerinden bir adamın kalktığını gör-

düm, adam fırladı sahil yoluna koşmaya başladı. Ben hemen kadının yanına indim...

60

Yargıç sözünü kesti:

— O adamı görsen tanır mısın?

— Aradan zaman geçti, karanlıktı efendim, ama görsem tanıyabilirim belki.

Yargıç, Erdoğan'a hiç benzemeyen birini işaret etti?

— Bu mu?

Tanık baktı inceledi:

— Bu değil efendim. Bi kere o şişman değildi, daha uzun boyluydu, dedi.

Peki şu alabilir mi? diye Erdoğan'ı gösterdi yargıç.

Tanık bizimkini bir süzdü ve:

— Olabilir, dedi.

Erdoğan:

— Yalan, diye bağırdı.

Yargıç, sert bir sesle:

— Bana bak burası mahkeme, bağırıp çağırma yok öyle, diye azarladı Erdoğan'ı...

Erdoğan deli gibi olmuştu:

— senin mahkemeni de, hâkimliğini de, boş yere beni aylardır içerde yatırılıyorsunuz ibneler. Ben kime ne yapmışım, bir tek deliliniz var mı ortada? diye bağırmaya başladı. Çılgın gibiydi. Çok kötü bir durum. Sarı'yla birbirimize bakıyoruz. Ne olacak şimdi?...

— Sana mahkemeye hakaretten yeni bir ceza verilecek, ama işin daha bitmedi, diğer tanığı çağırın, dedi.

İkinci tanık girdi içeri. Aynı seromoniden sonra, yargıç:

— Cinayet gecesi birini gördüğünü söylemişsin, bu mu gördüğün kişi? diyerek direkt Erdoğan'ı gösterdi.

— Evet, bu efendim, dedi tanık.

— Çıkabilirsin. Şu deminki tanığı bir daha çağırın içeri bakiyim.

İlk tanık tekrar girdi salona. Yargıç:

— Deminki sorumu tekrarlıyorum, gördüğün kişi bu mu değil mi?

— Bu efendim, dedi tanık.

— Çık, tamam.

Yargıç yanındakilerle kısaca konuştu:

— Karar, dedi.

Hamdi Abi ayağa fırladı:

— Sayın yargıç, daha bizi dinlemediniz, ne kararı veriyorsunuz anlamadım.

— İki tanık var, ikisi de şüpheliyi teşhis ettiler, bu konuda söyleyeceğiniz bir şey var mı?

— Var tabii.

— Buyrun.

Hamdi Abi, ne söyleyeceğini bilemiyordu ki... İkinci sıkındı:

— Bu mahkeme bize tarafsız görünmüyor, reddi hâkim talep ediyoruz, dedi.

— Siz itirazınızı yaparsınız, biz kararı bildiriyoruz. Yaz kızım...

Yirmi dört yıl cinayetten, bir yıl da mahkemenin manevi şahsına hakaretten toplam yirmi beş yıl istedi hâkim ve duruşmayı kapattı.

Dışarı çıktık. Hemen Hamdi Abi'nin yanında aldık soluğu.

— Ne olacak abi? dedim.

— Hâkim taraflı davranıyor, yeni bir hâkim istedim. Yeniden bakılır davaya merak etmeyin.

Bildiğimiz şeyler değil ki arkadaş. Sarı'yla ben salak salak birbirimize bakıyoruz. Yani anlaşılan o ki, mahkeme yeniden görülecek. Erdoğan gene içerde kalacak. Çocuğu tekrar kelepçeleyip yanımızdan geçirerek götürdüler.

— Özledik seni Erdo, dedim.

Gülümsedi, gitti...

Sarı, bir sigara yaktı. Dalgınlıkla bana da uzattı. İçmediğimi bilir ama kafası darmadağın. Bu aralar Sarı'da değişiklikler görüyorum. Bunu tam anlayamıyor ve anlatamıyorum ama bir şey-

ler var. Arada bir tutuk davranıyor dalıp gidiyor. Erdoğan lafı açıldığında gözleri doluyor. Benim de öyle, benim de gözlerim doluyor, zaman zaman boşalıyor bile ama Sarı'nın ki başka, bir şeyler var ama çözemiyorum.

* * *

Üç kitabı arka arkaya okudum. Buda, Lao Çe, Konfiçyüs... Ne ilginç felsefeleri var. Uzakdoğu felsefesi beni çekiyor. Bir gün oralara gideceğim. Param olunca, yaşıma biraz daha ilerleyince... "Karşı kıyıya geçmek, tüm yardımları karşılıksız, hiçbir çıkar beklemeden yapmak." Zaten benim aile yapım da tam böyle. Annem böyledir, babam, ağabeyim, ablam, biz zaten böyleyiz. Ama onlar budizme ilgi duymayacak bir konumdalar. Kitap falan da okudukları yok. Ağabeyim taksitle bir sürü kitap almış. Onları ben okuyorum. Ablam okumuyor, annem okumuyor, eve *Yeni Sabah* gazetesi giriyor, çoğu zaman onu bile okumuyorlar. Ben okuyorum. Zaten hukuku böyle kazandım. Şimdi de konservatuarı kazandım ve orada okuyorum. Çok mutluyum. Bu okul hukuktan daha gerçekçi geliyor bana. Hukukta öğretilenlerin çoğu gerçek yaşamda yok. Avukat ağabeylerimizle konuştuğumuzda bu gerçeklerle çok yüz yüze geldim. Belki de okuldan ayrılmanın temelinde bu yatıyordu. Bu ülkedeki hukuk sistemi çökmüş. Ne yargıçlar, ne savcılar, ne avukatların mutlu olduğu bir ülkede hukuk sistemi nasıl iyi ve doğru olabilir?...

Yenikapı'ya doğru yürürken Horhor'dan geçip Sarı'ya seslendim. Pencereye çıktı.

— Yenikapı, dedim, kahveye gidelim mi?

— İniyorum, dedi. Ayakkabı seçimi beş-on dakika sürmüş olmalı ki, yanıma geldiğinde hâlâ ayakkabılarına bakıyordu.

— Uymuş uymuş pantolon, ceket, ayakkabı tam uyum içinde, dedim.

— Yeni aldım ayakkabıyı, ilk kez giyiyorum, dedi.

Sarı kazandığı tüm parayı ayakkabıya yatırırdı. Şehir Tiyatrosu maaşları dağıtır dağıtmaz Sarı hemen ayakkabıcıya koşar-

dı. Tutkusu ayakkabılardı Sarı'nın, ben ise aynı ayakkabıyı bir yıl giysem umrumda olmazdı. Sarı tam bir ayakkabı hastasıydı.

— Çok güzel ulan, çok yakışmış, güle güle kullan, dedim.

— Sağ ol, dedi ve yine baktı ayakkabılarına.

Yürüye yürüye geldik Yenikapı'ya. Zaten Sarı'nın oturduğu sokaktan Kemal Abi'nin kahve, normal yürüyüşle on, bilemedi-niz on beş dakikadır... Hakan çaylarımızı getirdi, içtik.

— Sarı, dedim, Budizm konusunda ne biliyorsun?

— Hiçbir şey, dedi.

— Değişik bir felsefesi var, dedim.

— Beni yazma, dedi, beni hiçbirine yazma.

— Ne yani Müslüman ana babanın Müslüman oğlu da de-ğil misin?

Hergelelik ediyordum biraz.

— Çok adisin, dedi.

— Nüfus kağıdında öyle yazıyor oğlum.

— Evet, onu yazarken kimse bana sormadı.

— Annenle babana da sormamışlardı.

— Dedene de.

— Bence nüfus kâğıtlarına din yazılmamalı, çok ayıp bir şey bu. Daha doğar doğmaz seni potansiyel dinli ilan ediyorlar, son-radan eğer inanmayan biriysen, onu oradan sildiremiyorsun.

— Bana ne, dedi Sarı, binlerce yıldır insanlar din yüzünden birbirlerini öldürüyorlar, seviyim dinini.

— Peki Tanrı? dedim.

— Sen manyak mısın oğlum, şurada iki kötükatür çizip kafa yapacağım açtın çeneni, kapamıyorsun.

— Ben Tanrının varlığına inanıyorum Sarı, dedim.

— Bana ne, dedi, inanırsan inan.

— Peki sen?

— Ananın...

Sarı'yı kızdırmaya bayılırdım. Önündeki kağıda gene nefis çizgiler döktürüyordu. Karmaşık çıplak adamlar çiziyor, onları birbiri içine geçirip kompozisyonlar yapıyordu.

- Ne şimdi bu çizdiğin?
- Sana ne?
- Ben anlamadım da.
- Bana ne?
- Neden trolleybüs çizmiyorsun?
- Adam çalışıyorum.
- Trolleybüs çalış.
- Ulan babanı tanımasam, hakkında iyi şeyler düşüneceğim haa...

Babalarımız arkadaştı. Daha doğrusu öyleymişler gençliklerinde. Karşılıklı futbol oynamışlar. Zaten aynı mahallenin gençleri. Annem annesini çok severdi Sarı'nın. Tüm bunlar biz Sarı'yla tanıştıktan sonra ortaya çıkmıştı. Konuşa konuşa öğrenmiştik bunları. Sarı çok iyi adamdı. Ayakkabıları her şeyden çok sevmesi, arkadaş olarak beni sevmediği anlamını taşııyordu. Ama tam bir ayakkabı manyağı olduğu da muhakkaktı.

— Ulan ayakkabın gerçekten çok güzel kaç kâğıt bayıldın? dedim.

— Taksitle aldım ulan, maaşın bir kısmını kahve borcuna verdim.

— Ben de ödedim Kemal Abi'ye.

— Ben Kemal Abi'den borç da almıştım elden, onu da kapadım, dedi Sarı.

— Şu sigarayı bir bıraksan?

— Çok zevk alıyorum.

— Ciğerlerin?

— Onlar da çok zevk alıyor.

— Ama Sarı...

— Annem misin ulan sen benim? "Cigarayı bırak, cigarayı azalt," bıktım ulan senden. Git başımdan resim yapacağım.

— Resmine sıçayım senin, hıyar, iç iç de geber, dedim.

— Senden çok yaşayacağım, dedi. Başladık gülmeye.

Kemal Abi geldi yanımıza.

— Ne çiziyorsun gene? dedi Sarı'ya.

- Bir şeyler, dedi Sarı.
- Bunlar nasıl adamlar ulan böyle?
- Onlar adam değil Kemal Abi, resim onlar.
- Ben de resimdeki adamları söylüyorum zaten.
- Kemal Abi, sana çay demlemesini öğreteyim mi?
- Hastır ulan kerata, o benim işim.
- Bu da benim işim Kemal Abi, dedi Sarı.
- Seninle konuşulmaz, diyerek uzaklaştı yanımızdan.
- Her boka karışmasa olmaz, dedi Sarı arkasından.
- Arkasından konuşma, yüzüne karşı söylemeye götün yemiyor değil mi?
- Hadi lan ondan mı korkacağım?
- O zaman ne diye yüzüne söylemedin?
- Ulan sen beni delirtmek için mi varsın, gitsene başımdan, dedi Sarı.
- Gitmem, ben senin belanım.
- Bu doğru.
- Şuradan yarım saat ayrılısam hemen beni ararsın inek.
- Bu da doğru, dedi Sarı. Ama ben de bir-iki gün ayrılısam, sen özlersin.
- Bu da doğru, dedim.

* * *

Sarı, iki gündür ortalarda yok. Okula da gelmiyor. Tiyatroda rolü yok bu aralar. Ama Yenikapı'yı ihmal etmez. Yoksa bana "Bir-iki gün ayrılısam özlersin," demesinin altında bir şey mi vardı? Derken çıktı geldi kahveye.

- Nerdesin ulan, merak ettim, dedim.
- Eve uğradın mı?
- Sana mı?
- Evet.
- Yooo.
- O zaman merak etmemişsin. Merak eden adam uğrar, sorar. Üç gündür yatıyordum, üşütmüşüm.

— Geçmiş olsun, bilseydim uğrardım, dedim.

— Bir telefon edebilirdin.

— Aklıma gelmedi Sarı, açıkçası.

— Boş ver iyiyim bi bokum yok, dedi, çıkardı kâğıtlarını kalemelerini rapidosunu, başladı çizmeye. Hakan iki çay kaptı geldi.

— Ne ilaç aldın?

— Ne? Ha... ilaç falan almadım, kendiliğinden geçti işte.

Bir tuhaflığı var Sarı'nın anlamakta zorlanıyorum zaman zaman. Sarı bana bugüne kadar hiç yalan söylemedi. Ama zaman zaman bir soru sorduğumda ya lafı değiştiriyor ya gözlerini kaçırıyor. Bu da genellikle Erdoğan'dan söz açıldığında oluyor. Anladığım kadarıyla Erdoğan'ın içerde olmasını hazmedemiyor. Ne de olsa biz bir üçlüydük ve birbirimizden hiç ayrılmaz olmuştuk. Şimdi ise Erdoğan yoktu. Sanırım Sarı bu acıya dayanamıyordu ve kendini resim çizmeye vermişti. Çizdiklerinin pek çoğunu da yırtıp atıyordu. Ama herhalde bu çalışma onun için bir rehabilitasyon oluyordu.

İnanılmaz bir şey oldu. Bülent'in evinde pazar günü parti olacaktı. Bülent partiyi iptal etti çünkü annesi sabahdan Şile'ye gidecekmiş, vazgeçmiş, Bülent de işi iptal etmiş. Ancak yeğeni gelmiş Ayvalık'tan ve Bülent'e, "Geçen gün sizin Sarı'yı gördüm Ayvalık'ta," demiş. Ayvalık Semra'nın memleketi, gömülü olduğu yer. Haydaaaa... Neler oluyor yahu? Bu işte bir yanlışlık olmalı. Çocuk birini Sarı'ya benzetmiş olacak. Kahvedeyiz.

— Benzetme falan değil ulan, yeğenim seni görmüş Ayvalık'ta, dedi Bülent. Sarı çizmekte olduğu kalemi bıraktı. Çayından bir yudum aldı, yetmedi sigarasından da bir nefes aldı ve:

— Evet, gittim Ayvalık'a, ne var bunda? dedi.

— Sarı, bunda hiçbir şey yok ama, bana iki-üç gün evde hasta yattığını söyledin, buna ne gerek vardı?

— Çünkü hiçbirinize Ayvalık'a gittiğimi söylemek istemedim de ondan.

— Neden? dedim.

— İstemedim işte.

Üç çay daha getirdi Hakan. Yani tazeledi.

— Bazen seni anlamıyorum, dedim.

— Bunda anlaşılmayacak bir şey yok ki, üç günlüğüne Ayvalık'a gittim zaten iki günü yolda geçti ve bunu söylemedim, ne var bunda. Yani sen Ankara'ya gitsen ve bana söylemesen ben sana sitem mi edeceğim?

Bir bakıma haklıydı ama benim kafamı kurcalayan bir şeyler vardı. Bülent kalktı yan masaya geçip kâğıt oyununa başladı. İkimiz kaldık Sarı'yla.

— Sarı, dedim... Semra Ayvalık'ta gömülü, senin gidişinin bununla bir ilgisi var mı?

— Var, dedi Sarı.

Haydaaa. Gittikçe meraklanıyordum.

— Çatlatma ulan adamı, söyle nedir bu iş?

— Semra'nın mezarını ziyarette gittim, dedi.

— Neden?

— Onu çok severdim. Erdoğan'ın da onu çok sevdiğini biliyorum. İkisi için de gittim, ziyaret ettim.

— Bunda gizlenecek saklanacak bir durum yok ki, üstelik çok insanca bir şey. Benim gibi birinden bunu neden saklıyorsun?

— Dedim ya kendimle paylaşmak istedim, benimle, benim aramda bir şey olsun istedim, böyle bir hakkım yok mu?

— Var, dedim, konuyu kapadım.

* * *

Dolmuşun radyosundan “Dikkat kan aranıyor,” anonsunu duydum. Sıfır er aş negatif kana ihtiyaç varmış. En az bulunan kan grubudur. Çünkü benim kan grubum. Tam da “Çapa Hastanesi”nin önündeyim. Oradan Yenikapı'ya ineceğim. “Yürürüm,” dedim içimden ve daldım hastaneye. Kanımı alıp bana küçük bir parça çikolata verdiler. Teşekkür ettiler.

— Bir şey değil, dedim, yeter ki işe yarasın.

— Yarayacak, dedi hemşire... Hastayı şimdi getirdiler, bile-

ğini kesmiş ama, Allaha evleri yanı başımızda sayılır. Bir taksiye atıp getirmişler, ailesi adına da size teşekkür ederiz.

— İşe yaradıysa mesele yok, dedim.

Çikolatamı yiyip hastaneden ayrıldım ve Yenikapı'ya doğru yürümeye başladım. Buda'nın sözlerini geçiriyordum içimden: "Yardımlar gizli olmalı." Yenikapı'da, kahvede kimseye söylemeyecektim bunu. Zaten benim kan vermemden kime ne ki?... Kahveye geldim. Gözlerim Sarı'yı aradı.

— Hakan Sarı gelmedi mi? dedim.

— Meydanda yok, dedi, önüme bir çay koydu.

— Hakan benim borcum ne kadar etmiş bir baksana, ay sonunda vereceğim.

— Bakarım, dedi Hakan, kasaya gitti. Döndü geldi:

— Bir şey değil yirmi üç lira, ödersin, sıkma canını.

— Tamam sağ ol, dedim.

Sarı şimdi düşer. Elinde resim kâğıtları, rapido kalemleriyle gelir. Hiç âdetim değil ama bir çay sanki kesmedi beni, bir çay daha içtim bizimkini bekliyorum... Gelmedi Sarı... Ayvalık'a gittiğinde bana, "Hastaydım neden evden aramadın?" diye koftiden sitem etmişti ya.

— Hakan bir jeton versene, dedim. Aldım jetonu, telefonunu çevirdim. Cevap vermiyor. E, annesi evde değil mi?... Ulan bunların başına bir şey mi geldi acaba?... Kitap okudum biraz ama aklıma pek girmiyor. Ezber yapayım dedim. Nafile... Bir saat kadar geçmiş böylece. Bir daha arayayım dedim. Aradım. Babası çıktı.

— Özür dilerim amcacığımı rahatsız ettim, merak ettik de kahveye gelmedi bizimki...

— Çapa Hastanesi'nde, dedi babası.

— Yani?

— Bileklerini kesmiş, annesi, kapıcı atmış bir taksiye oraya kaldırmışlar. Ben de şimdi geldim eve, benden saklamışlar. Çatlak bu be.

— Durumu nasılmış şimdi?

- Annesiyle konuştum. Kan vermişler, bi boku yokmuş.
- Kim kan vermiş? dedim.
- Yoldan geçen bir genç, dedi.

* * *

Birkaç saat önce gene buradaydım ben. Hastane kokusu sınırimi bozar gibi oldu. Demin iyi bir iş için buradaydım ama şimdi felaket. Sarı'ya hasta ziyaretine geliyorum. Hemşire beni tanıdı.

- Hayrola? dedi.
- Kan verdiğiniz kişi benim yakınım, dedim.
- Ama yanına annesinden başka kimseyi kabul edemiyoruz, annesi de az önce eve gitti, bir şeyler alıp babasıyla dönecek, dedi hemşire.
- Muhtemelen demin verdiğim kan onun içindi, dedim.
- Fazla kalmamak şartıyla seni görüştüreceğim, dedi hemşire ve birlikte bir küçük odaya girdik. Bizimki uyuyordu. Kapı açılınca gözlerini açtı. Bileği sarılıydı. Serum vardı kolunda. Boşalmış kan torbası yanbaşımda duruyordu, henüz atmamışlar. Hemşire üzerine adımı yazmıştı. Kız dışarı çıkarken:
- Beş dakika sonra geleceğim, dedi.
- Ne bu ibnelik, ne oluyor? dedim.
- Boş ver, dedi.
- Boş veremem, hayatını bana borçlusun eşsoğlus.
- Neden? dedi.
- Torbanın üzerini oku bakim, dedim.
- Senin kanın mı bu?
- Evet.
- Ayvayı yedik, ben artık iflah olmam, diye espri yaptı.
- Neden böyle bir şey yaptın? dedim.
- Boş ver, diye kafasını öte yana çevirdi.
- Sarı, sana yakışıyor mu bu? Eğer bir sorunun varsa bunu pekâlâ birlikte çözebiliriz, ben senin arkadaşın değil miyim? Hatta artık kan kardeşinim de.
- Önemli değil, bi saçmalık ettik işte, dedi.

— Tamam ama neden?

— Üsteleme moruk, halsizim.

Kapı açıldı hemşire girdi içeri:

— Sizi almak zorundayım, kusura bakmayın, dedi ve beni dışarı çıkardı.

— Ne zaman çıkar hemşiranım? dedim.

— Yarın taburcu ederiz, hayati tehlikesi yok, ama bu gece kalır, dedi.

Eve döndüm ara sokaklardan yürüyerek. Akşamın karanlığında bu sokaklar çok ilginçtir. Evlerin pencerelerinden ışıklar dışarı vurur. Düşünürüm: “Bu evlerde kimler yaşar? Ne iş yaparlar? Neler konuşulur bu saatlerde evlerin içinde?” Daha bir sürü düşünceyle eve varmışım. Elimi yıkadım ve odama geçtim. Uyumuşum.

* * *

— Geçmiş olsun Sarı.

— Geçmiş olsun, ne oldu yahu?

— Geçmiş olsun evlat, iyisin değil mi?

— Geçmiş olsun Sarı abi.

— Geçmiş olsun...

Kemal Abi'nin kahve sanki revir odası gibiydi. Eli sarılı Sarı, sol eliyle çayını yudumlarken, iyi dilekleri de kabul ediyordu. Masada üç kişiydik. Bülent, Sarı, ben. Gelen giden ayaktan, Sarı'nın sırtını okşuyor, hatırlarını soruyorlardı. Bülent:

— İyisin ulan maşallah, bi bokun yok, dedi.

— İyiyim, yırttım canım.

— Elini kesmiş, kan kaybı çok olmuş, az daha gidiyormuş, diye açıklama yaptım millete.

Kemal Abi:

— Bunun hem eli hem bileği sarılı, nasıl oluyor bu iş? dedi.

— Dedektif misin sen Kemal Abi? diye takıldı Bülent. Onun da bir şey bildiği yoktu. Herkes “Sarı elini kesti” diye bilecekti bu işi. Ayrıca bana da söylememişti nedenini. Kuşkusuz bu işin aslını öğrenecektim ondan ama, biraz kendini toparlasın, öyle.

Hakan üç çay getirdi:

- Bunlar ocaktan, dedi.
- Sağ ol Kemal Abi, dedi Sarı.
- Afiyet olsun evlat.
- Senin sayende biz de iki çayı avantadan içtik, dedi Bülent.
- Öğleden sonraki derse yetişelim, dedim.
- Gideriz, iyiyim, dedi Sarı.
- Nasıl karikatür çizeceksin şimdi? diye sordu Bülent.
- İyileşir yaaa.
- Bunun naturası sağlamdır, yırtar, izi bile kalmaz, dedim.
- Önümüzdeki pazar annem Şile'ye gidiyor, bizde parti var,

o zamana kadar iyileş, dedi Bülent.

- Tamam, Selma'yı alır gelirim, dedi.
- Dün seni sordu okulda, iyi dedim.
- Sağ ol, dedi Sarı.
- Şu çayı bitir kalkalım, okulda dersten önce biraz kaynatırız, dedim. Otobüse bindik, okula geldik. Arkadaşlar Sarı'nın çevresini sardılar.

- Geçmiş olsun Sarı.
- Geçmiş olsun oğlum, ne oldu ya?
- Sarı geçmiş olsun canım.

Aynen kahvedeki “geçmiş olsun muhabbeti” burada da tekrarlandı. Hep birlikte derse girdik. Melih Cevdet Anday hoca anlatıyordu...

Melih Cevdet hoca, kız öğrencilerin gözbebeği idi. Mavi gözleri hep seksi bakardı. İlerlemiş yaşına karşın çapkındı, kızlar hocaya yakınlık gösterir, o da kız öğrencilere kur yapardı. Hoş adamdı. Büyük şairdi, iyi demokratı. Oyun yazarlığı da çok beğeniliyordu. Biz de bir oyununu hazırlamak istiyorduk ama okulda genellikle yerli yazarların oyunlarına yer verilmiyordu. Ben bu işe çok bozuluyordum. Hiç kendi oyunlarını çalışmayan bir tiyatro okulu olur mu?... Bunun ders olarak bile gösterilmesi gerekir. Bizim geleneksel tiyatromuz var. Ortaoyunumuz var, meddahımız var. Neden bunlar konservatuarda bize anlatılmıyor?...

Bunu çok kafaya takmıştım... Teneffüste bale dershanesine indik. Bizimkiler taytlarını çıkartmışlar, giysilerini giyiyorlardı. Daldık içeri. Önce bir çığlık attılar, sonra Sarı ile beni görünce gülmeye başladılar.

Selma:

— Neredesin sen, geçmiş olsun, çok merak ettim seni, dedi ve sarılıp öptü Sarı'yı.

— Sen de beni öpsen ya? dedim Figen'e.

— Tamam, dedi ve sarıldı boynuma yanağıma bir öpücük kondurdu.

— Bu pazar Bülent'in evinde parti var, dedim.

— Tamam gelirim, dedi Figen.

— Sarı, Selma gelmeyecek mi? dedim.

— Geleceğim, dedi Selma.

— Biz sizi Kemal Abi'nin kahvede bekleriz, oradan Bülent'e geçeriz zaten iki adımlık yer.

— Tamam, dedi ikisi de. Teneffüs bitti ve ikinci derse girdik. Ahmet Kutsi Tecer'in dersiydi. İri mercekli gözlüklerinin üzerinden sevimli bakan bir hocamızdı Tecer. "Orada Bir Köy Var Uzakta" şiiri çok ünlüydü. *Köşebaşı* adlı piyesinde ben amatörken "Bakkal Çırağı" rolünü oynamıştım. "Ben amatörken..." Tabii ya, artık profesyonel bir oyuncuydum. Sarı da öyle. Hem konservatuara gidiyorduk hem "Şehir Tiyatrosu"nda oynuyorduk. Gerçi bu ara Sarı'nın rolü yoktu ama, yeni bir distribisyon asılmıştı, güzel bir rol oynayacaktı sonunda. Sarı yetenekliydi. Okulda da güzel roller oynuyor ve beğeniliyordu. Ama ara sıra gene dalıp dalıp gitmesi, Ayvalık'a neden gittiğini gerçekten açıklamaması, bileğini neden kesmeye kalktığını söylememesi beni kuşkulara düşürüyordu. Ben onun en yakın arkadaşı değil miydim? Bana neden açılmıyordu, anlayamıyordum. Bir gün anlatacaktı nasıl olsa. Böyle yarı bunalımlı zamanları olur insanların. Bu nedenle hiç üstüne gitmiyordum Sarı'nın. Ders bitti. Kızlara veda ettik bale dershanesine inip. Pazar için yeniden sözleştik ve trolleybüse binip Yenikapı'ya doğru yollandık. Yarı yolda trolley-

büsün boynuzu çıktı, ceryan gitti, araç yolda kaldı. Sürücü araçtan indi, iple çekerek boynuzu elektrik teline yerleştirmeye çalışıyor. Ne ilkel bir araç yarabbi. Hem otobüs hem tramvay yapmışlar ama devekuşu gibi. Ne uçuyor, ne hörgücü var. Neyse zar zor yerine oturdu boynuz. Yeniden hareket ettik ve Aksaray'da inerek Yenikapı'ya yürümeye başladık. Kahvede avukat Hamdi Abi beni bekliyormuş.

— Neredesin yahu? dedi.

— Okuldayım abi, hayrola? dedim.

— Reddi hâkim teklifimiz kabul edildi. Davaya yeniden bakılacak. Bu müjdeyi sana vermek istedim.

— Buna çok sevindim abi, dedim.

— Ben de çok mutlu oldum, dedi Sarı.

— Abi bir çay iç.

— Şimdi içtim, almıyayım.

— Biz içeceğiz sen de al Hamdi Abi, dedi Sarı.

— Hakan üç çay kapsana.

— Çocuklar ben gerçekten içemeyeceğim, gidiyorum, sabah dokuzda Büyük Adliye'de önemli bir duruşmam var, biraz çalışacağım, dedi ve kalktı.

— Yani bu durumda Erdoğan yeniden mi yargılanacak? dedi Sarı.

— Çok şükür öyle Sarı, dedim.

— Vay anasını.

— Nasıl vay anasını?

— Yani çok iyi...

Bu "vay anasını" buraya hiç oldu mu acaba? Erdoğan yeniden yargılanacak, Sarı "Vay anasını," diyor. Bu çocukta Erdoğan'la ilgili bir tuhafılık var.

— Seninle bir şey konuşacağım, dedi Sarı.

— Konuş, seni bekliyorum senelerdir.

— Ama boşboğazlık yaparsan hayatta bir daha beni göremezsin.

— Senin sırrın benim sırrım değil mi Sarı?

— Ben sana sırdan söz etmedim, bir şey konuşacağım, dedim.

— Ben, öyle sandım. Sandım ki Semra'nın mezarına gidişinin asıl nedenini anlatacaksın, sandım ki, bileğini neden kestini söyleyeceksin, ben öyle sandım, o nedenle sır dedim.

— Böyle bir şey yok oğlum. Sana nedenlerini anlattım işte, bana inanıyor musun?

— Bilmiyorum, dedim.

Sarı bozuldu. Yüzüme dik dik baktı.

— Yani bana inanmıyorsun ha?

— İnanıp inanmadığımı bilmiyorum Sarı, çünkü benden bir şeyler saklıyorsun, dedim.

— Senden hiçbir şey saklamıyorum, ama sen öyle görmek istiyorsan bir diyeceğim yok, dedi Sarı, sitemli.

— Oğlum sen benim en yakınımsın, ben ağabeyimle seninle konuştuklarımı konuşmuyorum.

— Yani ben sana ablandan bile yakınıam ha?

— Dalga geçme ulan, bir şey anlatıyoruz burada... Benden gizli pek çok şeyin olabilir, bunları merak etmem, ama bu mesele öyle değil. Bülent'in yeğeni seni Ayvalık'ta görüyor, benden gizliyorsun gittiğini ve asıl nedenini hâlâ söylemedin.

— Zamanla söylerim, dedi.

— Zamanla söyler misin?

— Yahu amma taktın bu konuya moruk be, bırak yakamı.

— Tamam, bundan sonra sana bu konuda tek soru sorarsam, beni...

— Sevsinler... diye tamamladı cümleyi.

* * *

Vedat, Sarı'nın haberini geç almış. İstanbul dışında olduğundan geç haberi olmuş hastaneye yattığından.

— Korkuttun ulan beni, dedi.

— Korkma, dedi Sarı, bi bok olmadı.

— Hastaneye yattı dediklerinde kötü oldum.

— Boş ver sıkma canını, iyiyim görüyorsun.

— Size bir şeyler ısmarlayayım, karnınız aç mı, şu yandaki dükkân harika dönerli yapıyor, haydi iki tane söyleyeyim.

— Burası işyeri oğlum, dedim, sen kahveye gel, orada bir şeyler atıştırırız.

— Tamam o zaman, tekrar geçmiş olsun Sarı,” dedi.

Bu sırada iki kişi girdi dükkâna, “Buyrun,” diye müşterilerine yöneldi Vedat. Biz de dükkândan çıkıp Yenikapı’ya doğru yürümeye başladık. Vedat’ın çalıştığı dükkândan itibaren saysan anca dört yüz adım gelir Kemal Abi’nin kahve.

Bülent tavra oynuyordu. Hiç oynamaz ama nereden aklına geldiyse...

— Pazar için beşer kâğıt bayılın bol yapacağız, dedi.

— Bol’e zam mı geldi ulan? dedi Sarı.

— Oğlum senin yeni tekel zamlarından haberin yok galiba? Votka kaç para oldu biliyor musun sen?

— Biliyorum, dedi Sarı. Ayrıca Marmara şarabı da zamlandı, vermut da.

— O zaman bayılın paraları.

— Ulan bugün iyice açılacağız ha, dedim. Çünkü Hakan’a da çay borcu ödeyeceğim.

— İki yüz elli lira aylık yetmiyor mu?

— Sana yetiyor mu Bülent?

— Haksısın, bana da yetmiyor.

— Ben üstelik elli kağıdını anneme veriyorum, dedim.

— Ben vermiyor muyum oğlum? dedi Bülent.

Sarı:

— Ben vermiyorum, hepsini kendim yiyorum, dedi.

— Senin ayakkabı parana zor yeter aylığın ulan, dedi Bülent.

— Battı balık yan gider. Kemal Abi’ye borcumu ödedikten sonra bir pasaj param kaldı, dedi Sarı... Gel seninle bir şey konuşacağım.

— Hastır ulan, hep bir şey konuşuyorsun, sonunda hiçbir şey konuşmuyorsun.

— Biz kaçıyoruz, yürü, dedi.

Kolumdan tuttu dışarı çıkardı beni.

— Pasaja götürüyorum seni, Cavit'te birer bira içelim anlatacaklarım var, dedi.

— Ben ısmarlamak istiyorum.

— Hayır, ben çağırdım... Taksiii.

— Ne taksisi ulan kime sesleniyorsun, pasajda rehin mi kalacağız?

— Tanımadın mı Şoför Mehmet o, dedi.

— Eyvallaah.

Elli altı Şevrole önümüzde durdu. Şoför Mehmet mahalle arkadaşımız.

— Mehmet bizi Galatasaray'a kaç atarsın?

— Konuşma ulan binin, dedi Mehmet.

Öyle gönlü gani bir adamdı ki... Konuşa konuşa gidiyoruz. Mehmet'in askerlik anılarını dinlerken göz açıp kapayana kadar Galatasaray'a gelmiştik.

— Borcumu söyle? dedi Sarı.

— Sittir git lan ne borcu, dedi Mehmet.

— O zaman gel bizimle bir bira iç.

— Direksiyondayım heralde değil mi?

— Yeme ulan bizi, sen zurna gibi araba kullanırsın, ayrıca kuru da mezendir senin.

— Kuru tamam da, suluyla araba kullanmamaya yemin ettim anadın mı? dedi Mehmet.

— Peki o zaman, sağ ol, sana çok teşekkür ediyorum, bir cigaralık borcum var sana.

— Acaba Erdoğan içerde kuru sıkıntısı çekiyor mudur? dedi Mehmet.

— Sen daha iyi bilirsin, girdin çıktın oğlum, dedi Sarı.

— Buluyordur ya, boş ver fena işler, Allah kurtarsın, aman çabuk inin ilerden trafik polisi geliyor, dedi Mehmet. Hemen atladık ve pasajın yan kapısından daldık Entelektüel Cavit'e... Bizi çok severdi.

— Ekselansları hoş geldiniz, diye karşıladı ikimizi.

— Birer Arjantin atıp kaçacağız, dedi Sarı.

— Emriniz olur ekselansları, buyrun. Bayram, bak kimler geldi.

Şef Bayram yanaklarımızdan öpüp bizi balkona çıkardı. Orası entim yerdir. Orayı severiz... Arjantinlerimiz geldi. Sarı:

— İçine birer tek votka atalım mı? diye sordu.

— Atalım, dedim.

Bira en çabuk kafa yapan içki. İçine votka da karışınca daha üçüncü yudumda zurna gibi oldum ben. Sarı dayanıklıdır. Karıştırırsa bile bir şey olmaz ona. Ama sinirleri biraz gergin mi ne, hemen kafayı buldu. Beni şok eden konuşmasına başladı:

— Hani Erdoğan Semra ile Yenikapı'da içerken şarap almayla gitmiş ve dönüşünde Semra'yla beni öpüşürken yakaladığını söylemişti ya?

— Eeee? Dedim.

— Doğruydun.

— Ne doğruydun?

— Biz Semra'yla öpüşüyorduk.

— Ne diyorsun oğlum sen, ben bir şey anlamadım, fazla mı kaçırdık votkayı biranın içine?

— Hayır, ikimiz de henüz iyiyiz, dedi Sarı. Anlatmayı sürdürdü... Biz Semra'yla çıkıyorduk. Erdoğan sonradan girdi devreye.

— Biraz yavaş anlat, dedim ve votkalı biradan bir yudum aldım.

— Semra'yla evlenmeye karar verdik bir ara. Sonra büyük bir kavga geçti aramızda. O, Ayvalık'a yerleşelim diye tutturdu, ben İstanbul'dan vazgeçemem, dedim, bir kavga, bir gürültü, ayrıldık.

— Sonra?

— Sonra arkadaş, yeniden barıştık tabii, fakat bizimki bu arada Erdoğan'la romantik takılmaya başlamış. Daha doğrusu Erdoğan buna evlenme teklif etmiş. O gece ben sahilten yürüyerek eve gidiyordum, Semra'yı gördüm tek başına deniz kenarında. Kafası

çok kıyaktı. Sarıldı dudaklarıma, “Seni çok özledim,” diyerek öpmeye başladı. Bu sırada elinde şarap şişesiyle Erdoğan göründü. Bizi böyle görünce kırdı şişeyi, kızın boğazına salladı. Allahtan bir şey olmadı. Hafif bir sıyrıkla atlattı zavallı Semra.

— Peki sonra? dedim.

— Sonrasını sen de biliyorsun işte.

— Yani bana itirafın bu muydu?

— Sen Semra’yla benim önceden çıktığımı biliyor muydun?

— Yooo şimdi öğrendim.

— E, o zaman neden “itirafın bu muydu?” diye soruyorsun?

— Yani daha fazla şeyler anlatırsın sandım da.

— Sor anlatayım.

— Mesela, bileklerini neden kestin?

— Semra’nın ölümüne çok üzüldüğüm için, eski sevgilim ölüyor, bu yetmez mi sence?

— Bilmem.

— Ne demek bilmem lan, iç hadi... Ne demek “bilmem” açıklasana şunu.

— Yani sen Semra’nın ölümüne üzülüp bileklerini kestini öyle mi?

— Evet.

— Peki neden bu kadar bekledin Sarı, aradan o kadar çok zaman geçti ki, ben anlayamıyorum, kusura bakma.

— Aklımdan hiç çıkmadı ki, bir zayıf anımda attım jileti o kadar.

— Peki senin dediğin gibi olsun.

— Beni kırıyorsun, dedi Sarı. Bu kadarını bile başka kimseye söylemedim. Benim en yakın arkadaşım sensin. Sana söylüyorum ve sen tatmin olmuyorsun.

— Öyle bir şey yok Sarı, dedim. Bu senin hayatın, sana inanmıyor değilim, öyle bir şey yok. Ama aklıma takılan bir sürü soru var, o nedenle tatmin olamıyorum, mesele bu.

— Sor hepsini anlatacağım, hadi sor.

— Boş ver, şimdi kafamız iyi, sonra konuşuruz, dedim.

Yatağıma uzandım. Sarı'dan iyice kuşkulanıyordum arkadaş. Şu anda evdeki Sarı'yı düşünmeye başladım. Kafamda pis bir senaryo vardı:

Sarı, yatağına uzanmış, kafası iyi. İki Arjantine dört duble votka karıştırmıştı. Sırf en yakın arkadaşına en önemli itirafını yapabilmek için. Ama iş tam o cümleye geldiğinde, söyleyememişti. Nasıl diyecekti: "Semra'yı ben öldürdüm," diye. Bu o kadar kolay bir şey miydi?

En yakın arkadaşlarından biri hapiste, Semra mezarda yatıyor ve Sarı tüm bunların sorumlusu olarak itirafta bulunacak... Bu olanaksızdı. Sarı, bu sırrı mezara kadar götürmeye and içti. Ama bir yandan da içi içini yiyor, uykuları kaçıyor, damarlarını kesecek kadar işi ileriye götürüyordu.

— Acaba söylese miydim? diye sesli düşündü.

Olanaksızdı bu... Ya ilerde aralarında bir şey geçer de, o da başkalarına söylerse. Babasının bir sözü aklına gelmişti tam içerlerken: "Sen kendi sırrını saklayamayıp başkasına söylüyorsan, başkasından senin sırrını saklamasını nasıl beklersin?" Doğru bir yaklaşımdı doğrusu, dopdoğru bir düşünce. Gözleri kapandı, uykuya daldı... Yüzü birbirine geçen acayip çizgilerle dolmuştu. Biraz alkolün, biraz da düşüncelerin etkisiyle yanakları titriyor, gözkapakları oynuyordu...

Pazar günü Figen'le Selma, Kemal Abi'nin kahveye erken düştüler. Bülent'in evine partiye gideceğiz. Az sonra Sarı da geldi. Birer çay içtik. Çıktık. Biraz el ele yürüdük. Sonra Bülent'in kapısını çaldık. İçerdeki pikaptan slov müzik sesi geliyordu. Dalida söylüyordu. Fransızca, şarkılara çok yakışıyor... İçeri girdik. Tanımadığımız iki çift daha var. Bülent tanıştırdı. Az sonra Vedat'la Doğan geldiler. Artık iki sevgili olmuşlardı. Bir kenara çekildi ikisi fısıltı halinde konuşmaya başladılar. Bir ara Figen beni dürttü. Gözüyle Vedat'ı işaret etti. Baktım, dudak dudağa öpü-

şüyorlar. Bize pek uymuyor ama ne yaparsınız ki hem yakın arkadaşımız, hem kendi hayatı, kendi seçimi, bize ne arkadaş, bize ne. Ben de Figen'in dudaklarına yapıştım, başladım öpmeye.

— Bizimki daha normal, dedi Figen.

— Boş ver tatlım, herkes nasıl mutlu oluyorsa öyle yapsın, dedim. Sarı da Selma'yı bitirmek üzereydi. Sarı sesli öpüşür ve acayip sesler çıkartırdı. Gene öyle yapıyordu. Anırır gibi bir şeyler duyuyordum yanımdan... Baktım, elini kızın eteğinin içine sokmuş çalışıyor. Figen:

— Bakma, dedi.

— Tamam, dedim ama bakıyorum gene.

— Bakma dedim sana, dedi.

— Tamam aşkım bakmıyorum...

Bakıyordum gene...

— Dans edelim, dedi Figen.

Kalktık, birbirimize yapıştık dans ediyoruz. Sarı işi daha da ileri götürmekte, yan gözle durmadan onu kesiyorum, Figen de boyuna diz atıyor bana, "Bakma, bakma dedim," diyip duruyor.

Bülent:

— Ulan o yaptığınızı hiç unutmayacağım, anadan doğma nasıl fırladınızdı ortalık yere?

— Keşke Erdoğan şimdi burada olsa da gene fırlasak, dedim.

— Çok üzülüyorum moruk, çok üzülüyorum, bu çocuk ya uzun süre yatarsa? dedi Bülent.

Figen:

— Ben oturayım siz konuşuyorsunuz, dedi oturdu.

— Kızdı mı? dedi Bülent.

— Yok canım kızmadım, konuşuyorsunuz ondan oturdum, dedi Figen.

— Bülent, avukat Hamdi Abi reddi hâkim yapmış, kabul edildi, davaya yeniden bakılacak, dedim.

— Biliyorum, dedi Bülent, biliyorum ama oradan ne çıkacağını bilmiyoruz. Ya boktan bir karar çıkarsa gene?

— İnşallah çıkmaz.

— İnşallah.

Sarı kulak kabartmış bizi dinliyordu:

— Ne konuşuyorsunuz fısır fısır? diye sordu.

— Erdoğan'ın meselesini, dedi Bülent.

Sarı, bir şey söylemedi, dans edenlere çevirdi bakışını, yanındaki Selma'dan uzaklaştı, belirsiz bir-iki hareket yaptı... ve...

— Kalkalım mı? dedi.

Bülent:

Manyak mısın sen Sarı, daha şimdi geldiniz, nereye kalkıyorsunuz?

— Otur oturduğun yerde, daha bir kadeh bile bitirmedik, kızlar bir haftadır bugünü bekliyorlar, ayıp dedim.

— Tamam, dedi.

Selma:

— Hasta mısın, nen var? diye sordu Sarı'ya.

— İyiyim bir şeyim yok, dedi Sarı.

Yanına oturdum, zaten orada oturuyordum, çöktüm dizinin dibine:

— Oğlum neyin var senin? dedim.

— İyiyim ulan bir şeyim yok, bana bir bol kapsana, dedi.

Kendiminkini bitirdim ve gidip mutfaktaki tencereden kepeyle iki bardağa da doldurdum bol'leri. Kızlar daha kadehlerini yarılamamışlardı bile. Verdim Sarı'ya.

— Haydi sağlığına, dedim.

Kızlar da kaldırdılar...

Bülent yeni tanıştığı kızı bir köşeye çekmiş anlatıyordu. Kız yeni girmiş Şehir Tiyatrosu'na. Güzelce bir şey. Biraz kısa boylu ama Bülent için tam. Çünkü Bülent de kısa sayılır. Yüzü çok güzeldir.

Gayet kötü gitar çalar ama genel olarak iyi bir arkadaşımızdır. Oyuncululuğu konusunda kendisinin bile bir fikri yoktur. "Bırakacağım bu işi," diyip durur. Kıza kimbilir neler anlatıyordu. Bir ara eline gitarını aldı ve kıza bir şeyler çalmaya başladı. Bülent'i çok severdim, kalktım pikabı kapadım. Çünkü orada tam da o

sırada Rodrigo'nun "Gitar Konçertosu" çalıyordu ve Bülent'ten daha iyi çalıyordu çalan her kimse. Bülent bir bakış attı bana ve "Sağ ol," dedi. Gerçekten tatlı herifti. Saf bir yanı vardı. Erdoğan, Sarı, ben gibi fır tarafı yoktu. Kız da ona ilgi duyuyor gibiydi. Sarı'nın kadehine baktım. Bitirmiş.

— Ver doldurayım, dedim.

— Yaşa be, dedi.

Kalktım, kendi içkimi de fondip yapıp ikisine de birer kepçe bol doldurdum. Döndüm geri baktım Sarı yok.

— Nerde bu? dedim Figen'e.

— Selma'yla yan odaya geçtiler, dedi.

— Götüreyim mi acaba içkisini?

— Bence götürme, dedi Figen.

— Çok mu iyi kafası?

— Yok canım onun için demedim, belki yalnız kalmak istiyorlardır.

— Sen, sen yalnız kalmak istemiyor musun?

— Bilmem, dedi Figen.

Sarı'nın içkisini ona verdim.

— İç şunu.

— Ben pek sevmiyorum.

— İç, iç iyi gelir.

— Neye iyi gelir?

— Rahatlarsın.

— Ben rahatım.

— O zaman biz de Bülent'in annesinin dikiş odasına geçelim, dedim.

— Terbiyesiz, dedi.

Yanlışı anladı lafımı kız.

— Kızım Bülent'in annesi terzi, gerçekten dikiş odası var, inanmazsan gel bak, dedim.

— Sana inanmıyorum, dedi.

— Gel o zaman.

— Odaya götürdüm. Dikiş makinesini, askılardaki elbisele-ri gördü ve inandı.

— Şaka yapıyorsun sandım.

— Yapmadım, Bülent'in annesi dışarıya dikiş diker, dedim.

Sedire oturduk. Birer yudum aldık içkilerimizden. Bardakları küçük sehpanın üzerine koyduk. Figen çok genç ve çekingen bir kızdı. Yüzüme bakıyordu.

— Ne bakıyorsun? dedim.

— Hiiiiç, dedi.

Sarıldım öptüm. O da beni öptü. Ayağında günün modası bir etek vardı. Tek engel külotlu çorabıydı.

— Neden giyiyorsunuz şu çorapları anlamıyorum, dedim.

— Başkaları da mı giyiyor?

— Onu demek istemedim, benim başkalarıyla ilgim yok, seninle ilgileniyorum, dedim.

— İstemiyorsan çıkartırım, dedi ve ayakkabılarını yere atarak çorabını aşağı indirdi ve ayağından çıkardı.

— Oldu mu?

— Hem çok güzel oldu, çünkü senin tenini özledim, dedim.

— Ben de seni özledim.

— Peki tenimi?

— Her şeyini.

Figen bakireydi ve kesin kararlıydım ona ileri derecede bir harekette bulunmamaya. Annesi, babası, ablası birlikte yaşıyorlardı. Aslında son derece tutucu bir ailenin kızıydı. Gençtik. Bir-birimizden hoşlanıyorduk. Ama bu kadarı, bir kızın kızlığını almak için yeterli neden olamazdı. Onun için biz Figen'le bir yere kadar sevişirdik. Çok tatlı inleme sesleri çıkartmaya başladı. Ben ise hafiften böğürüyorum. Kendi sesimi duyunca biraz duraladım. Salonda insanlar dans ediyor, konuşuyor, biz burada, ohooo... Ulan Sarı beni sen tahrik ettin. Ayrıca Figen'i de çok özlemişim. Okulda her gün görüyorum ama, görüyorum sadece, o kadar... Mis gibi kokuyordu her tarafı. Kasıklarımnda çekilmeler hissetmeye başladım. İnlemesini artırdı. Ben de böğür-

tümü, Sonunda inceden bir çığlık attı. Ben ince bağıramazdım, öyle yaptım. Yan odanın duvarında bir yumruk sesi duydum. Ardından Sarı'nın sesi geldi uzaktan:

— Yavaş ayı yavaş...

— Tamaaam, diye bağırdım Sarı'ya.

Toparlandık. Kapı açıldı Sarı ile Selma girdiler odaya.

— Ulan amma bağıırıyorsun be, dedi Sarı.

— Ben öyle şey yapmam Sarı, dedim.

Selma:

— Bu yapmamış halinse mesele yok, dedi.

Figen utanmıştı... Çıktık odadan ve salona geçip hemen dans etmeye başladık. Bülent:

— Müşterilerin elbiselerine bir şey olmadı değil mi? diye sordu.

— Hadi lan, biz konuşuyorduk, dedim.

Bülent:

— Çok yüksek sesle konuşuyordunuz, diye espiri yaptı, arkasından da kahkahayı patlattı.

Salondakiler, acayip bir yaratık görmüş gibi bakıyorlardı.

Figen tuvalete gitti.

— Ne oluyor yahu? dedim.

Bülent'in yanındaki kız yanıma geldi:

— Çok gürültü ettiniz ama farkında değildiniz herhalde, dedi.

— Konuşuyorduk, dedim.

Bülent mutfaktan bol almaya gitmişti, kız:

— Doğrusu ne konuştuğunuzu merak ettim, benimle de konuşmaz mısınız? dedi.

— Konuşurum tabii, demiş bulundum ama, kızın yaptığı espiriyi geç anladım.

— Şehir Tiyatrosu'nda çalışıyormuşsun, dedi.

— Evet.

— Seni hiç izlemedim.

— Gel izle.

— Nede oynuyorsun bu ara?

— *Hamlet*'te.

— *Hamlet*'i mi oynuyorsun?

— Hayır, “kalabalık” rolündeyim, dedim.

Güldü.

— Ben de figüran kadrosundayım, dedi.

— Ama ben iki tane çok güzel rol oynadım, dedim.

— Duydum, dedi.

Kız benimle ilgileniyordu ama, iki önemli sakınca vardı. Bir: Bülent'in asıldığı kız, iki: Figen var.

Bülent mutfaktan, Figen tuvaletten aynı anda döndüler.

— Ne konuşuyorsunuz? dedi Bülent.

— Tiyatrodan söz ediyorduk, dedi kız.

— Oturalım, dedi Figen.

Oturduk.

— Ne konuşuyordunuz? dedi.

— Tiyatrodan konuşuyorduk, dedim.

— Tiyatrodan ne konuşuyordunuz?

— Beni hiç izlememiş de, onu söylüyordu.

— Haaa şu mesele.

— Ne demek şimdi bu?

— İzlememişse izlememiş, burası bunu konuşmanın yeri mi?

— Ben kızı tanımiyorum ki Figen, kız bana bir şeyler sordu ben de cevap verdim.

— Ne sordu?

— Söyledim ya işte.

— Ne söyledin?

— Hayatım, kıskançlığın sırası mı şimdi, ben seni seviyorum naapiyim o kızı?

— Zaten niyetin o, dedi.

— Ulan bu lafın gelişi bir şey yani, yapıım diyince yapılıyor mu?

— Bilmem, o işleri sen bilirsin.

— Yapma hayatım bak ne güzel bir gün, eğleniyoruz, yapma.

— Benim bir şey yaptığım yok, yapan sensin, dedi ve Selma'yı elinden tutup tuvalete doğru yöneldiler.

Salonun diğer ucunda da Bülent kızı sorguya çekiyordu. Ne çabuk sahiplendin, daha yeni kur yapıyordun.

— Ne konuşuyordunuz? dedi Bülent.

— Tiyatrodan söz ediyorduk.

— Ne gibi yani?

— Oynadığı oyuna davet etti beni, dedi kız.

Yalan davet falan etmedim. Oğlanın ilgisini çekmek istiyor anlaşılan.

— *Hamlet*'te oynuyor, dedi Bülent.

— Evet öyleymiş, dedi kız.

— Başrollerden birinde. Hani oyuncular gelir de arkalarında kalabalık vardır ya, hah işte o kalabalıktan biri bu.

— Sen ne oynuyorsun?

Konuşulanların tümünü duymuştum, oturduğum yerden lafa katıldım:

— Kalabalıktan ikincisi de Bülent, dedim.

Gülmeye başladık. Bülent kıza asılmadığımı anlamıştı. Ayrıca bizim kitabımızda böyle şeyler yoktu. Birimizin çıktığı kıza asılmak olmazdı. Bu nedenle hem Sarı'ya hem Erdoğan'a kızıyordum zaman zaman.

— Kendini boşuna üzüyorsun, dedi Sarı Figen'e.

— Göz göre göre kıza kur yapıyor canım.

— Yapmaz, dedi Sarı. O kız Bülent'le çıkıyor, o nedenle bizimki o kıza bakmaz. Ayrıca o seni seviyor, hâlâ anlayamadın mı?

— Bana bak, istersen Bülent'in annesinin odasında konuşalım bu meseleyi dedim Figen'e.

— Konuşalım, dedi.

Kalktık, girdik odaya, bu kez kilitteki anahtarı çevirdim ve odayı içerden kilitledim. Bir saniyede anadan doğma soydum kız. O da beni hem soyuyor, hem dudaklarımı ısıırıyordu. Elindeki bol'u bir dikişte bitirdi. Yatağa düştük. Arkasını döndü.

— Seni istiyorum, dedi.

— Sen bakiresin kızım.

Az önceki sevişmemizden iki misli fazla ses çıkartıyordu. Kapı çaldı “tık tık” diye.

— Evet? dedim.

Sarı:

— Moruk biraz yavaş olmanızda fayda var, Yenikapı’dan haber geldi sesiniz oradan duyuluyormuş, dedi ve gitti.

— Yavaş ol, dedim Figen’e.

— Hadi artık, istiyorum seni, dedi.

Harika kalçalarını kasıklarımı ezercesine itiyordu. Biraz daha bu hareketi yaparsa çıldırabilirdim. Minyon bir kızdı Figen. İki dizinin üzerine durdu.

— Tamam, harika, dedi.

Gebermek üzereydim. Birden üzerinden indim ve yanına yat-tım.

— Yapamayacağım Figen, dedim.

— Neden?

— Seni gerçekten seviyorum, bunu yapmak istemiyorum.

— İnsan sevdiğiyle sevişmez mi?

— Tatlım, yarın öbür gün ayrılırız, sen bir başkasıyla evlenir-sin, bu yaptığımız benim içime dert olur, yapamayacağım.

Yanağımdan öptü, koluma yattı ve:

— Seni seviyorum, dedi.

* * *

Vedat artık Doğan’la mutlu bir yaşam sürüyordu. Para biriktirmiş ve yıllık izninde bir Avrupa gezisi için Londra’da bir otelde rezervasyon bile yaptırmış. Haziranda ikisi tatile (balayına) çıkacaklar. Kemal Abi’nin kahvenin kapısından genç bir kız gibi girdi Vedat.

— Öpüldünüüüüz, dedi.

Sarı:

— Siz daha da fena yapıldınız Vedat bey, diye espriyi patlattı.

— Hep vaat hep vaat hiç icraat yok, dedi Vedat.

Herkes kahkahayı bastı. Artık legalleştirmişti işi oğlan. Çünkü açık, dürüst, iyi bir adamdı. Cebinden iki uçak bileti çıkardı. Yelpaze gibi yüzüne salladı biletleri ve:

- Londra yolcuları uçağımız hareket etmek üzeredir, dedi.
- Ulan daha hazirana çok var, bu ne acele? dedim.
- Paramı çar çur etmiyeyim diye bileti şimdiden aldım, ne-

me lazım.

- Allah versin oğlum, para senin zevk senin, dedi Bülent.
- Sen bana yüz verseydin, şimdi yanımda sen geliyordun

London'a, dedi.

- Sen benim kardeşimsin, bacımsın, dedi Bülent.

Kahvede kahkahadan geçilmiyordu. Vedat ne yapmış yapmış, kimliği kişiliğiyle kendini kabul ettirmişti. Ayrıca da kime neydi yani. Kapı açıldı Doğan girdi kahveye. Uzun boylu, sık saçlı, esmer bir oğlandı. Vedat'ın elini tuttu, herkese bir merhaba dedikten sonra masaya çöktü. Vedat hemen cebinden uçak biletlerini çıkardı. Doğan'ın burnuna soktu. Doğan yapay bir gülümseme attı ve:

- Ben de seninle bu konuyu konuşmaya geldim Vedoş, dedi.

- Hangi konuyu? diye çekinerek sordu Vedat.

Doğan kolundan tuttu ve kenara, biraz kuytu bir köşesine çekti kahvenin.

- Gelemiyorum, dedi.

Bunu Vedat'ın çığılığı andıran sorusundan anladık:

- Gelemiyor musun?

Dışarı çıktılar. Vedat'ın bağrıışmaları kahvenin en uç noktasından duyuluyordu. Meraklı Hakan da kahvenin kapısını açık tutmuştu.

- Allah belanı versin e mi? dedi Vedat.
- Dinlemeden böyle yaparsan çeker giderim.
- Neyi dinleyeceğim ulan ibne, ne anlatacaksın?
- Babam öldü hayvan, dedi Doğan.

Vedat bir süre durdu, öylece kaldı. Biz de kahvede şaşkındık.

İçeri girdi Vedat, masaya kafasını yapıştırdı ve hıçkırarak ağlama-ya başladı. Omzuna dokundu Doğan, yanına oturdu, ikisi hıçkırarak ağlıyordu şimdi. Bülent'in gözleri doldu, kendini kahveden dışarı attı. Sarı ağlıyordu. "Ölüm" sözcüğü, yüzünü bembeyaz yapmıştı. Hâlâ Semra'nın etkisinden kurtaramamıştı kendini. Ben de kötü olmuştum. Hakan kolonya getirdi:

— Şunu sürün, limon kolonyası, iyi gelir, dedi.

— Gel biraz başına masaj yapayım, dedim Vedat'a.

Başını geriye iterek karnıma yaslandı, ağlıyordu.

— Ağlama artık, başınız sağ olsun, yapılacak bir şey yok, son görevimizi yapacağız Doğan'ın babasına dedim.

— Gelmeyin hiç cenazeye, çünkü Maltepe'den kalkacak, size çok uzak, dedi Doğan.

— Sen şimdi onu düşünme, bir şey var mı yapabileceğimiz onu söyle, dedim.

— Yarın öğle namazına kaldırıyoruz, oradan memlekete gidecek.

"Başın sağ olsun" dedi herkes Doğan'a.

Hakan bir sürü çay getirdi:

— İçin şunu biraz içiniz ısınsın, dedi... Ocaktan. Kemal Abi'nin salmasındaki kanaryalar uçuşup duruyordu. Hakan oraya doğru yürüdü:

— Biri yumurtladı, dedi.

* * *

Maltepe Camii'nde kimse Doğan'ı ve Vedat'ı yalnız bırakmadı. Çok yaşlı sayılmazdı baba. Ama bu iş gence yaşlıya bakmıyor ki. Namaz kılınmış cemaat avluya çıkmıştı. Orada da cenaze namazı kılındı. Babasının tabutunu omuzladı Doğan, Vedat benim kolumda ağlıyordu. Tabut bir özel arabaya kondu ve gözden uzaklaştı. Önünde bir özel araba ona yol gösteriyordu. Az sonra gözden kayboldular.

— Şimdi bizimle geliyorsunuz ikiniz, dedi Sarı, Vedat'la Doğan'a.

— Eve gitmem gerekiyor, dedi Doğan, başsağlığı için gelenler olur. Sen git Vedat, sonra görüşürüz.

— Tamam, dedi Vedat... Haziran üç gün sonra geliyor, diye yavaşça söylendi.

— Ne dedin? diye sordum.

— Hiiiç, ne dedim? dedi.

— Ne dedin ulan çatlatmasana adamı.

— Bizim gezi yattı, dedi.

— Daha çok var, o zamana kadar bu, acısını unuttur, gider-siniz.

— Haziran geldi bile.

— Oğlum sizin biletiniz kaçına?

— Yirmi bir haziran.

— Daha mayıstayız, çok var, o zamana kadar derelerin altın-dan ne sular geçer.

— Gelir mi acaba? dedi.

— Gelir gelir, dedim.

Omzuma başını koydu, ağladı. Kuşkusuz Doğan'ın babası için çok üzülmüyordu ama, onun asıl üzüntüsü sevgiliyle Londra'ya gidemeyecek oluşuydu... Yenikapı'ya döndük. Kemal Abi çelenk göndermiş cenazeye. Vedat, hem Doğan adına hem kendi adına teşekkür etti... Tuvalette gitmek istedi. Duygusal adam, Sarı'nın bileklerini kesme meselesinden dolayı da evhamlı mı oldum ne-dir.

— Ben de geleyim, dedim.

— Gelme hayatım yanlış anlarlar, diye espri yaptı.

Baktım iyi, gülümsüyor.

— Hadi git, dedim.

Uzun süre tuvalette kaldı Vedat. Merak etmeye başlamıştım ki çıktı.

— Uzun kaldın, dedim.

— Öyle gerekti, dedi.

— Neden o?

— Doğan'dan hamileyim.

— O bu işe ne diyor? dedim.

— Hiçbir şey demiyor çünkü o da benden hamile.

Böyle bir durumda bile kendiyile dalga geçebiliyordu. Güldük durduk. Sinirleri iyice boşalmıştı. Kendi esprisine kahkahalarla gülerken ağlamaya başladı. Omzuma yaslandı.

— Gel seni evine bırakayım, dedim.

— Akşama Doğan'ın evinde olmam lazım, oraya gideceğim, dedi.

Hep birlikte çıktık kahveden.

— Taksi, dedi Vedat.

Duran bir taksiye binerek uzaklaştı.

* * *

— Yarın dokuz buçukta Büyük Adliye'de duruşma, dedi avukat Hamdi Abi.

— Eyvah, dedim... Hamdi Abi, Maynike yarın sabah dokuza prova koydu. Sarı da gelemez ben de gelemem.

— Zıyan yok, hâkim değişti, bakarsın bu defa lehimize bir karar çıkar, dedi Hamdi Abi.

— Abi, umutsuz konuşuyorsun, bi durum mu var?

— Genellikle bu gibi davalarda, bir yargıcın verdiği kararı diğer yargıç kolay kolay bozmaz, dedi.

— Desene umutlarımız suya düşecek.

— Yine de belli olmaz, ben sizi haberdar ederim durumdan.

— Abi Bülent'e telefon edeceğim, o gelir mahkemeye, biz ondan durumu öğreniriz, dedim.

— Tamam, dedi, telefonu kapadı.

Hemen Bülent'i aradım, durumu anlattım.

— Merak etme dokuz buçukta oradayım, dedi.

Sarı'yı çevirdim. Telefonu meşgul. Bu saatte kiminle konuşur bu herif acaba? Tekrar çevirdim, gene meşgul.

— Ulan bu üçüncü çevirişim, kiminle konuşuyordun? dedim Sarı'ya.

— Öbür kocamla, birinci kocam sensin ya.

— Yarın Erdoğan'ın duruşması varmış, Hamdi Abi aradı.
Ama umutsuz konuştu.

— İyi, dedi Sarı.

— Anlamadım, dedim.

— Mahkemenin yeniden görüleceği için “iyi” dedim.

— Yarın provamız var gidemeyeceğiz ki.

— Bülent'i ara o gitsin.

— Aradım, gidiyor.

— Tamam.

— Sarı, ya gene böyle yirmi beş-otuz yıl isterse hâkim?

— Valla bilmem ki, dedi.

— Doğru, dedim.

— İnşallah beraat eder, dedi Sarı.

— Bu işin beraatı yok ama hiç olmazsa fazla vermeseler, dedim.

— İyi olur.

Donuk donuk, yeni uykudan uyanmış gibi konuşuyor banimle.

— Yeni mi uyandım oğlum? dedim.

— Ha evet, yeni uyandım.

— Nasıl yeni uyandın ulan, bir saattir telefonun meşgul.

— Bülent'le konuşuyordum.

— Oğlum sen benimle kafa mı buluyorsun? Bülent'le ben konuşuyordum. Senin neyin var allah aşkına?

— Bir şeyim yok.

— Bir süredir beni şaşırtıyorsun Sarı, dedim.

— Ne yapıyorum ben yahu? diye sert çıktı.

— Sesini yükseltme, benden hep bir şeyler saklıyor gibi bir halin var senin.

— Bunu konuşmuştuk zannedersem?

— Tamam Sarı, tamam anam. Yarın sabah okulda görüşürüz, dedim kapadım telefonu... Bir dakika geçmedi Sarı beni aradı.

— Neden benimle böyle konuşuyorsun sen? dedi.

- Ne bileyim arkadaş, içimde tuhaf bir duygu var. Sen ben-den bir şey saklıyorsun.
- Saklamıyorum, çünkü saklanacak bir şeyim yok, dedi.
- İnşallah yoktur.
- Yok. Haydi yarın okulda görüşürüz, dedi kapadı.

* * *

- Bülent anlat ne oldu?
- Fena arkadaş çok fena.
- Delirtme adamı söyle Bülent.
- Bi dakika dur kapı çalıyor... Telefonu açık bırakıp kapıya gitti. Duyuyorum. Bakkalın çırağıyla bir şeyler konuşuyor. Böyle geveze çırak duymadım. Oğlanın çenesi düştü. Bülent gelmiyor te-lefona. Nasıl bağırıp küfür ediyorum anlatamam. Sonunda geldi.
- Alo.
- Ananı a... dedim.
- Ne küfür ediyorsun ulan, bakkala birikmiş borcumuzu ödedim.
- Sırası mı ulan ölüyorum burada meraktan.
- Yirmi dört yıl.
- Yıkılmışım...
- Temyizi saklı olmak üzereymiş.
- Seviyim temyizini ulan, bu işin sonu gelmeyecek, dedim.
- Göz göze geldik, sizi sordu, Sarı'yla seni, dersiniz, prova-nız olduğunu söyledim.
- Ne dedi?
- Selam söyledi. Özlemiş.
- Ben de çok özledim ulan.
- Sakin görünüyordu, dedi Bülent.
- Başka şans mı var Bülent, ne yapsın çocukcağız? dedim.
- Kahveye iniyor musun?
- Hadi orada buluşalım, dedim kapadım telefonu. Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Mutfağa gittim, annem kabak tatlısı yap-mış. Bayılırm. Yiyemedim. Bir bardak su içtim, iki oda bir ban-

yo dolaştım ve attım kendimi sokağa. Fatih'ten Saraçhane'ye gelmişim. Vurdum yokuştan aşağı Aksaray ve Yenikapı. Zaman mı çabuk geçti, yol mu çabuk bitti anlamadım. Bülent'in evi o kadar yakın ki Kemal Abi'ye, hemen orada olmuş.

— Neredesin be bir saattir seni bekliyorum, dedi.

— Yürüdüm Bülent açılırim diye yayan geldim, dedim.

— Haklısın dedi, ben de yürüdüm.

— Yok yahu, neden taksiyle gelmedin, ne de olsa yüz metre, dedim.

— Lafın gelişi söyledim ulan işte.

— Anlat biraz detaylı anlat, dedim.

— Yargıç değişmiş ama bu daha aksi bir herif. Yani birinciden daha aksi. Hiç konuşturmadı Erdoğan'ı. Erdoğan "Benim ilgilim yok," dedi ama iki şahitin ikisi de "Gördük, buydu," dediler. Hamdi Abi, temyize gidecekmiş. Sana selam söyledi.

— Ne şans bu çocuğunki yahu. Neden öldürsün Semra'yı Bülent? Senin aklın alıyor mu bunu?

— Bin kere konuştuk oğlum. Ben Erdoğan'ın böyle bir şey yapacağına hiç inanmıyorum.

— E, o zaman?

— Bilmiyorum ki, dedektif de değilim sana bir yorum yapabileyim.

— Acaba işin aslı ne? Erdoğan yapmadıysa acaba asıl katil kim? Sarı kapıdan içeri girdi. Elinde kâğıtları kalemleri vardı.

— Geldim, dedi.

— Belli oluyor, dedik Bülent'le aynı anda.

Bir sigara yaktı ve Hakan'a seslendi:

— Hakan üç çay çeksene bize. İçmediniz değil mi?

— Ben içmiştim, dedi Bülent.

— Bir de benden iç, dedi Sarı.

Hakan çayları getirdi. Sarı ilk çizgileri çizmeye başlamıştı.

— Gene ne saçmalıklar yapıyorsun acaba, senin çizdiklerinden hiçbir şey anlamıyorum ben, dedi Hakan.

— Ben akıllılar için çizirim, dedi Sarı.

- Sarı, Bülent dün duruşmayı izlemiş, umutsuz.
- Belli olmaz ya, bakarsın temyizden döner, dedi Sarı.
- İnşallah ama inşallahla maaşallaha kaldıysak yandık, dedim.

Önündeki kâğıda acayip şekiller çiziyordu Sarı. Elinde bıçak olan bir kadın adama saphıyor gibi, deniz kıyısında kuşlar var, falan.

- Hakan haklı ulan ne bunlar şimdi? dedi Bülent.
- Ne bileyim ulan çiziyorum işte, dedi Sarı.
- Bir de huni eklesene o adamın kafasına, dedim.
- O zaman ne olacak?
- O zaman o adam sen olacaksın, dedim.
- Komik çocuk, diye kafa yaptı benimle ama huniyi de çizdi adamın kafasına.
- Oldu mu? dedi.

Kapı hızla açıldı. Avukat Hamdi Abi deli gibi içeri girdi. Gözleri bizi aramadan buldu çünkü ilk masa bizim masaydı hep.

- Fırar etti, dedi. Erdoğan fırar etti.
- Burada kimseden herhangi bir nida veya sözcük çıkmadı, çıkmadı. Çünkü kimse bir şey anlamamıştı.
- Salak salak suratıma bakmayın. Erdoğan fırar etti, dedi Hamdi Abi.

- Nasıl fırar yani? dedi Sarı.
- Fırar kaç a ayrılıyor oğlum, fırar işte. Kaçtı.
- Hapishaneden mi kaçtı? dedim.
- Oturdu Hamdi Abi, hepimiz şaşkın durumda ağzına bakarken anlatmaya başladı.

— Şeytanın aklına gelmez, ama Erdoğan bunu uzun sürede planlamış. Çünkü çok organize bir kaçış bu.

- Abi hapishaneden kaçmak bu kadar kolay mı? dedi Bülent.

- Hapishaneden kaçmamış ki.
- E, ne o zaman? dedim.
- Mahkûm arabasından kaçmış.

— Nasıl yani? dedim.

— Beni savcılıktan aradılar ve avukatı olarak sorguya çektiler. Eğer sicilim temiz olmasa şey altına gitmem işten değildi yani.

— Abi anlatsana şunu, şokumuz geçti, hadi anlat, dedim.

— Bu üç gün önce revire çıkıyor. Bir haftadır kabızlık çektiğini söylüyor doktora ve müşhil alıyor. Müshilin bir kısmını kullanıyor. Duruşma dönüşü, mahkûm otosunda resmen altına pisliyor. Diğer mahkûmlar gardiyana, jandarmaya şikâyetle bulunuyorlar. Erdoğan diyor ki: “İshal oldum. Şu anda gene gitmek üzereyim. Beni hemen aşağı yol kenarına indirin.” Sultanahmet Cezaevi ile mahkemenin arası bildiğiniz gibi çok yakın. Hemen toplu kelepçelerini çözüp bunu indiriyorlar otodan. Bir jandarma: “Siz gidin, ben onu getiririm,” diyor. Bizimki iniyor arabadan, az ötedeki ağacın altına çömeliyor. Az sonra jandarmayı çağırıyor yanına: “Gel beni tahretle,” diyor. Jandarma da bizimkine: “Hadi lan, kendi kışını kendin tahretle,” diye çıkışıyor. Erdoğan: “Tamam, aç kelepçemi,” diyor. Jandarma açıyor ama yanından da ayrılmıyor. Erdoğan: “Arkanı dön, kışımı mı seyre diyorsun?” diye çıkışıyor jandarmaya. Jandarma sırtını dönüyor bizimkine. Erdoğan yerden aldığı bir taş çocukcağızın kafasına vurup bayılıyor ve kaçıyor. Bu daha önceden düşünüldüğü yapılmış bir organizasyon, firar tarihinde de eşi menendi yok. Benim inceleme konularımdan biridir ve ben bile ilk defa rastlıyorum böylesine...

— Peki şimdi ne olur? dedi Sarı.

— Bilmem, dedi Hamdi Abi.

— Sen bilmezsen kim bilecek Hamdi Abi? dedi Bülent.

— Yakalanırsa cezasına ekleme yaparlar, önce bir süre hücre verirler.

— Peki ya yakalayamazlarsa? dedi Sarı.

— Keşke, dedim.

— Oğlum biz Erdoğan’ı göremedikten sonra yakalansa ne olur yakalanmasa ne olur?

Biz bunları konuşurken kapıdan içeri iki sivil üç resmi polis

girdi. Hakan'a bizi sordular. Sarı ile beni. Hakan'ın yanıtını beklemeden:

— Buyurun biziz, dedim.

— Bizimle gelmeniz gerekiyor, ifadenize başvuracağız, dedi sivil olanlarından biri.

Hamdi Abi hemen atıldı:

— Çocuklara meseleyi şimdi anlattım, ben firarinin avukatıyım. Buyrun. Kimliğini çıkardı gösterdi.

— Tamam ama bu iki arkadaşın ifadesi gerekli bizim için, dedi sivil.

— Tamam, ama ben de geleceğim, çünkü Aksaray'da notere uğrayıp bana vekaletname verecekler, dedi. Hamdi Abi.

Sivil polis dışarı çıktı ve elindeki telsizle amiriyle konuştu.

Geri döndü, hemen Sarı'ya sordu:

— Firari'yi gördün mü?

— Ne zaman? dedi Sarı.

— Firardan sonra.

— Nerden göreceğim, şimdi Hamdi Abi'den duyduk kaçtığını.

Sivil bana döndü:

— Sen?

— Biz bu işi öğreneli beş dakika olmadı, ama inşallah yakalanmaz, dedim.

— Biz yakalarız, dedi sivil polis.

Bülent:

— Olur böyle vakalar... dedi.

Derken Hamdi Abi hemen lafını kesti ve:

— Eğer gençlerin ifadesini alacaksanız ya burada alın ya da şubeye ben de geleceğim. Zaten bildiğiniz gibi, aradan bir yıl geçmesine rağmen Avrupa hukuku, Avrupa devletleri hâlâ bizim mahkemelerimizi polisimizi tartışıyorlar, dedi... Bu kapalı bir gözdağı idi.

— Adreslerinizi tespit edelim, amirimle konuştum, şimdilik sizin ifadenize başvuramayacağız, dedi.

— Bizi her an burada bulabilirsiniz, ayrıca konservatuarda öğrenciyiz, dedim.

— Ben öğrenci değilim, dedi Sarı. Ama evim şurası.

Kapıdan elini uzattı, ilerdeki sokağı işaret etti.

— Bunları bulmanız çok kolay, ben kefilim, dedi Hamdi Abi.

— Tamam. Eğer size sığınmaya kalkar da, saklarsanız suçunuz büyük olur, sonra sizi avukat abiniz de kurtaramaz, öyle değil mi Avukat bey? dedi sivil polis.

— Memur bey doğru söylüyor, firari saklamak büyük suçtur, dedi, bir hukuk adamı edasıyla Hamdi Abi.

— Şuraya açık adreslerinizi telefonlarınızı yazıp bize verin, dedi o sivil olan.

İkimiz de yazıp verdik. Sivil Hakan'a seslendi.

— Telefon nerede?

— Burada abi, dedi Hakan.

— Bana iki jeton ver bakalım, madem jetonlu telefonunuz.

Hakan iki jeton verdi. Uzaktan kesiyoruz polisi. Önce bir numara çevirdi ve konuştu:

— Sarı evde mi acaba?

Aldığı yanıt telefon numarasının doğru olduğunu gösteriyordu. Hemen kapattı. İkinci numarayı çevirmedi. Döndü geldi.

— Birinizinki yeter, seni bulduk mu bunu da buluruz, dedi ve hep birlikte çıkıp gittiler.

* * *

Haziran birden geldi İstanbul'a. Vedat'cık, Doğan'a acısını kısa sürede unutturdu ve ikisi, birdenbire Londra'ya uçtular. İlk balayı olacak bu onlar için. Bir yastıkta kocasınlar.

Polis telefon ettiğinde ben çıktım bir rastlantı sonucu. Annem veya babam da çıkabilirdi. Sesi hemen tanıdım.

— Sizi hiç aradı mı? dedi... Yalan söylersen fena yaparım.

— Bu kadar salak olabileceğini sanmıyorum memur bey, dedim.

— Biz her ihtimali düşünmek zorundayız. Unutma, saklar-san büyük suçtur. Bunu sakın unutma, dedi.

— Unutmam, dedim, kapadım telefonu.

Sinirim bozulmuştu. Puşta bak, evime telefon edip beni tehdit ediyor. Demokrat bir ülkede böyle bir şey olmasına olanak yoktur. Ayrıca ben hukuk okudum. Bu yaptığı anayasa ya da aykırı. Ama bu memlekette henüz askeri yönetim var... O zaman... İnşallah bir daha böyle yönetimler gelmez. Biz buna layık değiliz. Aslında kitap falan okuyabiliyoruz, bazı özgürlükler geldi. Faşist Demokrat Parti iktidarından kurtulduk. Neydi o “Vatan Cephesi” rezillliği? Neydi o “her mahalleden bir milyoner” adılığı? Keşke tüm bu değişiklik demokratik bir seçimle olsaydı... Bu ülkenin bir genci olarak yaşananların dışında kalamıyor insan. Umarım ülkem bir daha böyle şeylere layıkmiş gibi bir koma gelmez...

Yenikapı’ya kadar yürüdüm. Hava çok güzeldi. Feyzi Paşa Caddesi gölge olduğundan sıcak değildi. Yürümek sinirlerime iyi gelmeye başlamıştı... Yenikapı’ya geldim. Kemal Abi uzun süredir bu saatlerde görünmüyordu. Kapının önüne bir iskemle koymuş nargilesini fokurdattırken beni gördü:

— Nasılsın evladım? dedi.

— İyiyim Kemal Abi, sen nasılsın?

— İyiyim, birkaç günlüğüne memlekete gidip geldim, dedi.

— İyi etmişsin, dedim.

— Bu Erdoğan’ın işine çok üzöldüm yahu. Firar etmiş, yakalanırsa cezasının üstüne eklerler. Bir keresinde ben şahit oldum. Biri firar etti. Üç gün sonra yakalayıp getirdiler. Önce hücre hapsi verdiler. Çok acımasız bir müdür vardı o zamanlar. Ne dayak, ne dayak anlatamam.

— İnşallah Erdoğan’ın başına böyle bir şey gelmez abi, dedim.

— İnşallah evlat, dedi, nargilesini fokurdattımaya devam etti. Girdim kahveye. Sarı ile Bülent kâğıt oynuyorlardı.

— Polis seni aradı mı? dedi Sarı.

— Aradı, dedim.

— Beni de aradı tehdit etti, ana avrat girecektim ama korktum.

— İyi yapmışsın Sarı, dedim. Ben de delirdim ama tuttum kendimi.

— Bu ibneler bizden ne istiyor arkadaş?

Sarı hakkındaki senaryomu şimdi söylesem acaba ne olur? Ya Sarı çay ocağından limon bıçağını alıp beni vurur ya da: “Ben öldürdüm ulan ne yapacaksın?” diye sert çıkar... Acaba bu çocuğun günahını mı alıyorum? Bu muhakkak da, ne kadar alıyorum. Ya gerçekten böyle bir şey olmuşsa?... İnsan biraz uzak arkadaşıyla böyle bir konuyu konuşabilir. Ama en yakın arkadaşıyla konuşamaz, çünkü onu kaybetme riski çok yüksektir.

— Ne o nereye daldın gittin? dedi Sarı.

— Ben mi, yooo, dedim.

— Ben de böyle oluyorum işte. Erdoğan aklıma geldikçe aynen senin gibi oluyorum.

Haydaaaa. Ulan ben bu adamın günahını mı alıyorum çok miktarda?...

Sarı:

— Paran var mı? dedi.

— Ne kadar? diye sordum.

— Üç şişe Marmara alacak kadar.

— Var.

— Gel o zaman.

Dışarı çıktık. Tren istasyonunun alt geçidindeki büfeden üç şişe “Güzel Marmara” kaptık. Ben içkiyi mezesiz hiç içemezdim. Sarı götürürdü. Beyazpeynir, turşu, ekmek aldım. Gerisin geri deniz kıyısına indik. İlk iki şişe bitti. Sarı hiç konuşmuyor.

— Sarı kafam iyi, sen beni deli etmeye mi çalışıyorsun? dedim.

— Neden? dedi.

— Nedeni var mı ulan hıyar?... Semra'yı sen öldürdün, biliyorum ve sen bana bunu itiraf etmiyorsun.

— Nereden biliyorsun bunu peki? diye sordu.

— Bilmiyorum, atıyorum, ama böyle olma ihtimali hiç yok mu yani?

Sustu... Üçüncü şişeyi bir dikişte yarıladi.

— Bana da bıraksana ulan, dedim.

— Sen turşunu ye, dedi.

— Bir fırt bırak.

— Olur bırakırım. Ulan ağzın dilin birbirine dolanıyor, yeter içme.

— Ne dedim de ağzım dizim dolaşıyormuş acaba?

— Dilim diyeceğine dizim dedin işte, dedi.

— Tamam ulan tamam, bir fırt ver, gerisini sen bitir.

Verdi. Bir yudum aldım. Kusacak gibi oldum. Fazla geldi bana şarap. Sarı tamamını bitirdi ve şişeyi denize fırlattı. Şişe suyun üzerinde battı çıktı, bizim gibi sağa sola yalpaladı ve batmadı.

— Eeee? dedim.

— Ne e'si?

— Semra'yı sen mi öldürdün?

— Eğer böyleyse ne yapacaksın? dedi Sarı.

— Ne mi yapacağım? Nasıl ne yapacağım yani?

— Eğer Semra'yı ben öldürdümse beni ne yapacaksın?

— Nasıl ne yapacağım oğlum, hiçbir şey yapmayacağım.

— Ama o zaman en yakın arkadaşımız Erdoğan boku boku-na, benim yüzümden içerde yatmadı mı?

— Firarda artık. İnşallah da yakalanmaz, dedim.

— Diyelim ki kızı ben öldürdüm. Sen de en yakın arkadaşım-sın ve bunu dünyada sadece sana itiraf ediyorum, biliyorum ki sırrımı saklayıp beni affedersin, ne yaparsın o zaman?

— Aynen düşündüğün gibi olur, yani seni affederim. Ama tabii ki senı öldürmedin çünkü öyle olsa bu kadar rahat bana bun-ları söyleyemezdin.

— Ne kadar rahat?

— Bu kadar rahat.

Yüzüne baktım ağlıyordu.

— Ulan doğru mu bu Sarı? dedim.

Ağlaması hıçkırığa döndü. Ne bok yiyeceğimi tam şaşırmış durumdaydım. Kafam o kadar iyiydi ki, bir analiz de yapamıyordum. Dalga mı geçiyor ciddi mi, benim düşüncelerim aslında gerçek mi, Sarı benimle kafa mı buluyor, bir oyuncunun gözyaşları mı yanağındakiler?... Çözemiordum.

— Ben öldürdüm, dedi.

— Hastır ulan, dedim, buldun sarhoşu işletiyorsun.

— Sana neden üç şişe Marmara aldırıldım?

— İçelim diye.

— Neden içtik durup dururken?

— Sarhoş olmak için, dedim.

— Ne gerek vardı peki, ne güzel oturuyorduk kahvede?

— Ne bileyim ulan, söylesene şunu açık açık, Allah Allah...

— Semra'yı ben öldürdüm, dedi.

— Peki neden?

— Sevgilimdi.

— Ulan ayrılmamış mıydınız siz?

— Hiç ayrılmamıştık moruk.

— Peki Erdoğan'la da çıkıyordu.

— Çünkü orospuydu.

— Nasıl orospuydu?

— Semra parayla gidiyordu moruk.

— Ulan bu kız Akademi'de modellik yapmıyor muydu?

— O paravan işiydi. O işten kazanılan parayla o evde oturur mu?

— Semra'nın evi çok mu lükstü?

— Geçen yaz bir ev döşemişti, yüz sene çalışsan öyle bir evin olamaz.

— Sana inanmıyorum Sarı, dedim, benimle kafa buluyorsun.

— Onu çok seviyordum moruk, dedi. Hatta bir ara kesin kes evlenmeyi aklıma koymuştum... Bir gün, yani olay gününden bir gece önce, beni evine davet etti. İnanmazsın moruk. Çamaşır ma-

kinesi var. Düğmeyle çalışıyor... Harika bir müzik dolabı, buzdolabı, yani ne istersen var evde. Viski verdi bana. İlk defa içiyorum. Hemen kafa yaptı. Başladık öpüşmeye. Bu sırada kapı çaldı ve iki herif geldi. Biri kıro, öteki daha az kıro. Kafam iyi tam çıkartamıyorum ama, koridorda bir şeyler konuşuyorlar. Az kıro olanı bizimkine bir miktar para verdi ve gitti. Öteki ise yatak odasına yöneldi. Semra yanıma geldi:

“Aşkım ben az sonra geleceğim, dedi ve yatak odasına gitti...”

Kapının içerden kilit sesini duydum. Neler oluyor arkadaş. Tamam kafamız kıyak ama, pezevenk kafası değil ki... Kalktım yerimden, hafif sendeliyorum. Yatak odasına doğru yürüdüm. Kapıyı açmak istedim. İçerden kilitli. Bir tekme attım arkadaş, ardına kadar açıldı, aynı zamanda da çatladı. Bunlar anadan doğma soyunmuşlar yatağa girmek üzereler. Herif evliymiş, Semra sonra anlatıyor bana. Ödü patladı. Beni ilk girişte görmemişti. Sivil polis zannetmiş, geberiyormuş korkudan.

“Çabuk sittir git buradan,” dedim.

Semra:

“Hayatım...” diyecek oldu, bir tokat atmışım buna arkadaş, düştü yere... Adam donunu zor giydi. Kapının kapanma sesini duydum. Semra kalktı yerden:

“Buna hakkın yok,” dedi.

“Sen orospusun ulan,” dedim.

“Öyle olmasam, her hafta pahalı bir ayakkabıyı sana nasıl alacaktım,” demez mi?

Kan beynime çıkmış arkadaş.

“Senin ayakkabını da, sülaleni de...” Artık ağzıma ne gelirse söylüyorum.

“Dur bir dakika,” dedi Semra.

“Ne duru ulan orospu, ne duru? Sevdim ben seni anlıyor musun, sevdim. O kadar çok sevdim ki, belki Erdoğan’la ciddi bir durumunuz yoktur diye, bütün orospuluklarını içime attım. Ama bu işi para karşılığı yaptığını nereden bilecektim senin?”

“Bunun sana ne zararı var?” dedi.

“Daha ne zararı olacak ulan, şu herif beni dışarıda görse arkamdan ‘pezevenk’ diye seslenmez mi? Daha ne zararı olacak?” dedim.

“Sen sarhoşsun bunu yarın konuşalım mı?” dedi.

“Konuşacak ne kaldı?” diye ittim kolundan, çıktım dışarı. Yeni-kapı’ya zor atmışım kendimi. Hani o zurna gibi geldiğim gece.

— Hatırladım, dedim, kusuyordun durmadan. Ertesi gün de polisler geldi kahveye. Yok yok iki gün sonra.

— Tamam... Anlayacağın arkadaş, fena halde yaralanmış-tım. Kızı acayip seviyorum... Öldüreceğim kendimi. Hayır. Onu öldürmeye karar verdim.

— Atma Sarı, sen karıncayı bile öldüremezsın, dedim.

— Ama bu karı karınca değildi işin kötüsü.

— Oynatacağım ulan, doğru mu söylüyorsun, yalan mı anlamadım hâlâ?

— Bana “yarın konuşalım” demişti ya?... Yarın oldu, oldu ama bende gece hiç uyku yok tabii... Hayatımda ilk defa hap aldım.

— Ne hapi?

— Hani hırsızlar ev soyarken cesaret versin diye bir hap alırlarmış ya?

— Ne bileyim ulan ben hırsız mıyım? dedim.

— Şoför Mehmet biliyor. Telefon ettim getirdi. Bir avuç yutmuşum. Semra’yı aradım. “Eve gel,” dedi. “Sen kayalıklara gel,” dedim. Geldi. Kafam acayip. Hiçbir şey hatırlamıyorum moruk. Ne yaptım, nasıl yaptım biliyorsam Allah belamı versin. Semra daha yanıma iner inmez öldürdüm kızı.

— İnanmıyorum sana.

— İster inan ister inanma, yüz kısım tekmili birden... İşte benim hikâyem bu. Şimdi ister beni polise yolla, ister öldür, ister arkadaşlığını kes, ister yurtdışına kaçayım... Ne istersen bana onu söyle.

Tüm yaşamım boyunca, hiç böyle bir durumla karşı karşıya kalmadım. Sarı'nın söyledikleri doğrudu. İnanmıştım ona. Ama asıl iş bundan sonra başlıyordu. Ben ne yapacaktım?...

* * *

Bütün gece uyuyamadım. Kâbuslar görüp durdum. Sarı, gözlerimin önünden gitmiyor... En yakın iki arkadaşımın biri katil, biri katil zanlısı olarak fırarda. Zavallı Erdoğan, Sarı'nın yüzünden bir yılı aşkın süre hapiste yattı. Şimdi ise ne olacağı belli değil. Erdoğan yakalanırsa ne yapmam gerekecek?... Ben ne yapacağım yahu?... Delirmek işten değil. İkisi de benim arkadaşım. Üçlüyüz biz. Erdoğan bugün yarın yakalandı diyelim. Ne olacak. Yeniden cezaevine girecek ve burada çürüyecek. Ben asıl katili biliyorum ve söyleyemeyeceğim... Allah belanı versin Sarı... Beni bu kadar güç durumda bırakmaya ne hakkın var?... Erdoğan, sen de en yakın arkadaşının sevgiliyle ne bok yemeğe çıkıyorsun kardeşim?... Beynim her ikisine de hak vermemeye çalışıyor. E, o zaman ne yapacağım. İkisine de hak vermekle, hak vermemek, hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben ne olacağım? Erdoğan otuz yıl yatarsa sebebi benim. Sarı'yı ihbar edersem ve Sarı otuz yıl yatarsa, gene sebebi benim. Anasının a... Ailemizde, resmen akıl hastanesinde yatmış akrabalarım var. Sanıyorum ben de gireceğim. Çünkü bu kadar ağır yükü taşıyacak güçte değilim. Ne yapmam gerekiyor acaba? Bu konuda kimden nasıl bir yardım isteyebilirim yahu?... Ne diyeceğim herhangi birine?... “En yakın iki arkadaşımın biri gerçek, diğeri sahte katil, acaba bana yardım edebilir misiniz?” Beni hemen tımarhaneye tıkarlar. Zaten sonunda olacağı bu. Ben delireceğim...

* * *

Vedat Londra'dan kart atmış bana. “Tüm Yenikapı ekibine Londra'dan sevgiler. Vedat,” yazıyor kartta. Helal olsun arkadaş, biz burada pis işlerle vakit kaybederken, o, orada eğleniyor. Doğrusu da bu olmalı. Ben çok yıpranıyorum. Ne yapacağımı bi-

lememem, ruhsal dengemi bozuyor. Okula gittim. Hoca derse girmek üzereydi. Eskrim dersi. Seyyit hoca, bu işin ülkemizde en önde gelen adamı. Eskrimde iyiyim. Ayrıca Şehir Tiyatrosu'nda da Grotoswsky adlı bir eskrim hocamız var ki, adam dünya çapında uzman. Her ikisinden de dersler alıyoruz. Eskrim tiyatro sanatıyla örtüşüyor. Örtüşmeyen sporlar da var tabii, boks, güreş, kayak gibi... Normal. Bir yerini kırarsan, incitirsen, akşama oyunda oynayamazsın. Ayrıca adı geçen sporlar vücut diline yardımcı olan sporlardan sayılmıyor. Bunları öğreniyoruz. Daha pek çok şey öğrenmeye çalışıyoruz ama, iki yakın arkadaşımın içinde bulundukları durum beni yakından etkiliyor. İnsanım. Her ikisini de seviyorum. Sonu neye varacak bu işin bilmiyorum.

Çalışmada savunmam berbatmış. İki tuş aldım. Seyyit hoca:

— Neyin var senin? dedi.

— Hiç hocam, iyiyim.

— İyi değilsin, neyin var? Seni hiç bu kadar dalgın görmedim, iki tuş aldın, kendini savunmadın. Ne oluyor?

— İyiyim hocam, biraz uykusuzum, dedim.

— Haftaya iyi göreyim seni, dedi.

Okul tatile giriyor, eskrimde sınıfta kalmam olanaksız, en iyilerdenim, ama bugün felaketim. Sema Özcan yanıma yaklaştı:

— Senin neyin var bugünlerde? dedi.

— İyiyim Sema.

— Hadi sana yemek ısmarlıyayım, bana piyangodan ikramıye çıktı, çok para kazandım, hem yemek yer hem konuşuruz, dedi. Okulun yakınında bir lokantaya gittik. Yemeğimizi yiyoruz. Sema:

— Sarı'yla ilgili bir sorun mu var, bugün de gelmedi? dedi.

Önce hemen yanıt veremedim. Ne demem gerekiyor acaba? “Evet Sema, o bir katil, Semra'yı tanırsın, onu öldürdü, bu yüzden de Erdoğan onun yerine hapiste yatıyor,” mu demem gerekiyor?

— Sema ben iyiyim, dedim.

— Ben onu sormuyorum, dedi. Sarı'nın nesi var?

— Haydaaa. Bunu Sarı'ya sorsana, dedim.

— Yemeği beğendin mi?

— Sana çok teşekkür ediyorum, kazandığın parayı çar çur etme, dedim.

— Sana yemek ısmarlamak çar çur sayılır mı, sen benim sevgilim değil misin?

Başladık gülmeye. Gerçekten de oyunda onun sevgilisiydim. Ama asıl sevgilisi korno bölümünden İrfan'dı. Biz çok iyi arkadaştık Sema'yla. Yemeğimiz bitti, Sema hesabı ödedi. Ben biraz utandım. Ama garsona durumu izah etti Sema. Rahatladım biraz. Kalktık. Sema hem çok güzel hem çok yetenekli bir oyuncuydu. O yıl hepimiz sınıfımızı geçtik. Çünkü Meiniecke Hoca'nın sahneye koyduğu oyunda çok başarılı olmuştuk. Diğer derslerde de iyiydik. Ama Erdoğan devamsızlıktan geçen yıl ve bu yıl iki kez üst üste sınıfta kalacağından okulla ilişkisi kesilecekti. Şimdi neredeydi acaba?...

* * *

Babam sabah işine gitmiş, annem çarşamba pazarına çıkmıştı. Evde yalnızdım. Saat sabahın onuydu. Yüzümü yıkadım. Mutfaka geçtim. Kendime bir çay koydum, peynir, zeytin, ekmek ve bal vardı, onları hazırladım. İlk lokmayı ağzıma attım, kapı çaldı. Bu saatte gelse gelse bakkalın çırağı gelir. Ama, sabah gazeteleri bıraktığına göre o da olamaz. Açtık kapıyı... Erdoğan.

Sarıldım boynuna.

— İçeri gel, dedim ve aceleyle kapıyı kapadım.

Rengi sapsarı, sakalları uzamış, bitkin görünüyordu.

— Evin gözetleniyor mu? diye sordu.

— Bilmiyorum, olabilir Erdo, dedim.

— O zaman senin de başını yakmayayım, ama karnım çok aç.

Hemen önümdeki çayı uzattım, içsin ben yenisini koyarım. Ekmek alıp geldim mutfaktan, kendime bir çay daha doldurdum.

— Hemen ye şunları, dedim.

- Firardayım moruk, dedi.
- Biliyorum, şimdi bunları bırak şunları ye, dedim.
- Saklanıyorum, dedi.
- Nerede? dedim.
- Sultanahmet'e gittim, turistlerle parkta yattım.
- Polis?
- En çok polis orada.
- Eeee, o zaman?

— O kadar çok polis var ki kimse bir kaçağın kaçtığı yere geri döneceğini düşünmez dedim, kendi kendime.

- Sonra?
- Bu sabah erkenden sana gelmeyi düşündüm moruk.
- Söyle elimden ne gelirse yaparım.
- Biraz paraya ihtiyacım olacak herhalde.
- Maaşımı aldım, veririm sana.

Gittim cebimde ne kadar para varsa çıkardım verdim Erdoğan'a.

- Başka?
- Bir gece sende kalabilir miyim?
- Benim odada kalabilirsin, ama eğer evi gözetliyorlarsa, ikimizi birden götürürler.

— Bunu nasıl öğreneceğiz?

— Bakkal Mehmet Amca'ya sorarım. Belki birileri gelip ona sormuşlardır. Sen bir şey istiyor musun?

Bu arada giyinmeye başladım.

- Bir-iki paket sigara alırsan sevinirim.

Bakkala gittim.

- Hayırlı işler Mehmet Amca, iki paket sigara Bafra olsun.
- Hayrola sigaraya mı başladın? dedi.
- Kendime değil, dedim.
- Kime?
- Kime mi? Kime olacak canım, şeye alıyorum, ne derler?...
- Sen sigaraya başlamışsın anladım, dedi.
- Yok valla.

- İçme, ciğerlerine yazık.
- Ben içmiyorum Mehmet Amca, bir ahbabımıza gidecek.
- Tamam öyleyse.
- Mehmet Amca, sana beni soran oldu mu hiç?
- Yooo. Neden?
- Telefon arızalı da, belki tiyatrodan aramışlardır diye düşündüm.

— Soran olmadı, olursa söylerim, dedi. Önündeki hesap defterine daldı. Eve döndüm. Anahtarım la kapıyı açtım. Bizimki hâlâ kahvaltı ediyordu. Sigarayı verdim. Hemen bir tane yaktı ve dumanını içine doldurdu.

- Ooooh dünya varmış, dedi.
- Ne anlıyorsun ulan şu zehirden? dedim.
- Üç gündür içmedim moruk, bir tane sigara alabildim bir turistten o kadar.

- Anlat, durum ne? dedim.
- Firardayım.
- Ne yapacaksın?
- Bilmiyorum.
- Ama kaçmayı önceden planlamışsın.
- Evet.
- Moruk bakkal bir şey bilmiyor ama, senin adına korkarım, dedim.

- Sen?
- Beni boş ver, sana yataklık yaptım diye biraz içerde tutup bırakırlar.

- Bunu göğüslemeye hazır mısın?
- Bu bir şey değil, sen ne yapacaksın ben onu düşünüyorum.

- Bilmiyorum, dedi.
- Sarı ne yapıyor acaba şimdi. Bu durumu bilse ne der?...Beynimin içi karınca yuvası gibi. Bir düşünce gidip geliyor yuvaya. Ne yapacağım. Hadi benim odada Erdoğan'ı bir gün sakladım. Sonra ne olacak?

— Ne düşünüyorsun? dedi Erdoğan.

— Bilmiyorum Erdo, dedim. Sana yardım etmek istiyorum.

Sen bana akıl ver. Ne yapmamı istiyorsan onu yapacağım.

— Yarın sabah erkenden giderim, dedi.

— Erkenden olmaz. Babam çıktıktan sonra ben annemi bir komşuya yollarım, sen de o zaman gidersin.

— Bütün gece korkuyla uyuyacaksın öyle mi?

— Uyumayacağım.

— Senden bu kadarını istemeye hakkım yok, dedi.

— Bırak şimdi bunları, ben seni düşünüyorum.

— Sabah tüyerim, dedi hüzünlü bir sesle.

— Erdoğan bana her şeyi anlatsana, bu işle ilgin olduğunu sanmıyorum. Ayrıca son duruşmaya da geledim okuldan dolayı biliyorsun, dedim.

— Olayla en ufak bir ilgim yok. Bunu defalarca söyledim ama, nasıl olduysa iki yalancı şahitle beni içeri tıktılar, dedi.

Dilimin ucu. Ne var dilimin ucunda?... Sözcükler. İtiraf. Ama, sadece ucunda. Dilimin ucuna kadar geliyor ve geri dönüyor. Söyleyemem bunu Erdoğan'a. Ne diyeceğim?...

— Seni de çok zor durumda bıraktım, dalıp dalıp gidiyorsun, dedi.

— Seni düşünüyorum, dedim.

— Düşünme, her şey olacağına varır.

— Ne yapacaksın?

— Yurtdışına kaçmayı düşünüyorum.

— Peki hiçbir delil var mı seninle ilgili?

— Var. Semra'nın üzerinde bana ait bir fotoğraf ve iki yazı var.

— Ne yazısı?

— Şiir miir işte.

— Bunlar delil sayılıyor muymuş?

— En önemli delil iki tanık.

— Yalancı şahitler yani?

— Öyle.

— Peki senin o saatte başka yerde olduğunu ispatlayacak hiç bir tanık yok mu?

— Var.

— Kim?

— Sarı.

— Anlamadım.

— Ben olay saatinde Yenikapı'daydım. Sarı'ya rastladım. Kemal Abi'nin kahvenin yakınındaydı. Konuştuk. "Eve gidiyorum," dedi, gitti.

— Yani Sarı seni o saatte gördü.

— Gördü, ben de onu gördüm. Ama bu neyi değiştirir ki? Zaten olay da birbirimizi gördüğümüz yere yüz metre mesafede olmuş.

— "Olmuş" dediğine göre gerçekten seninle bir ilgisi yok Erdoğan.

— Bana inanmıyor musun?

Nasıl inanmazdım. Sarı zaten her şeyi itiraf etmişti. Lafın gelişi öyle diyordum işte.

— İnanmaz olur muyum oğlum? Senin bu işle uzak yakın ilgin yok, bunu kesin biliyorum, dedim.

— Nasıl kesin biliyorsun?

— Çünkü seni tanıyorum. Sen böyle şey yapmazsın.

— Sağ ol, dedi.

Hâlâ yiyordu. Gittim mutfaktan ekmek getirdim.

— İstersen sana yumurta kırıyım? dedim.

— İsterim, dedi.

Hemen biraz domates doğradım tavaya, üstüne de iki yumurta kırdım. Sivri biber de bulsaydım menemen olacaktı, bulamadım. Pişirdim getirdim Erdoğan'a.

— Bizim geleneksel hapisane yemeğimiz, dedi.

— Tuh ulan bilseydim başka bir şey yapardım. Pırasa var, yer misin?

— Daha sonra yerim, şimdi bunlar yeterli, dedi.

İştahla yedi yumurtayı.

— Erdoğan yarın ne yapacaksın? dedim.

— Gerçekten bilmiyorum. Ama aklıma ilk gelen, Bulgaristan'a kaçmak.

— Nasıl yapacaksın bunu?

— Kilyos'tan bir tekneyle kaçmayı düşünüyorum.

— Tekneyi nereden bulacaksın Erdoğan?

— Bana ne kadar para toplayabilirsin?

— Yenikapı'dan ve konservatuardaki çocuklardan toplayabildiğim kadar.

— Tabii bana olduğunu söylemeyeceksin.

— İki fakir çocuğa yardım falan derim, merak etme.

— Peki ama bu en az bir-iki gün sürmez mi?

— Sürer.

— Sonra seninle nasıl temas kurarız?

— Şimdiden anlaşırsak sorun olmaz.

Telefon çaldı. Sarı arıyor.

— Ne haber? dedi.

— İyilik, senden ne haber Sarı? dedim.

Erdoğan eliyle "söyleme" diye işaret etti. "Tamam" diye başımı salladım.

— Okula geliyorsan seni alayım diyecektim.

— Yok yok, ben önce bir yere uğrayacağım, dedim.

— Tamam, hadi eyvallah, dedi kapadı telefonu.

— Ulan amma korktum Sarı'ya söyleyeceksin diye, dedi Erdoğan.

— Merak etme kimseye söylemem çünkü aksi halde beni de alırlar içeri.

— Benim yüzümden başın belaya girsin istemem, çünkü bunun ne acı bir şey olduğunu ben yaşıyorum. Başkası yüzünden çekiyorum bunları, dedi.

Yani bizim Sarı yüzünden çekiyor. Delireceğim. Bu sözü son zamanlarda amma kullanmaya başladım be. Bir şeyi kırk kere söylersen olurmuş derler ya.

— Doydun mu? diye sordum.

— Sağ ol sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

— Erdoğan annem her an pazardan dönebilir. Benim odama girmez. Seni gerekirse yatağın altına saklayacağım. Yeter ki polis bizim evi gözetliyor olmasın. Çünkü bana çok baskı yaptılar bu konuda, dedim.

Kapının zili çaldı. Annem aşağıdan bağırıyor.

— Gel yardım et, bunların hepsini çıkartamayacağım.

— Geliyorum anne, dedim.

Pazardan eli kolu dolu dönmüş. Erdoğan'ı saklamam lazım.

— Gir yatağın altına Erdoğan, dedim.

Girdi. İndim aşağı, annemin elinden torbaları aldım.

— Bir hamal tutsaydın ya, bu kadar yük tek başına taşınır mı anne?

— Para kaldı mı pazarda, hamal tutayım?

— Tamam tamam, yorulmuşsun, biraz dinlen, dedim.

— Ben Hayriyanım'da oturayım, bir çay içer gelirim, dedi.

Hayriye Hanım Teyze bizim alt komşumuz.

— Tamam anne, dedim ve torbaları eve taşımaya başladım.

Annem bir seferde bu kadar şeyi nasıl buraya getirdi anlamak zor. Çıktım eve. Torbaları mutfağa bırakır bırakmaz odama döndüm:

— Çıkabilirsin Erdoğan, annem aşağı kattaki komşuda çay içiyor, dedim.

Erdoğan çıktı yatağın altından.

— Seni çok güç durumda bırakıyorum, en iyisi ben gideyim, dedi.

— Olmaz Erdoğan, önce parayı bulalım, sonra gidersin, dedim.

— Yarından önce nasıl bulacaksın?

— Dur bir dakika, dedim ve hemen Sarı'yı aradım. Telefonu çaldı çaldı cevap yok. Tam kapayacağım, açtı.

— Alo.

— Sarı neden açmadın be?

— Aşağı kattan döndüm telefon sesine, bu kadar uzun çaldırınca merak ettim, acaba kimden diye.

— Sarı, bana çok acele para lazım, dedim.

— Ne kadar?

— Ne kadar olabilirse.

— Maaşımı aldım getireyim, dedi.

— Evde olmayacağım, bakkala bırak, dedim.

— Okula gelirken bir yere uğrayacağını söylemiştin, bir durum mu var?

— Sayılır. Sen parayı hemen getirebilir misin? diye sordum.

— Tekrar çıkıyorum evden, kendime bir yol parası bir de dönüş ayırayım, üstünü bırakırım, dedi.

— Sigara paranı da ayır, dedim.

— Tamam ulan bırakacağız sigarayı işte, dedi ve telefonu kapattı.

— Erdoğan, Sarı maaşını veriyor, dedim.

— Seninkine de ekleyince benim işimi görür, dedi Erdoğan.

— Kilyos'tan sonrası?

— Allah kerim.

— Erdoğan kendine çok dikkat et, bana hemen mektup yaz, bir şeyler yap. Telefonumu biliyorsun. Hemen ara. Elimden ne gelirse yaparım.

— Sağ ol, her şey için sağ ol. Bu yardımlarını yaşadığım müddetçe unutmayacağım, tabii eğer yaşarsam, dedi.

Çok kötü olmuştum. Acaba Sarı'yı hemen ihbar edip Erdoğan'ı kurtarmam daha mı doğru olacaktı? Ama bu defa Sarı ömür boyu hapiste yatacak, belki de orada ölecekti. Bu ikilem beni öldürecek aslında... Kapı çaldı. Annem mi?... Hayır Sarı... Açmamam lazım. Öyle yaptım açmadım kapıyı. Perdenin aralığından sokağa bakıyorum. Sarı bakkala girdi ve az sonra çıktı, gitti. Peki kapıyı neden çalmıştı?... Gene çaldı kapı. Annem.

— Erdoğan yatağın altına, dedim.

Attı kendini çocukcağız. Açtım kapıyı. Annem, aşağıda biraz

dinlenmiş, geldi. Daha kapıdan girer girmez etrafı kokladı, burun deliklerini şişire şişire ve sordu:

— Sen sigara mı içtin?

— Yooo, nerden çıktı bu?

— Sigara kokuyor burası.

— Ben hayatımda sigara içmedim anne, zaten biliyorsun bizim ailenin tüm sigara tüketimini ağabeyim yapıyor.

— Peki bu koku ne?

— Omlet yaptım belki o kokuyordur.

— Atma, sen yumurta yemezsin.

— Canım istedi anne.

— İyi iyi, dedi, mutfağa geçti.

Rahat bir soluk aldım.

— Ben odamdayım, dedim.

— Çarşaflarını değiştireceğim, diye seslendi.

— Ben değiştiririm anne, diye mutfağa yürüdüm...

— Bak sen hamarat oğluma.

— Pazardan geldin yorgunsun ben değiştiririm.

— Peki oğlum, yarın çamaşır günü, kadın gelecek, hepsi çık-sın aradan.

— Tamam anne, değiştiriyorum, dedim.

Temiz çarşafaları alıp odama daldım. Hemen değiştirip kirlileri banyo torbasına attım.

— Tamam, dedim.

— Aferin, dedi annem.

Tekrar odaya döndüm. Zavallı Erdoğan yatağın altında derin derin soluk alıyor. Aslında çıtı çıkmaması gerekli ama, sıkıldı, geberecek sırtüstü yatmaktan.

— Kapıyı kilitledim Erdoğan çık, dedim.

Soluk soluğa kalmıştı.

— Neyin var senin rengin bembeyaz, dedim.

— Hastayım ben, dedi.

— Neyin var?

— Hapishanede hastalandım moruk, revirde teşhis koyamadılar, hastaneye sevkimi istedim, vermediler.

— Neden?

— Kaçarım, diye.

— Haklılarmış.

Güldü.

— İçeriye görürsen bana hak verirsin moruk, dedi.

— Tahmin ediyorum Erdo, dedim.

— Sana neler çektiğimi anlatsam delirirsin.

— Ben zaten yakında delireceğim canım, dedim.

— Ha? dedi.

— Hiç, sen devam et.

— Arkadaş, bir kere yemekler yenilecek gibi değil. İkincisi; hiçbir şey yapma hakkın yok. İstedğin zaman yikanamazsın. Ben cinayetten yattığım için biraz itibarlı mahkûm sayılıyordum.

— Erdo, bu işi sen yapmadın değil mi? dedim.

Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum. Çünkü zaten Sarı bana, işi kendisinin yaptığını itiraf etmiş. Ama sormuş bulundum işte.

— Sana, her şey üzerine yemin ederim, ben yapmadım. Ama kimin yapmış olabileceğini tahmin ediyorum, dedi.

O anda başımdan aşağı kaynar sular boşaldı arkadaş. Yüzüm terlemiş.

— Ne oldu? dedi Erdoğan.

— “Kim olduğunu biliyorum,” dedin ya...

— Kesin değil ama tahmin, yani sanıyorum, demem daha doğru.

— Kim o zaman? dedim.

— Sana söylersem moralin bozulur, dedi.

— Tanıdığım biri mi?

— Tanırsın.

Güldü.

— Söyle artık, dedim.

— Peki, dedi.

Annemin sesi geldi mutfaktan:

— Ayran yaptım sana, getiriyorum, dedi.

Annem her zaman “gel al” der. Ayran severim, o da bana yapar. Bu kez “getiriyorum” diyor. Hemen fırladım mutfağa.

— Anne gırtlığıma kadar doluyum, yumurta da yedim, canım ayran istemiyor, dedim.

— İyi, buzdolabına koy sonra içersin, dedi.

Ayrarı dolaba koydum tekrar odaya döndüm. Baktım Erdoğan yok.

Zavallı kendini yatağın altına atmış annem geliyor diye.

— Çık Erdoğan çık, annem gelmiyor, dedim.

— Ulan ödüm koptu ha, diye çıktı, oturdu yatağa.

— Erdoğan bakkala gidip Sarı’nın bıraktığı parayı alacağım, şimdi gerçekten yatağın altına gir ve ben gelene kadar çıkma, dedim.

— Tamam, dedi girdi.

Çıktım salona.

— Anne bakkala gidiyorum, bir şey istiyor musun? diye sordum.

— Tuz unutmuşum aliver, dedi.

Bakkaldan, önce Sarı’nın bıraktığı parayı, ardından da tuzu aldım eve döndüm. Tuzu anneme, parayı Erdoğan’a verdim.

Meraktan öleceğim. Erdoğan’ın katil adayı kim? Ya “Sarı” derse.

Erdoğan:

— Acaba ben bu akşam gitsem mi? dedi.

— Kilyos’a nasıl geçeceksin?

— Otobüsle Sarıyer’e giderim, oradan aktarma bir otobüsle Kilyos.

— Peki tanıdığın biri var mı orada?

— Deniz kıyısında bir restoran işleten arkadaşım var. O bana yardım eder.

— Kim ulan bu arkadaş, biz neden bilmiyoruz?

— İki kere Semra'yla takılmıştık, sahibiyile arkadaş oldum. Çok iyi bir adamdı. Sanıyorum bana yardım eder.

— Firar, olduğunu biliyor mu?

— Hapiste olduğumu bilmiyor ki kaçtığımı bilsin.

— Bu iyi. Ben de Kilyos'a kadar seninle geleceğim, dedim.

— Kendini riske atma.

— Hadi lan, ne riski, senden yakın arkadaşım mı var?

— O zaman bu yakın arkadaşına kuşkulandığım kişiyi söyleyeceğim, dedi.

— Hemen söyle, dedim.

— Hele bir yola çıkalım.

Mutfağa geçtim. Annem pilav yapıyor. Öyle de güzel yapar ki. Ama ben bu akşam yiyemeyeceğim onu. Çünkü nereden baksan Kilyos'a gidip dönmem dört-beş saati bulur.

— Anne ben çıkıyorum, dedim.

— Nereye?

— Yenikapı'ya.

— Tamam, dedi.

Beni kapıdan uğurlamasını istemiyorum.

— Önce bir tuvalete gireyim, dedim.

Tuvaletin kapısını açıp kapattım, ama girmeden odama döndüm.

Erdoğan'ı önüme kattım ve sokak kapısından yavaşça çıktım. Ana caddeye çıkıp otobüs beklemeye başladım.

— Hadi adamı çatlatma söyle artık Erdoğan şu ismi, dedim.

— Sarı, dedi.

— Nasıl yani?

— Baya yani. Bu işi Sarı yaptı.

— Emin misin?

— Tahminim bu, ama yanılmam.

— Nasıl yanılmazsın, neden yani, niye yanılmıyorsun?

— O yaptı, biliyorum, dedi.

— Erdoğan bu konuda bu kadar emin olduğuna göre kanıtın var mı? diye sordum.

— Beni içeri atanların kanıtı var mıydı?
 — İki tanık bulmuşlar ya.
 — İkisi de yalancı şahit ya.
 — Peki sen nereden bu kadar emin olabiliyorsun, bana onu söyle.

— Olay gecesi Sarı oradaydı.
 — Sen de oralardaydın.
 — Ama o öldürdü.
 — Belki de sen öldürdün... Yanlış anlama. İkiniz de yapmadınız bu işi. Ama olay yerinde olmak katil olmak demekse, o da olabilir sen de. Bunu demek istedim.

— Ama ben, ben olmadığımı biliyorum.
 — Anlıyorum, dedim.

Ulan bu kadar somut bir cevap olabilir mi. Erdoğan kendisinin katil olmadığını tabii ki biliyor. Ama Sarı olabilir. Evet bu doğru bir mantık. Ama adı geçen kişi Sarı yahu.

— Bence Sarı böyle bir şey yapmadı. Sen iyice emin olmadan söyleme bunu Erdoğan, dedim.

Dedim ama, bir yandan da içim içimi yiyor. Söylesem mi? Her şeyi göze alıp “Erdoğan haklısın, bu işi Sarı yaptı ve bana da itiraf etti, şimdi hemen polise gidiyorum,” demem acaba daha doğru bir hareket mi olur?

— Otobüs geldi, dedi Erdoğan.

Bindik, iki bilet aldık. Otobüs hareket etti. Düşünüyorum: Eğer Erdoğan kaçarsa da paçayı kurtarabilirse, iki kişi birden kurtulmuş olacak. Yok eğer Sarı’yı polise bildirirsem hayatı sönecek. Peki ya Erdoğan yakalanırsa? Belki o zaman söylerim arkadaş.

Şimdi önemli olan ikisinin de kurtulması...

Sarıyer’de indik otobüsten, hava kararmıştı. Hemen duraktaki Kilyos otobüsüne geçtik. Kalkmasına üç dakika vardı. Oturduk. Tenha bir hat Sarıyer-Kilyos.

— Ulan keşke Sarıyer börekçisinde börek yeseydik, belki bir daha hiç yiyemem, dedi Erdoğan.

— Neden yiyemeyecekmişsin?

— Eğer Bulgaristan’a geğersem, orada bulamam bu b6reği, yok eğer başarılı olamazsam o zaman gene içeri girerim ve gene yiyemem.

— Ben sana hem Bulgaristan’a hem hapishaneye getiririm, s6z, dedim. G6l6řt6k... Kilyos’a vardık. Otob6sten deniz kenarındaki restoran y6z adım var yok. Girdik içeri. Sahibi masanın arkasında oturmuş, 6n6nde rakısı, beyazpeyniri, içiyordu.

— Meraba, dedi Erdoğan.

— Oooo, nerelerdesin yahu, seni g6ren hacı mı olur hoca mı? dedi restoran sahibi.

— Sorma, memlekete gitmiştim uğrayamadım, dedi Erdoğan.

Sonra adamı bana tanıştırdı. Oturduk bir ufak rakı geldi masaya.

Patron da oturdu bizimle.

— Nasılsın, işler nasıl? dedi patron.

— İyi değilim pek, dedi Erdoğan.

— Yardımcı olalım, neyin var, ne gibi bir problemin var, yardımcı olalım, dostluklar b6yle g6nler içindir.

Rakılarımızdan birer yudum aldık.

— Bulgaristan’a gitmek istiyorum, dedi Erdoğan, kafadan.

— Kolay, dedi patron.

— Nasıl kolay, dedim.

— Balıkçılar işte şuradan açılırlar ve aynen gene şuraya d6nerler.

— Yani? dedim.

— Yani eğer bu gece balığa çıkarlarsa, ellerine biraz bir şeyler sıkıştırırız, beni kırmazlar yukarı doğru çıkarlar. Yok eğer onlara kabul ettiremezsem, kaçakçılar sigara için gelirler. Onlarla yollarız, merak etmeyin, dedi.

Hayatımda bu kadar kibar adam g6rmedim. Sormuyor Erdoğan’a “neden gidiyorsun,” diye.

— Sana 6m6r boyu minnettar kalacağım, dedi Erdoğan.

— Öyle bir şey yok, biz dostuz, dedi patron. Sevgiyle Erdoğan'a baktı:

— Bize bir ufak daha al Rasim, diye şefine seslendi.

Masaya bir ufak rakı daha geldi.

— Bu akşam içmemiz gerekecek, çünkü bu gibi gidişlerin dönüşü pek belli olmaz, dedi.

— Ben de onu söyledim, belli olmaz artık... dedi Erdoğan.

— Benim moralimi bozmayın yahu, o dönmezse biz gideriz, dedim.

— Gideriz, dedi patron.

Kadehlerimizi tokuşturduk.

— Bu iş, gece yarısından sonra olur, dedi ve rakısını fondip yaptı patron.

— Ben gidişinde yanında olmak istiyorum, dedim.

— Ol o zaman, diye gülümsedi patron.

— Telefonunuzu kullanabilir miyim? dedim.

— Tabii, masamda, dedi.

Telefonu çevirdim:

— Anne geç geleceğim Rumelihisarı için prova koydular, dedim.

— Tamam, üşütme, dedi annem.

— Merak etme üşütmem, babama söyle lütfen, dedim.

Masaya döndüm, bizimkiler hafiften zurna durumuna gelmişlerdi. Ayrıca benim de pek farklı olduğum söylenemezdi. İnşallah annemle konuşurken bir falso yapmamışımdır.

— Bize bir müzik koysana Rasim, dedi patron.

Şef eski pikaba bir plak koydu. Müzeyyen Senar'dan.

“Düş ben gibi bir aşka
Sadakat ne imiş gör.”

Nasıl yanık okuyor kadın anlatamam. Erdoğan'ın gözlerinden iki damla yaş aktı.

— Ağlamak yok, dedi patron. Ağlamak sarhoş muhabbetine girer, o da bize yakışmaz.

— Ağlamadım, duygulandım, dedi Erdoğan.

— Peki biz ne yapalım Erdo? dedim... Az sonra gideceksin. Belki bu seni son görüşüm. Bir daha, sen mi buraya gelirsin, biz mi oraya geleceğiz, bilinmez. Ama dünya küçük. Hadi içelim.

— İçelim, dedi Erdoğan.

İçtik. Midem bulanmaya başladı. Ben bu kadar rakıya alışık değilim. Maşallah patron delikli taşa su döker gibi götürüyor. Erdoğan dersin, içerde içkisiz geçirdiği zamanların tadını, daha doğrusu acısını çıkartıyor. Peki bana ne oluyor?... Benim bün-yem bu kadar içkiyi kaldırmaz. Hele rakıyı. Az sonra kusacağım-dan eminim... Uyumuşum... Silah sesleriyle uyandım. “Dur! Jandarma.” Bağırışları tekrar silah seslerine karışıyor, motor sesi bir ara bu sesleri bastırıyor. Sonra tekrar silah sesleri.

— Ne oluyor yahu? dedim.

— Yere yat, dedi patron.

Attım kendimi yere. Üzerimden “vınnn” diye bir kurşun geçti. Kaza kurşununa gideceğiz burada. Neler oluyor anlayamıyorum ki. Dükkân karanlık. Bir-iki projektör denizi aydınlatmaya çalışıyor. Koşuşan askerler görüyorum. Patron yere yatmış, şef garson mutfağa kaçmış. Gerçekten bir şey anlayamıyorum. Çünkü sarhoşum. O kadar ki, sızmışım... Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu sırada projektör bizim restorana yöneliyor. Bir fosforlu saatim vardı, keşke onu taksaymışım koluma. Bunu göremiyorum. Saat kaç? Neler oluyor? Erdoğan nerde? Jandarmalar kime ateş ediyor?... Projektör restoranı tamamen aydınlattı.

İki jandarma bize doğru geliyor. Biri kapıyı çaldı eliyle. Sonra tüfeğinin dipçığıyle vurmaya başladı. Patronundan ses çıkmıyor. Bana “sus” diyor yavaşça. Zaten ne konuşacağım ki?... Kapı kırıldı. İki jandarma içeri girdi. Biri el feneriyle projektör ışığını destekledi ve ışık beni gördü.

— Kalk, ellerini kaldır, arkanı dön.

Dediklerini yaptım jandarmanın. Bu sırada ışıklar yandı. Pat-

ron uzandığı yerden doğrulup restoranın ışıklarını yakmıştı. Şef garson da mutfaktan salona geldi. Onların da elleri havadaydı.

— Duvara yaslanın, ellerinizi yukarı yaslayın, arkanızı dönün, dedi tekrar.

Denileni yaptık. İçeri bir başgedikli girdi.

— Ne yapıyorsunuz burada? dedi, sert bir ses tonuyla.

— Burası benim restoranım, ne yapabiliriz? dedi Patron.

— Benimle doğru konuş sıçarım biçimine.

— Siz yeni geldiniz galiba başgediklim. Eski kumandan beni iyi tanır. Ben yıllardır bu restorani işletirim burada.

— Ben yeni kumandanım, seni de tanımıyorum, dedi başgedikli.

— Tamam.

— Kimliklerinizi gösterin.

İkisi nüfus kâğıtlarını çıkardılar. Ben okul kimliğimi ve pasomu.

— Öğrenci misin sen? dedi başgedikli bana.

— Evet.

— Burada işin ne?

— Yemek yedim, içki içtim, sızmışım.

— İyi bok yemişsin... Sen kimsin?

— Ben buranın şef garsonuyum başgediklim.

— Anlaşıldı... Siz ikiniz burada kalın, sen bizimle geleceksin, dedi bana.

— Suçum ne? demişim.

— Onu anlayacağız, kelepçeleysin, dedi.

O anda iki elimin arkadan sıkıldığını gördüm. Canım yandı.

— Yavaş ulan, demişim.

— Ulan babandır, dedi jandarma eri ve dipçığı sırtıma geçirdi.

Vay orospu çocuğu nasıl acımasızca vurdu sırtıma. Yere yığıldım..

— Kalk, kalk ayağa gidiyoruz, dedi başgedikli.

Biri kolumdan tuttu, kaldırdı, kapıya çıkardı. Orada duran

jiplerden birine bindirdiler beni, öndeki hareket etti, arkadan bizzim jip ve arkamızdaki... Ne oluyor yahu? Anneme “provadayım” dedim, oysaki jandarma karakolundayım. Burası jandarma bölgesi olduğundan, suçlara polis bakmıyor. Jandarma da çok sert. Ne de olsa askeri yönetim var başta.

Beni küçük bir hücreye attılar. Kelepçelerimi çözdüler. İçerde ne oturacak ne yatacak bir yer var. Ayakta duracaksınız veya çömelip idare edeceksiniz. Betona yattım. Yorgun, bitkin, acılı ve sarhoştum.

— Kalk, komutuyla uyandım.

Genç bir jandarma. Yüzbaşı makam odasında beni bekliyormuş. Bitkinim. Karşısında hazırolda durmam gerektiğini jandarma eri söyledi. Yani falaka istemiyorsam böyle durmalıymışım. Öyle yaptık. Hazırolda duruyorum. Bana önce askerlik yapıp yapmadığımı sordu. Öğrenci olduğumu söyledim.

— Orada ne işi vardı? dedi.

— Orası bir restoran, yemek yedim ve bir iki duble rakı içtim.

— Neden evine dönmedin?

— Sızmışım, içkiye dayanıklı değilim.

— Kaçakçılarla ilgin ne?

— Ne kaçakçıları?

— Malbora kaçakçıları.

— O ne yüzbaşım?

— Bilmiyor musun?

— Valla bilmiyorum, ben restoranda yemek yedim içki içtim, sızmışım bildiğim bu.

— Nerede oturuyorsun?

— Fatih'te.

— Fatih'ten Kilyos'a içki içmeye mi geldin?

— Burası çok ünlü bir meyhane yüzbaşım, siz de bilirsiniz. Ayrıca bu benim ilk gelişim değil ki. Kız arkadaşım ile üç yıldır geliriz buraya. Ne zamandan beri bir restoranda yemek yemek suç sayılıyor anlayamadım, dedim.

Yüzbaşı yüzüme şöyle bir baktı. Dışarı seslendi:

— Yusuf başgediklim.

Başgedikli içeri girdi, selamını çıkarttı:

— Buyrun komutanım.

— Bunun açık adresini, telefonunu, kimlik saptamasını yapın, gönderin gitsin, dedi.

— Emredersiniz komutanım.

Çıktık, yan odaya geçtik. Kimlik taramamı yaptılar, adresimi, telefonumu verdim. Doğru olup olmadığını anlamak için telefonu çevirmeye başladı başgedikli.

— Lütfen yapmayın başgediklim saat sabahın dördü, annem, babam meraklanıp ölürler, zaten çıldırmışlardır, çok geç kaldım, dedim.

— O zaman bekleyeceksin, sabah olunca telefon ederim, işi garantiye almadan seni buradan yollamam, dedi.

Bir iskemlenin üzerinde tüneyip sabahın olmasını beklemeye başladım.

Uykum kaçmış, açılmıştım. Bir çay getirdi jandarma eri. İçtim. Gün yavaş yavaş ağırıyordu. Saatime baktım. Sekiz olmuş.

— Arayabilirsiniz başgediklim, dedim.

Telefonu annem açmış. Meraktan ölmediyse iyi, kadıncağız. Başgedikli olgun davrandı. Annem karşıdan “Evet burası, kim arıyor?” diyince, başgedikli telefonu kapamış.

— Tamam gidebilirsin, dedi.

Otobüse yürürken aklıma geldi. Erdoğan ne oldu?... Hemen rotayı restorana kırdım. Jandarma karakoluna çok yakın sahil. Restoranın kapısı kapalı. İçerde kimse yok. Civarda da öyle. Beklemeye başladım. Nasıl olsa burada öğle yemeği yenilecek, o nedenle de az sonra açılması gerekli, hazırlıklar için. Telefon kulübesi ilişti gözüme.

Jeton?... Karpuz satan bir küçük manav gördüm. Yanaştım:

— Acaba jeton nereden bulabilirim? dedim.

— Benden, dedi.

Aldım jetonu, kulübeye yöneldim. Telefonu çevirdim.

— Anne...

— Allah cezanı vermesin, sen beni meraktan öldürecek misin?

— Anne prova çok geç bitti, aradım, açmadınız, dedim.

— Duymamışım.

— Kusura bakma anneciğim, sizi üzme ister miyim? Ama biliyorsun bu iş böyle işte.

— İnsan haber vermez mi? Nerede kaldın?

— Ben mi?

— Yok ben.

— Anne Sarı'da kaldım, vasıta bulamadık yürüdük, inan.

— Tamam tamam, biraz önce seni biri aradı, sonra kapadı.

— Tiyatrodandır, dedim.

— Geliyor musun?

— Tabii geliyorum anne, çok uykusuzum, yorgunum da, uyuyacağım.

— Hadi gel, dedi annem.

Otobüse bindim. Sarıyer. Oradan bir otobüs daha doooğru Fatih... Annem kahvaltı hazırlamış. Daha doğrusu sofrayı toplamamış, ben aç gelirim diye. Oturdum çaylı, güzel bir kahvaltı yaptım. Annem aşağı komşuya indi. Hemen telefona sarıldım. Restoran'ın küçük kart adresi cebimdeydi. Çevirdim. Şef garson Rasim açtı.

— Rasim Abi meraba ben dün Erdoğan'la gelen...

— Yah geçmiş olsun be, amma aksilik oldu, neredesin, nasılsın? diye sözümü kesti.

— İyiyim abi, evdeyim. Sabah uğradım ben restorana ama kapalıydı.

Çok merak ettim abi, Erdoğan ne oldu? dedim.

— Sen sızdın uyudun, dedi Rasim.

— Onu biliyorum abi, sonrasını bilmiyorum.

— Sizinkiler çok içti. Geceyarısı üçe doğru kaçakçı motoru yanıştı. Buradan iki kişi alıp Burgaz'a hareket edecekti. Patron kaptanla konuştu, anlaştılar. Erdoğan bindi tekneye, tam hareket

edecekler jandarma bastı. Tekne hareket etti. Jandarma ateş ediyor durmadan. Sonrasını biliyorsun zaten.

— Peki Erdoğan?

— Valla bilmiyoruz. Öldü mü kaldı mı, yaralandı mı, kaçtı mı, yoksa Bulgaristan'a ulaştı mı bilmiyoruz. Ancak tekne döndüğünde anlayabiliriz. Ama bu uzun sürer. Adı değiştirilecek, boyası değiştirilecek, uzun hikâyem.

— Nasıl yani? Dedim.

— Teknenin adını aldı jandarma, artık bu iskeleye kolay kolay uğramaz. Rengi de malum.

— Peki adından kime ait olduğunu bulamaz mı jandarma?

— Bulur ama onlar çoktan "teknemiz çalındı" ihbarını yapmışlardır.

Vay anasını, yaşadıkça kimbilir daha neler öğreneceğiz?... Teşekkür edip telefonu kapadım... Erdoğan'a ne oldu? Gerçekten vardı mı Bulgaristan'a? Vardıysa durumu ne?... Ya yaralıysa?... Oynatacağım. Bu olanları, yaşananları Sarı'ya anlatmalıyım. Anlatmalı mıyım?...

— Sarı ne haber?

— Neredesin ulan meraktan çatladım? dedi telefonda.

— Yenikapı'ya inelim mi? Konuşuruz.

— Geçerken beni evden al, birlikte yürüyelim.

— Ne güzel laf ulan o, "birlikte yürüyelim." Severim bu lafı.

— Ne zaman gelirsin?

— Sarı iki-üç saat uyuyayım, uykusuzum.

— Kaçak et kestin söylemiyorsun değil mi?

— Ne kaçak eti ulan, abazanlıktan duvarlara tırmanıyoruz, bilmiyor musun?

— Figen'le ayrıldınız mı?

— Yooo, nerden çıktı bu?

— Dün okulda gördüm, seni sordum, bir tuhaf davrandı da.

— Nasıl tuhaf davrandı?

— Seni sordum, "Gördün mü, okula gelecek mi?" dedim.

"Arayıp sorduğu yok, herhalde başka birini buldu," dedi.

- Hemen şimdi arıyorum onu, dedim.
- Bana ne zaman uğrayacaksın?
- Dedim ya biraz uyuyayım, uyanınca seni ararım.
- Tamam, dedi Sarı. Telefonu kapatıp hemen yeniden çevirdim:

- Figen?
- Ben ablasıyım, evde yok, dedi.

Hemen telefonu kapattım. Kızın onuruna dokundu galiba bir-iki gün aramamam. Haklı. Okulda görüşüyoruz, tamam ama bunun dışında sadece cinsel obje gibi görünmek istemiyor. Yerden göğe haklı. Ayıp ulan. On sekiz yaşında, bebek gibi bir kız. Al partiye götür, ye. Sinemada locaya at, ye. Sonra arama... Olmaz. Ama bilmiyor ki, iki gündür başım nasıl belada. Kelepçeyle bile tanıştık bu arada. Anlaşılan ben bu durumda uyuyamayacağım. Figen'i nerede bulabilirim? Tekrar Sarı'yı aradım. Selma'nın telefonunu aldım ondan. Çevirdim:

— Alo, Selma nasılsın?... Sağ ol ben de iyiyim. Figen'i arıyorum. Yanındaymış... Senden rica etsem telefona verir misin? dedim. Verdi.

— Tatlım, beni bağışla, iki gündür başım belada, görüşünce anlatırım. Beni tutukladılar, dedim.

— Geçmiş olsun, ben de aramıyorsun diye sana küsmüştüm, dedi.

— Hiç aramaz mıyım seni? Görüşünce detayıyla anlatacağım her şeyi. Haydi al Selma'yı Yenikapı'ya gelin. Sarı da orada olacak. Belki bir yere gideriz.

— Bir dakika, dedi...

Selma'yla bir şeyler konuştu:

— Tamam, az sonra oradayız, dedi.

Hemen Sarı'yı çevirdim.

— Başka telefon numarası isteyeceksen şehir rehberini tavsiye ederim, dedi Sarı.

— Yok ulan, Selma ile Figen Yenikapı'ya Kemal Abi'nin kahveye geliyorlar, paran var mı Sarı? dedim.

— Hepsini zatıalınıza bıraktık efendim, dedi. Unutmuştum.

— Sana çok teşekkür ederim Sarı, öyle işe yaradı ki anlattım. Ama kızlara ne yapacağız?

— Sence kızlara ne yapılır?

— Onu demiyorum ulan. Ne yer ne içeriz?

— Bize gideriz Yenikapı'dan annemler yok, dedi.

— Sarı bu harika. Hem paramız yok hem ev var, bu harika.

Yüzümü yıkadım. Aşağı kata uğrayıp anneme, “Ben çıkıyorum,” dedim. Altı dakika sonra Sarı'daydım. Işığımızı çaldım. İndi aşağı, hızlı adımlarla Yenikapı'daydık. Girdik kahveden içeri. Kızlarımız gelmiş. Onlara göre de biz onların “bizimkileri” idik.

— Hemen kalkın, Sarı'ya gidiyoruz.

— Daha şimdi geldik, dedi Selma.

İkisini de sarılıp öptüm. Sarı daha bir başka sarıldı Selma'ya. Ben de Figen'e daha bir başka. Özlemiştim. Çıktık dışarı el ele... Sarı'ya geldik. Eve girmeden Sarı karşıki bakkala uğradı sigara almaya, iki “Marmara” ile döndü, gazeteye sarılı. Çıktık eve. Kimse yok, uygun...

Sarı pikaba plak koydu. Güzel hafif bir Edith Piaf. Sarı şarabı açana kadar Figen'i kollarıma aldım ve dans etmeye başladım. Aslında, insan yorgunken, uykusuzken acayip bir enerji geliyor. Sımsıkı çektim kendime kızı. Sarı elinde dört çay bardağıyla geldi.

— Şarap bardağı bulamadım bunlara koydum arkadaş, kusura bakmayın, dedi.

Bir dikişte dördümüz de bitirdik.

— Gel gene dolduralım, dedi Sarı, Selma'ya. İkisi mutfağa gittiler.

Dans ediyoruz Figen'le. Ne gelen var ne giden.

— Şaraplar ne oldu? diye mutfağa seslendi Figen.

— Geliyooooor, diye yanıtladı Selma.

İkisi de geldi, ellerinde kadehlerle. Onlarınkı yarılanmıştı. Bizimkiler dolu. Tokuşturarak içtik. Sarı, plağın arka yüzünü çevirdi. Piaf bu kez “Mi lor”u söylüyordu. Kadehlerimizdeki kırmızı

şarabı yudumlarken, bizimkiler tekrar mutfak istikametine gittiler. Sarı'nın yemekle arası yoktur ama mutfak koridorunda, tesa-düfen kendisinin yatak odası bulunuyor. Kapı kilidi sesini duydum. Kalkıp perdeleri çektim. Salon kapkaranlık oldu bir anda. Biz bu arada ikinci şıeyi açıp yarılamiştık ki Sarı birden odadan çıktı, çok önemli bir şey unutmuş gibi salona geldi, yarım şişe şarabı yıldıırım gibi alarak gözden kayboldu. Biz de bardaklarımızdakini bitirdik. Dün geceden kalmalığımın üstüne bir de şu şarabı içince hafiften mayıştım. Gözkapaklarım sanki benim değil.

— Burada başka yatak odası yok mu? dedi Figen.

— Vardır herhalde, dedim ve koridora yürüdüm. Bir kapıyı ittim. Evet burası Sarı'nın annesiyle babasının odası olmalı.

— Sarı annenlerin odasına girebilir miyim? dedim dışarıdan.

— Girin ama fazla dağıtmayın, diye inleyen bir sesle içeriden yanıtladı Sarı. İşi ciddi tutuyordu.

Figen'i elinden tuttum odaya daldık. Kapıyı kilitledi ve bir anda anadan doğma soyundu. Ortalığa mis gibi bir koku yayıldı. Bu onun teninin kokusuydu. Parfüm sürmemiştii. Banyodan çıkmış kadınların üstünde olur bu koku. Çok bildiğimden değil, Figen'le ne zaman buluşsak böyle kokardı. Beni soymaya başladı. Gözkapaklarımda ortalama on kilo ağırlık var ve kapakları aşağı çekiyor. Gözlerimi elimle açıyorum Figen görmeden. Sırtüstü yatağa uzandı.

— Bugün çok kararlıyım, senin olacağım, dedi.

— Tamam, dedim öperken.

Çok, ama çok güzel kokuyordu. Pis şarap kokusundan eser yoktu... Sesler çıkartmaya başladı. Eliyle yüzüme bir tokat attı.

— Horluyorsun, dedi.

Kızın üstünde uyumuşum.

Çüş. Ama ne çüş ki anlatamam. Bir erkek, kendisini bu denli isteyen sevgilisinin üstünde uyur mu yahu? Sadece ayıp değil, hıyarlık da. Ama dün gecenin yorgunluğu, bitkinliği, stresi beni bu hale koymuş.

— Neyin var? dedi.

— Kusura bakma bir tanem, dedim. Dün gece çok kötü geçti.

— Anlat o zaman, zaten konuşmaya fırsatımız olmadı. Anlat.

— Yüzümü yıkayayım, dedim.

Tuvalete gittim. Yüzümü yıkadım. Orada limon kolonyası duruyordu. İyice sürdüm yüzüme. Geri döndüm. Örtüyü göğsüne çekmiş ama giyinmemişti Figen.

— Seni dinliyorum, dedi.

İşin içine Erdoğan'ı katmadan olayı anlattım. Yani kaçakçılar gelmişti ama Erdoğan yoktu hikâyemde.

— Geçmiş olsun tatlım, bilmiyordum, dedi. İstersen koyun koyuna biraz uyualım?

— Tamam, dedim ve gene horlamışım. Ses çıkartmıyor kızcağız, kendi horultuma uyandım.

— Afedersin ya, dedim,

— Zıyan yok, dedi, sen gerçekten çok yorgunsun, istersen eve git, uyu.

— Hayır, dedim ve tam ağızma rastlayan dudağını öpmeye başladım.

Bir çığlık attı. Yan odanın duvarına yumruğuyla vuran Sarı'nın boğuk sesi duyuldu uzaktan:

— Ameliyat mı var, ne oluyor?

— Sen işine bak ulan, diye bağırdım bu kez.

— Gene yap, dedi Figen.

İnliyordu. Bu arada ben de kendimi iyi hissetmeye başladım. Uykum açılmıştı. Bacaklarını iyice aralayıp, ileri geri gidip gelmeye başladı. Bana pek fazla iş bırakmıyor gibiydi.

Gerçekten çok yorgun ve bitkin olduğumu görmüştü. İki elini belime dolayarak çekmeye çalışıyordu.

— Figen, bir tanem, bunu yapmayalım, dedim.

— Neden, sana bir şey olmayacak ki.

— Tamam ama sana olacak...

— Ama bunu ben istiyorum, dedi.

— Evet tatlım ama...

— Beni sevmiyor musun?

— Seni çok seviyorum.

— O zaman seni istiyorum. Hadi.

Oynatacağım. Ben bu aralar çeşitli nedenlerden dolayı oynatacağım. Şu andaki çok zevkli ama çok da sorumluluk isteyen bir şey bence. Ya bu kızdan ayrılırsam. Askerliğim var, işim ne olacak sonra, bir işim olacak mı? Bunları düşünürken uyumuşum. Ne erkeğim be. Salt uyumakla kalsam iyi. Yeniden öylesine horlamışım ki Sarı kapıyı vurdu:

— Motorlu vasıtalarından arıyorum, uyandı babaya geldik de, diye espri yaptı.

Bunları derinden duyuyordum ama neden söylediğine bir anlam veremiyordum. Neden söyleyecek? Horultuma söylüyor işte. Baktım Figen giyinmiş ayakta yüzüme bakıyor. Kızmamış bana.

— Kızmadın değil mi? dedim.

— Kızmadım, dedi.

— Beni affetmeni istiyorum.

— Yok yok, sen gerçekten yorgunsun, git evine uyu, sonra nasıl olsa birlikte olacağız, dedi. Ayrıca hiç sormadın. Selma da ben de sınıflarımızı geçtik.

— Herhalde biz de geçmişizdir, dedim.

— Geçtiniz, dedi. İkiniz de geçmişsiniz, idareden öğrendik.

— Sarııı, geçmişiz ulan, diye bağırdım odadan.

Onlar salona geçmişlerdi, sınıfı geçip geçmemek pek önemli değil gibi görünüyordu Sarı için, çünkü çok mutluydu.

— Oğlum ben kendimden geçtim, bu kız beni yedi bitirdi, dedi.

Selma:

— Terbiyesiz, diye küçük bir tokat attı Sarı'ya sonra yanağından öptü.

— Hadi sen git yat, dedi Figen bana.

— Sağ ol canım, dedim...

Gerçekten artık gözkapaklarımı açamayacak haldeydim.

— Sarı taksi bulabilir miyim buradan? dedim.

— Buluruz da...

— Oğlum zulanda herhalde üç lira vardır?

— Var, al. İçki, ev, taksi parası, istersen bir de gel beni...

— Yorgunum, sağ ol, dedim.

Gülüştük. Selma'nın yanaklarını öptüm, Figen'in dudaklarını, Sarı'nın sırtına bir şaplak ve taksiye bindim. Gene uyumuşum. O kadar kısa mesafe ki Sarı'yla bizim evin arası. Ama uyumuşum. Şoför:

— Söylediğin adres burası, geldik, dedi.

— Ne çabuk, dedim.

— Zaten iki adımlık yer, genç adamsın neden yürümedin diyecektim ama sebebini anladım, dedi.

Parayı verdim, indim. Merdivenleri çıktım, kapıyı açtım, kendimi yatağa attım. Pantolonumu çıkartmamışım.

* * *

Vedat İngiltere'den döndü. Kavga etmişler. Doğan orada bir oğlana bakmış. Vedat'a bakarsan yatmışlar da. Vedat bunu içine sindirememiş. Hem o kadar para harcayıp Doğan'ı geziye götürüyor hem ihanete uğruyor.

— Ayrıldım hayatım, böyle adi heriflerle çıkmayacaksın. Ama kabahat onda değil ki, bende. Yüz vere vere bu hale getirdik puşt. Allahtan kalçaları yumuşaktı da bugüne kadar idare ettik, diye bağladı. Bir de kahkaha patlattı ardından.

— Şimdi ne yapacaksın? dedim.

— Onu orada yüzüstü bıraktım. Dönüşte uçakta Koray diye bir oğlanla tanıştım. Bir içim su. Ağzının suyu akar.

— Benim ağzımın suyu niye akıyor ulan? dedim.

— Senin değil benim ağzımın suyu o. Hemen yedim oğlanı.

— Nasıl yani?

— Uçakta arkadaş olduk. Amatör tiyatro yapıyormuş, sizden yani.

- Ne demek istiyorsun lan... Güldüm.
- Sizdenliği tiyatroculuğundan hayatım.
- Eee, sonra?

— Uçakta biraz içtik. İnince “Seni evine bırakabilirim,” dedim. Öyle oldu. Yalnız yaşıyormuş. Evde de iki duble viski attık. Girip bir duş aldı. Bana “Sen de duş alır mısın?” dedi. Bunu hemen anlarım.

— Tabii, işin bu.

— İşim bu hayatım... “Alırım canım,” dedim ve aldım tabii...

Bir kahkaha daha patlattı. Doğan’dan ayrıldığına hiç pişman değilmiş gibi görünüyordu.

Elinde defteri kalemiyle Sarı girdi içeri. Vedat’ı gördü:

— Ooooo, ne zaman teşrif ettiniz efendimiz? dedi.

— Dün gece geldim, bugün de hemen buraya düştüm, yarın iznim bitiyor işe başlayacağım, dedi.

— Doğan’la ayrılmışlar, dedim.

Sarı:

— Olsun, başkasını bulur, dedi.

— Bulmuş, dedim.

— Yeni enişte yengemiz kim?

— Ne enişte yengesi ulan, arkadaşım, dedi Vedat.

— Tamam işte, kim?

— Sizden.

— Karikatürist mi? dedi Sarı.

— Sen ne zamandan beri karikatüristsin ulan? Oyuncu. Amatör oyuncu. Adı Koray.

— Aman adına dikkat et, dedi Sarı.

— Nedenmiş?

— KOR ayyyyyy...

— Terbiyesiz, dedi Vedat.

Bu espriye hepimiz güldük.

Bülent geldi. Elinde boktan gitarı. Ne zaman “Bir şeyler çalsa-na,” desek “Akordu yok,” der.

— Oooo, Andre Segovya, hoş geldin. Hadi bize bir şeyler çal, eğlendir bizi, dedi Sarı.

— Olur, dedi Bülent. Açtı gitar kılıfının fermuarını. Çıkardı içinden gitarı. Ulan, bu yeni bir gitar. Annesi almış hediye. İyi bir iş yapmış kadın. Müşterisi çok beğenmiş diktiği giysiyi, kadına fazladan para vermiş. O da Bülent'e bu yeni gitarı almış. Eskisini vermişler üzerine biraz fark verip yepyeni gitarı kapmışlar... Nefis çalıyordu Bülent. Yeni gitarıyla bütün gün çalışmış. Hemen bir çay ısmarladı Vedat Bülent'e.

— Benden bu çay, çok güzel çaldın, dedi.

— Sen ne zaman geldin Londra'dan? dedi Bülent.

— Dün gece.

— İş?

— Yarın başlıyorum... Erdoğan'dan haber var mı?

— Var, dedim ve durdum.

— Eeeee? dedi Vedat.

— Yani yok.

— Ne demek bu şimdi?

— Yani haber bildiğin haber, Erdoğan fırarda.

Hepsi yüzüme dik dik ya da merakla bakıyorlar. Ya da bana öyle geliyor.

— Ne bakıyorsunuz? dedim.

— Kim bakıyor? dedi Sarı, karikatür çiziyor ve önüne bakıyordu.

— Ben kaçıyorum, dedi Vedat.

Ocağa seslendi:

— Hakuş, bütün çaylar bendendi.

— Bana Hakuş deme, tepem atıyor, dedi Hakan.

— Tamam Hakuşçuğum, bir daha Hakuş demem, dedi ve Hakan'ın arkasından fırlattığı kesme şekerini ensesine yedi.

Sarı:

— Oğlum kızlarla fingirdemekten bir türlü konuşamadık. Ne oldu? Bana neler anlatacaksın? Benim maaş hangi işe yaradı? dedi.

— Benimle gel, dedim ve dışarı çıktık. Yenikapı sahilinde yürümeye başladık.

— Evet? dedi Sarı.

— Sarı anlatacaklarım ikimiz arasında kalacak değil mi?

— Bu laf biraz ayıp olmadı mı?

— Afedersin ama çok önemli şeyler söyleyeceğim sana.

— Seni dinliyorum, dedi Sarı.

— Sarı... Erdoğan galiba Bulgaristan'a kaçtı.

— Nasıl galiba?

Her şeyi noktasından virgülüne kadar anlattım Sarı'ya.

— Ulan sen polisiye roman yaşamışsın be, dedi.

— Şimdi son durumu bilmiyorum ve meraklan oynatacağım.

— Gitmiştir bence, dedi ve gülümsedi. O zaman senin vicdan azabı çekmene de gerek kalmıyor. En iyi iki arkadaşın da kurtuldu böylece.

— Peki ya Erdoğan vurulduysa?

— Öyle olsa duyardık.

— Ya yaralandıysa?

— Bunu duyamayabiliriz.

— Bulgaristan'da tutuklandıysa?

— O akıllı adam. Siyasi sığınma istemiştir.

— İnşallah öyledir.

— İkimizi de kurtardın, dedi, sarıldı boynuma, başladı ağlamaya.

Gerçekten de böyle miydi acaba? İkisi de kurtulmuş muydu? Bilmiyordum. Bildiğim, Sarı'yı kurtardığımdı. Ama Erdoğan'ın durumu konusunda en ufak bir bilgim yoktu.

— Sen de Erdoğan'ın kurtulmasında yardımcı oldun, parayı ona verdim dedim.

— Bunu anladım, dedi Sarı.

— İkimizin de bu ay hiç parası yok.

— Boş ver dostluğumuz var, dedi.

Doğru dostluğumuz vardı. Ölene kadar sürecektir olan...

17 Eylül 1961. Okulun açılmasına birkaç hafta var. Gazete satan küçük çocuk avazı çıktığı kadar bağıyor:

— Yazıyoooo, Menderes'in asıldığını yazıyooooor...

Başbakanı asmışlar. Babamın çok üzüldüğüne tanık oldum. Menderes'i severdi. Ben ise nefret ederdim. Annem tarafsızdı. Ağabeyimin ve ablamın ise bu konuda en ufak bir fikirleri bile yoktu. Gene de çok üzüldüm. Oldum olası idam cezasına karşıyım. Bu yaşa gelene kadar okuduğum tarih kitaplarında da sadrazamlarını asan Osmanlı imparatorlarına çok kızardım. Ayıp. Belki bir cinnet anında, bir insan diğer bir insanı öldürebilir. Bu da olamaz ama diyelim ki öyle oldu. Ama bir devlet cinayet işleyemez. Ben hep böyle düşündüm... O nedenle de başbakanın asılmasına çok üzüldüm. Günahım kadar sevmememe karşıyım çok üzüldüm.

Hafif bir serinlik vardı havada. Bu şehrin sonbaharı olaydır. Sarı sarı yapraklar, yollara ayrı bir düş güzelliği verir. Güneş değişik batır akşamları. Gece erken gelir şehre. Işıklar yavaş yavaş değil, birden yanar. Sanki tüm evler sözleşmiş gibi aniden ışıklarını yakarlar. Ne masalsı bir kenttir şu İstanbul. Ben burada doğdum. Annem, babam, dedem, onların dedeleri, hep bu şehrin mahkûmları. Kimbilir onlar neler yaşadılar. Dedelerini tanıyamadan. O zamanlar erkekler fazla yaşamazmış. Daima karılarından erken ölürlermiş. Şimdi de öyle yaaa... İstanbul, seni gözlerim açık dinliyorum, seni gözlerim açık seyreliyorum ve seni seviyorum. Bu sözümü Figen duymamalı. Çok kıskanç oldu son zamanlarda. İyi kız. Benimle olmak istiyor. Bunu ben de istiyorum. Hatta benden bir çocuğu olsun istiyorum. Daha gerçekçi bir anlatımla, kimseyi kırmadan, ikimizin bir çocuğu olsun istiyorum. Ama ne askerliğimi yaptım, ne sürekli bir işim var... Kıza da yazık değil mi? Acaba bunlar yirmi yaş düşünceleri mi?... Sarı'yla bazı şeyleri konuşmak istiyorum fakat utanıyorum. O da öylesine ketum ki. Oysa erkekler yattıkları kadınları en yakın arkadaşlarına tüm detaylarıyla anlatırlar. Biz Sarı'yla bunları hiç ko-

nuşmuyoruz. Acaba Selma'yla yattı mı? Kız hâlâ bakire mi? İkisi neler yapıyorlar? Nasıl sevişiyorlar? Bunları hiç konuşmuyoruz. Oysa Vedat Doğan'la ne yaptığını bile anlatıyor. Bülent de sevgilisini nasıl götürdüğünü açık açık söylüyor. Sarı ile bende bu konuda bir utangaçlık olduğu muhakkak. Gene de Sarı'ya sormaya karar verdim.

Çayımızı içiyoruz. Sarı çiziyor gene. Abuk subuk şeyler. Ama çizim bitince çok güzel bir şey çıkıyor ortaya. Kemal Abi'nin kahvesi boş. İkimiziz.

— Sarı, dedim. Sana bir şey soracağım.

— Sor, dedi.

— Selma'yı götürdün mü?

— Nasıl yani?

— Yani, yattın mı?

— Hayır, dedi.

— Neden?

— Çok küçük. Bizim ilerde ne olacağımız belli değil ki. Kızın istikbaliyle nasıl oynarım?... Yoksa sen Figen'i?...

— Aynen senin gibi.

— Aferim, dedi Sarı.

Mutlu olmuştu arkadaşının da kendi gibi olmasından.

— Ulan yoksa biz beceriksiz miyiz? dedim.

— Yok, biz iyi aile çocuğuyuz, dedi Sarı, güldük.

Bu doğrudu, biz iyi aile çocuğuyduk. Kimse için kötü düşünmez kimseyle takışmazdık. Küçük çıkarların peşinde koşmuyorduk. Arkadaşlığa, dostluğa önem veriyorduk.

— Sarı sen iyi adamsın ha, dedim.

— Öyle olmasa benimle arkadaşlık etmezsin, dedi. Şu anda dışarıda olmamı sana borçluyum, bunu biliyorsun.

— Bunu başıma kakma, dedim.

— Seni çok seviyorum, sen benim ömür boyu, daima, hep, ölene kadar, en iyi arkadaşım olarak kalacaksın, dedi.

— Sen de benim Sarı, dedim.

Cebinden küçük bir şişe cep konyağı çıkarttı. İkimizin çaylarının içine birer damla damlattı.

— Şerefe, dedi ve çay bardağını benimkine tokuşturdu.

Bizimki ölmeyecek arkadaşlık olmalıydı,

— Sarı acaba kızlar, bizim onlar hakkında ne düşündüğümüzü merak ediyorlar mıdır? dedim.

— Bilmem, dedi.

Cep şişesinden biraz daha konyak koydu bardaklarımıza. Hakan geldi.

— Siz çaylarınızı içmiyor musunuz be? dedi.

— Sana ne ulan, içeriz içmeyiz.

— Doğru, dedi Hakan, gitti.

— Mesela, dedim, her erkek, yani hemen hemen her erkek: “Ben kadında önce dişlere, ellere, ayaklara bakarım,” der. Oysa bu büyük palavra. Bence biz “Bu karı acaba nasıl yatar, iyi midir?” diye düşünüyoruz. Haksız mıyım? dedim.

— Ben de senin gibi düşünüyorum. Ama belki başka türlü düşünenler de vardır.

— Sen ellere ayaklara bakmıyor musun?

— Ne bakacağım ulan, Selma’nın elleri de, ayakları da, dişleri de harikadır. Görmüyor musun?

— Bilmem, hiç o gözle bakmadım ki. Bak Figen’in galiba elleri ayakları güzel. Nefesi de çok güzel kokuyor ha.

— Sen iki kadeh daha çay içersen her şeyi anlatacaksın, dedi.

— Konuşuyoruz ulan, dedim.

— Sen konuşuyorsun, dedi.

Sarı hiç böyle konulara girmez. Ben de kiminle konuşacağım yani. Erdoğan Bulgaristan’da... mı?...

* * *

İstanbul’a ilk kar düştü. Trafik mort. Her yer bembeyaz. Yeni bir oyunda oynuyorum Şehir Tiyatrosu’nda. Rolüm çok güzel. Başrole yakın yani. Ünlü olmam an meselesi. Ama ben bunun farkında değilim. Eleştiriler adımdan söz ediyor, ilk kez. Ulan ya

meşhur olursam? Ne yaparım o zaman? Nasıl bir şey ünlü olmak acaba? Bilmiyorum ki. İyi mi, kötü mü? Belki iyi yanları da var, kötü yanları da. Okuduğumuz gazete haberleri değişik. Ne bileyim yahu işte. Benim böyle bir merakım yok. Her şeyi zaman denen o şaşmaz tartı belirliyor. Zaman içinde neler olacağını bilmiyorum ki. Figen'i oyunuma davet ettim. Selma ile Sarı da geldi tabii. Üçüne en önden yer ayırttım. Çok güzel oynamışım o gece. Ayın sonu. Sarı da ben de tiyatrodan maaşlarımızı almışız. Aslında adı maaş. Çünkü biz yevmiye alıyoruz ama ay sonunda toplu olarak ödüyorlar. Muhasebenin önünde kuyruğa giriyoruz. Paramızdan sigorta primini kesip üstünü bize veriyorlar. Tam iki yüz elli lira geçiyor elimize. Sarı da ben de aynı parayı alıyoruz. Oyundan sonra Klüp Yirmiyedi en uygun yer. Orada çorba içip makarna yeme olanağı var. Sonra da şarap içeceğiz.

Sarıldı öptü üçü de beni.

— Ulan çok güzel oynuyorsun Moruk, dedi Sarı.

— Bayıldım bayıldım, dedi Selma.

— Seni seviyorum, dedi Figen ve öptü beni.

Yürüdük Klüp Yirmiyedi'ye. Kar yağıyordu. Vardığımızda bembeyaz olmuştuk. Ama biz zaten bembeyazdık. Kimseye kötülüğümüz yoktu. Böyle düşünürken şeytan aklıma en olmaya-cak düşünceyi fısıldayıverdi: "Peki Sarı? O da mı bembeyaz?" Haydaaaaa. Ulan bu kadar mutlu bir gecede bu düşünce nereden gelir aklıma. Pis şeytan. Seni sevmiyorum. omzumdan in, yakamı bırak...

— Dört çorba, dedi Sarı.

— Ama ben spagetti isteyecektim, dedi Selma.

— Hayatım çorbanı iç, için ısınsın, sana spagetti de söylerim, dedi Sarı.

— Tamam.

Çorbalarımız geldi. Çok acıkmışım. Çorbayı o kadar hızlı içmişim ki Figen:

— Biraz yavaş iç, dedi.

— Haklısın, bu huyum çok kötü, dedim.

Gerçekten ben çok hızlı yemek yiyordum. Uzun süre prova-
larda aç kalıyoruz, sonra o kadar acıkıyorum ki, hızlı yiyorum ye-
meği. Ama bu çok zararlı imiş. Figen öyle dedi.

— Bize dört şarap alsana, dedi Sarı, garsona.

Şaraplarımız geldi. Sarı iki yudumda hakladı ve hemen ikinci-
yi söyledi. İlk içkisini hep böyle içerdi Sarı. O arada doğrusu biz
de birincileri bitirmiştik. Figen benim başarılı oyunumun etki-
sinde kalmış, kafasını kolumun altından sadece içkisini yudum-
larken çıkartıyordu... Teypten Adamo'nun şarkısı geldi. Belçikalı
bir şarkıcı Türkçe söylüyordu:

Her yerde kar var
Kalbim serin bu gece
Her yerde kar var
Kalbim senin bu gece.

Hepimiz eşlik ettik şarkıya. Sonra birer yolluk şarap daha iç-
tik. Saat dört olmuştu. Yani sabahın dördü. Eğer müşteri azsa bu
saatte kapanır bu klüp. Kalabalıksa sabah yedi, sekiz, bana mı-
sın demez, açıktır. Böyle çok sabahlar gördük biz burada. Ama
bu gece bizden başka kimse yoktu. dışarıda gerçekten kar vardı,
Adamo haklıydı.

Sarı:

— Yürüyelim mi? dedi.

Kızlar:

— Harika, dediler.

Ben oyunda yorulmuştum ama, üç kişi öyle istedi mi öyle ola-
cak.

Çıktık ve yürümeye başladık.

— İzniniz kaç kadar? dedi Sarı.

İkisi birbirine baktı. Selma:

— İzinliyiz, dedi.

Bu kızlar harika. Selma; Figen'de kalacağını söylemiş eve, Fi-
gen de Selma'da kalacağını... Harika bu kızlar. Yani tüm kız-
lar...

Sarı:

— O zaman bizde kalabilirsiniz çünkü bizimkiler seyahatte, dedi.

— Harika, dediler gene.

Unkapanına kadar yürüdük. Köprü açılmıştı. Karşıya sandalla geçmek inanılmaz zevklidir. Yaz akşamları. Peki karda?...Bilmiyoruz. Göreceğiz. Sandalcının birini uyandırdı Sarı.

— Bizi karşıya kaç atarsın?

— Beş lira.

— Bizim öyle bir havamız mı var?

— Nasıl? dedi sandalcı.

— Yani salak gibi mi duruyoruz?

— Yooo.

— Ama yanımızda kızlar var ha?

— Yok yahu.

— O zaman üç lira.

— Atlayın, dedi sandalcı. Bindik. Asıldı küreklerle. Ayaz, tam İstanbul'a özgü, donduruyor... Figen kolumun altına sığındı. Sarı da Selma'yı aldı kolunun altına. Sandalcı hareket halinde olduğundan üşümüyor olabilirdi. Dona dona geldik karşı yakaya. Oradan Sarı'nın evi yakındı. Gene yürüdük. Parasızlıktan değil, kafamız iyi ve kızlarımız yanımızda... Eve geldik... Sarı iki saatte anahtarı buldu ve dış kapıyı on saatte açtı. Ulan şu kapıyı açacağını önceden biliyorsun. Zaten kızlar buz tutmak üzere. Önceden hazırlasana şu anahtarı. Hayır. Tam kapının önünde arıyacak. Üç-dört saat (!) uğraştıktan sonra kapıyı açabildi. Buz tutmuş bir durumda eve girdik. Kızlar hemen ellerini kaloriferin üzerine tutarak ısınmaya çalıştı. Bizimki mutfığa koştu ve bir şişe şarap açtı. Dört bardak yerine iki bardakla geldi. Onlar da çay bardağı.

— Böyle içelim, ikimiz bir bardaktan, dedi Selma'ya.

Diğer bardağı da Figen'e verdi. Öyle içtik.

Sarı, Selma'yı elinden tuttuğu gibi odasına götürdü ve kapısını kilitledi. Ben de Figen'i Sarı'nın annesiyle babasının odasına götürdüm. Sarhoş kafayla kendimle bir muhasebe yaptım o arada.

Acaba bu kıza karşı içimde değişik duygular mı besliyordum. Bu gidip gelmeler küçücük iyi niyetli ilişkimizi yıpratıyor muydu? Çünkü Semra'nın ölümünden sonra Akademi'ye hiç gitmemiş ve Ayşegül'ü hiç görmemiştim. O da beni hiç aramamıştı. Oysa o kız aklıma takılmış ve hiç çıkmamıştı oradan. Çok tatlı, çok iyi niyetli, insana güven duygusu veren bir yanı vardı. Benden bir yaş büyüktü, bu da bana çok anlamlı geliyordu. Annesine babasına bakıyor, çalışıyor, okuyor ve üretiyordu. Harika resimler yapıyor, bakır tabakları boyuyor onları satıp para kazanıyor ve havaalanında bir dükkânda tezgâhtarlık yaparken Akademi'yi bitirmeye çalışıyordu. Bu bende, üzerimde çok saygınlık uyandırmıştı. Onu görmek istiyordum. Figen'i de görmek istiyordum. Yani, ne yardan ne serden vazgeçemezken, tam bu sırada Şehir Tiyatrosu'nda bir kadın oyuncuyla tanıştım. Ona da ilgi duymaya başladım. Çok ünlüydü ve bana yüz veriyordu. Tüm bunları düşünürken cırlıçıplak olmuş sevgilimin kollarında uyumuşum. Bu kızın da kaderi bu galiba... Uyandığımda Figen yanımda yoktu. Selma'yla erkenden gitmişler. Eğer kızlar da birbirlerine "dün gece neler oldu"yu anlatıyorlarsa, ki büyük bir olasılıkla anlatıyorlar, o zaman bizimki "benimki gene uyudu" diyecek ve hakkımda iyi düşünmemeye başlayacaklar. Aklım Ayşegül ve ünlü kadın oyuncu arasında gidip geliyor ama sevgilim Figen. Çüş... Ayıp ulan. Acaba bu on dokuz-yirmi yaşın çatlaklığı mı? Yoksa düpedüz edepsizlik mi?... Ama üçünün de ayrıca birer sevgilileri olsa? Yooo olmaz... Neden olmaz?... E, biz erkeğiz... Onlar da kadın. Neden onların böyle bir hakları yok? Bu hak salt erkeğe verilmiş bir şey mi? Eğer öyleyse bu hakkı kim vermiş erkeklere?

- Kalk çay hazırladım, kahvaltılık da var, yiyelim dedi Sarı.
- Masayı kurmuşsun, sağ ol, dedim.
- Kızlar gitmiş oğlum, dedi.
- Gördüm. Nasıl geçti?
- İyi.
- Sarı bende tık yok, uyumuşum, dedim.
- Sen zaten ibnesin, dedi Sarı.

— Hadi lan.

— Bebek gibi kızın yanında uyunur mu oğlum?

— Bilmiyor musun ulan, bünyem içkiyi kaldırmıyor. Ya kusuyorum, ya uyuyorum.

— Bence içme, seviş.

— Sen hem içip hem sevişiyorsun.

— Ben senin gibi delikli taşa su dökmüyorum. Yavaş yavaş, tadını çıkarta çıkarta içiyorum.

— Hadi lan, atma, hep yanındayım. İlk kadehini bir dikişte yuvarlarsın hep, kimi uyutuyorsun?

— O ilk kadeh.

— Çayı ne güzel demlemiştir ulan.

— Afiyet olsun, iç ikinciye kendin koy.

— Tamam, bari çayı koyayım da...

— Sen o koyma işini dün gece yapacaktın, tren kaçtı.

— Neden?

— Seninki Selma'ya söylemiş, "Bu gece onun olacağım," demiş.

— Yemin et.

— Sor Selma'ya.

— Sarı, bu dediğin bundan önce de yaşandı ama korkuyorum. Sana söyledim. Daha sırada askerlik var, işimiz garanti değil. Yaşımız genç. Bu yaşta, gencecik bir kızın hayatıyla oynamaz. Daha doğrusu ben yapamam.

— Ben de yapamam, dedi Sarı.

— Hadi lan, dün gece götürmüşsün kızını.

— Yattımsa şerefsizim. Bildiğin kadarıyla idare ediyorum o kadar.

— Daha ilersi?

— Daha ilerisi yok arkadaş.

— Eminsin?

— Tamamiyle eminim, dedi Sarı, mutfaka gitti, iki çayla döndü.

— Sağ ol ben alırdım.

— Almadın, ben getirdim, iç hadi miden bayram etsin, aç karnını da doyurdum, artık gidebilirsin.

— Anneme ilk kez telefon edemedim, pardon ikinci kez, dedim.

— Boş ver artık alıştılar, bizimkiler de sormamaya başladı bana, “Neden geç geldin? neredeydin?” lafları artık bitti bizimkilerde.

— E, yirmi yaşına geldik be Sarı, bitecek tabii, dedim.

— Ama onlar ana oğlum, merak ediyorlar işte.

— Doğru, merak ediyorlar.

— Toktamış dergisinin yeni sayısını çıkartamıyormuş, para bulamamış, dedi Sarı.

— Kendini çok yıpratıyor ya bu çocuk, dedim.

— O büyüyünce profesör olacak, dedi.

— Böyle giderse olur, o bir pırlanta şişman. Annesi de benim hocamdı. Para toplayalım aramızda bassın dergiyi.

— Sen önce kıçına don al, sonra Toktamış’a para toplarsın, dedi Sarı.

— Doğru, dedim... Ulan Sarı “don” dedin de aklıma geldi, bu bizim kızın ayağındaki etek neydi öyle? dedim.

— Haberin yok mu oğlum bu yılın son modası bu: mini etek.

— Ne ulan o?

— Donları görünüyor işte.

— Neden?

— Moda.

— Böyle moda olur mu ulan? Bozuldum ama bozuntuya vermedim.

— Bozulma, yarın ablan da giyecek.

— Giydirmem arkadaş.

— Yok be.

— Doğru ya ulan, bana ne...

Mini etek modası dünyayı kasıp kavurmaya başlamıştı. Doğrusunu isterseniz erkekler başka kızlarda gördüğünde mutlu, kendi sevgililerinde gördüklerinde mutsuzdular. Bu kadar ben-cil nasıl olabiliyoruz yahu... “Figen giyebilir, beni de hiç ilgilen-dirmez,” dedim içimden. Bunu Figen’e de söyledim, o bana sor-madan... Mini etek... Akademili kızlar artık bunu giyiyorlarmış. Bülent söyledi. Akademi. Ayşegül. Onu görmeye karar verdim. Atladım bir otobüse doğru Akademi’ye. Burhan Uygur, Ayhan Kırdar, Komet, Mehmet Güler yüz bahçede oturmuşlar kaynatı-yorlar. Beni görünce Ayhan:

— Hadi, Niyazi’ye şaraplama yapmaya gidiyoruz, dedi.

— Tamam, dedim.

Ayşegül’ü göremeden doğru Niyazi’ye gittik. Nohut, ekmek, şarap, zurna gibi olmuşuz. Döndük Akademi’ye. Çıktım Ayşe-gül’ün atelyesine. Yok.

Dükkanâ çalışmaya gitmiş. Şansızlık. Göremedim kızı. Özle-mim bir kat daha arttı. Gene gelirim, dedim içimden. Yenikapı’ya döndüm. Sarı kahvede resim yapıyordu. Kemal Abi kanaryalarını besliyor, Hakan masalara çay dağıtımında.

— Meraba, dedim.

— Meraba, dedi hepsi.

Teypten Müzeyyen Senar’ın sesi geliyordu: “Geçmesin günü-müz sevgilim yasla, o güzel başını göğsüme yasla.” Ben alatur-ka’yı çok severdim.

Şimdi Sarı’nın yanına otursam, şarkıyı dinleyemeyeceğim. Girdim tuvalete şarkı bitene kadar kapı aralığından dinledim. Sa-rı’nın yanına geldiğimde Müzeyyen abla, devam ediyordu. İkinci şarkısını dinlemeye çalışıyorum ama Sarı çenesini açtı bir kere:

— Akademi’ye mi gittin? dedi.

— Nereden biliyorsun?

— Eve telefon ettim, annen çıktı, o söyledi.

— Ayşegül’ü göreyim dedim ama yokmuş.

— Sen de kafayı çektin Niyazi’de tabii.

— Gayet tabii.

— Bugünkü istihkakını doldurmamış olsaydın sana bira ısmarlamayı düşünüyordum.

— Nerede?

— Cavit'e giderdik.

— E gidelim, bir bardak biradan ne çıkar? dedim.

Aksaray'dan bir otobüse atladık. Doğru "Çiçek Pasajı" na. Otobüsten indik. Karşı kaldırıma geçeceğiz, kafam gerçekten iyi, açılmamışım. Bir anda kendimi Sarı'nın ani bir hareketiyle yerde buldum. Belime sarıldığı gibi beni kendisine çekmiş ve ikimiz de yere yuvarlanmıştık. Tam o sırada ayağımın ucundan bir otobüsün geçtiğini gördüm. Gidiyormuşuz az kaldı.

— Ölüyordun ulan, dedi Sarı.

— Ne oldu anlayamadım ki?

— Otobüsü görmedin mi?

— İndik ya.

— Arkasından gelen otobüsün altına attın kendini, çekmeyen gittiydin.

— Sarı, hayatımı kurtardın, dedim.

— Sen de benim, dedi.

Erdoğan işini kastediyordu. Pasaja girdik. Entelektüel Cavit gene tanıdık müşterilerin ağzına patates tava sokmakla meşguldü. Bizi gördü:

— Oooo ekselansları gelmiş, dedi ve başka müşterinin masasından aldığı patates tavayı ağzına soktu. Tam Sarı'nın ağzına da bir tane atıyordu ki, Sarı elini itti Cavit'in.

— Yahu Cavit Abi, bilmiyor musun ki ben patates tavadan nefret ediyorum. Kusturacak mısın beni?

— Tamam ekselansları, dedi Cavit ve bu kez arnavut ciğerini dayadı Sarı'nın ağzına. Sarı'nın annesi Arnavut'tu. Gülüştük. Oturduk ve Arjantinlerimizi söyledik... Patates tava ile Rus salatası geldi masaya. Sarı patates yemeyeceği için, kendine ciğer söyledi. Birer kez de votka aldık. Masamız harika idi. Niyazi'de sadece nohut, ekmek vardır. Burada mönü zengindir.

Madam Anayit akordeonuyla geldi yanımıza. Sarı cebine davrandı.

— Ben vereceğim, dedim. Madama bir beşlik verdim. Biraz daha çaldı başka masaya gitti. Ordan buradan konuştuk Sarı'yla. Çıktık İstiklal Caddesi'ne. Karşımızdan iki eşcinsel geliyor. Fakat bunlar bizim Vedat'a benzemiyorlar. Giyimleri çok süslü. Tavırları kadın gibi.

— Zeki Müren'e özeniyorlar, dedi Sarı.

Zeki Müren'in filmleri çok iş yapıyor, plakları çok satıyor ve Anadolu'dan İstanbul'a gelen genç erkeklerin bazıları ona özeniyorlardı. Bu patlamanın tüm faturasını Müren'e çıkartmak da haksızlık olurdu doğrusu. Bunların içinde varmış ki, ufak bir dürtelemeyle meydana çıkıveriyor... Taksim'e geldik. Aksaray dolmuşu üç yolcu bekliyordu. Önce ben sonra Sarı bindik, yanımıza bir orta yaşlı hanım oturdu. Araba hareket etti. Kadın bize ters bakıyor. Camı araladı hafiften. Başını o yana döndü. İkimize tiksintiyle bakışlar atıyor. Sarı bu davranıştan rahatsız oldu:

— Bir durum mu var hanımefendi? dedi kadına.

— Leş gibi içki kokuyorsunuz, bu durumda dolmuşa binilir mi?

İkimiz de öylece kalakaldık. Kadın haklıydı. Pasajdan çıkan biri kokar arkadaş. İçmese bile, üzerine alkol, tütün, kızartma kokuları siniverir.

— Afedersiniz, dedi Sarı.

Cebimden dolmuş paramızı çıkartıp şoföre verdim ve:

— Bizi sağda bırak, zaten geldik, dedim.

İndik. İkimiz de birbirimizden utanır gibiydik.

— Karı haklıydı, dedi Sarı.

— Evet, dedim.

Yürümeye başladık. Unkapanı'na gelmişiz. Hiç konuşmadan. Hele Sarı'nın hiç konuşmaması olanaksızdı.

— İyi misin? dedim.

— Ulan bu birayı bir daha içmeyelim be, çiş gibi kokuyor, dedi.

— İçmeyelim arkadaş, dedim.

— Votkayla karışınca daha da beter oluyor be.

— Bir de patates tava, sigara kokusu karışınca...

— Kadın haklı, dedim.

— Ulan bu kadınlar hep haklı mı be?

— Neden?

— Bazen annemle babam tartışıyorlar, sonunda bakıyorum, hep annem haklı çıkıyor.

— Sarı, bu, hangi konuda tartıştıklarına bağlı, dedim.

— Ulan hangi konuda tartışırlarsa tartışınlar sonunda annem haklı.

— Senin baban çok iyi bir adam Sarı, annen haksız bile olsa, baban alttan alıp meseleyi kapatıyordur, dedim.

— Peki sizin evde durum ne? dedi Sarı.

— Ben annemle babamın tartıştıklarına hiç tanık olmadım.

— Neden?

— Bilmem. Tartışmıyorlar hiç.

— Ne güzel ulan.

Saraçhanebaşı'na kadar gelmişiz. Sarı sol yokuştan aşağı Horhor'a saptı, ben de biraz daha yürüyüp eve geldim. Annem:

— Seni tiyatrodan aradılar, saat kaç olursa olsun "sahne amirliği"ni arayacakmışsın.

Hemen telefona sarıldım. Karşıdaki ses benim telefonumu bekliyordu çünkü hiç zaman kaybetmeden lafa girdi:

— Mehmet Bey hastalandı, yarın gece rolünü oynaman gerekiyor.

Donup kalmışım.

— Ne diyorsunuz hocam, koskoca rol ben nasıl ezberlerim, nasıl kalkarım altından? dedim.

— Ben şimdi sana teksti gönderiyorum, sabaha kadar ezberle, ne yaparsan yap, biliyorsun "perde her şeye rağmen açılır" dedi telefonu kapattı. Al başına belayı. Mehmet bey, koskocaman bir rolde. Hastalandıysa oyunu kaldırsınlar. Ama Muhsin hoca bize böyle öğretmemişti. Evet, "perde her şeye rağmen açılır"dı.

Bir saat geçti geçmedi, oyunun tekstini getirdiler. Önce okudum. Baktım rol sandığım kadar uzun değil. Oturdum, başladım ezberlemeye. Telefon çaldı:

— Okudun mu? dedi ses.

— Hocam okudum, ama...

— Merak etme suflöz Türkan sana sufle verecek kenardan, kulağın onda olursa mesele kalmaz. Sabah da iyi bir prova geçersiniz. Asistan Deniz, seni gerekli yerlerde sokacak. Ayrıca seyirciye anons edilecek. Bence bu fırsatı kaçıрма, dedi.

— Tamam hocam, elimden geleni yapacağım, dedim.

Saat gece yarısını geçmiş ikiye geliyor. Ben odamda ezber yapıyorum. Bir ara gözkapaklarım kapanır gibi oldu. En iyisi uymak. Çünkü sabah da prova var. Sarı'ya telefon etmek istedim ama saat geç. Uyumuştur. O kargaşada keşke daha önce açıp söyleseydim durumu, belki biraz beni çalıştırdı, diye düşündüm ama uyumak en iyisi idi.

Annem sabah uyandırdı. Kahvaltımı hazırlamış.

— Kalk geç kalacaksın, az önce telefon ettiler provaya bekliyorlar bir saat önceye almışlar, daha fazla çalışabilesin diye, dedi.

Yüzümü yıkadım, hafif bir kahvaltı ettim. Sarı'ya telefon açıp durumu anlattım.

— İstersen geleyim seninle? dedi.

— Zahmet etme Sarı, dedim... Prova kaçta biter bilmem. Sonra orada kalırım, soyunma odasında biraz daha ezber geçirim Türkan ablayla ama istersen akşam olunca gel, nasıl olsa oyunun yok, bana moral olur, dedim.

— Tamam, dedi Sarı, akşama oradayım.

Prova berbat geçti. Ben oyunu bilmiyorum. İzlememişim de. Mehmet bey, benden yirmi yaş büyük. Onun rolüne adapte olmaya çalışıyorum. Bu mesleğin belki en güç yanı bu?... Ama oynayacağız, çıkarı kaçarı yok işin. Yönetmen Asaf Abi:

— Merak etme olacak, dedi.

— İnşallah abi, dedim.

Türkan ablayla soyunma odasına çıktık. O karşımdakinin

repliklerini veriyor, ben kendi laflarımı söylemeye çalışıyorum. Teklediğim yerde bana fısıldıyor.

— Sakın korkma, ben sana sahne kenarından her lafı hatırlatacağım, dedi. Sen mizansenleri şaşıрма yeter.

— Mizansenleri ezberledim, benim korkum lafları şaşırmayayım abla, dedim.

— Hepsini vereceğim sana, merak etme.

Ulan, nereden girdik bu mesleğe be. Daha ilk yıllarımda başımıza gelene bak. Büyük sorumluluk. Nasıl oynayacağım acaba akşama? Oturup dua etmekten başka çarem yok. Bir de ezberlemek tabii...

Üçüncü zil verildiğinde yüreğim yerinden çıkacak gibiydi. İki eski oyuncu kuliste birbirleriyle bahse girmişler, benim için. Sonradan öğreniyorum. Biri demiş ki: “Bu çocuk bu işten yüzünün akıyla çıkar.” Diğeri de: “Zor iş bu, oynayamaz,” demiş. Bunları sonradan yaşayacağız birlikte. Oyun bitti. Alkışlar, alkışlar, “bravo” sesleri. Yönetmen Asaf Abi, gelip boynuma sarıldı öptü beni.

— Söylemiştim sana, dedi.

— Tebrikler, çok iyiydin.

— Bravo genç adam.

— Harikaydın.

— Mehmet beyi aratmadın oğlum, aferim sana.

— Ben sana “oynar” dedim sen “oynamaz” dedin, bahsi kaybettin...

Hafızamda kalanlar bunlar. Ertesi gece gene ben oynadım rolü. Bu arada Mehmet beyin hastalığı geçmedi ve sezonun sonuna dek rol bana kaldı. Diğer oyundaki rolüm küçüktü. Onu o oyunun asistanı oynamaya başladı. Eleştiriler çıkıyor gazetelerde, sanat dergilerinde. Adım geçiyor. Beğeniliyorum. Tanınmaya başlıyorum galiba? Daha önceden de biraz tanınır gibi olmuştum ama bu farklı. Ünlü bir oyuncunun rolünü oynuyorum ve onu aratmıyorum. Bu önemli... Bu arada bir gelişme oldu. Ünlü kadın oyuncuyla çok yakınlaştık. Aramızda bir şeyler olur gibiydi ama o

gün çok farklı bir şey oldu. Beni bir arkadaşının evine davet etti. Gittik. Kadın arkadaşını tanıyorum. Terzisi. Bize içki ikram etti. Vermut. Yanında çikolata. Terzi kadın izin isteyip evden ayrıldı. Vermut kafamı iyi etti. Kadın az önce kuaförden çıkmış. Saçlarını kızıla boyatmış. İnanılmaz derecede güzel. Aniden soyundu ve bir Baby Doll'da kaldı. Kırmızıydı rengi. Beni de soymaya başladı... Ben o güne kadar bu konuda hiçbir şey bilmediğimi anladım. Üzerime çıktı. Dizlerimin altına doğru götürdü kafasını ve diz üstümden diliyle ıslatmaya başladı bacaklarımı. Sonra daha yukarı, az sonra daha yukarı çıktı. İnliyorum... Dili sıcacık ve ıslak. Kasıklarına doğru geldi ve iki elinin iki başparmağı tam birleşen yere dokundu. Ama sadece başparmakları. Biz Figen'le evcilik oynuyormuşuz. Ya da doktorculuk falan. Bu kadın başka. Ben hayatımda ilk kez böyle bir şeyle karşılaşıyorum. Benim bile ilk kez duyduğum açık saçık kelimeler seçiyor. Kendi parmaklarını öperken, parmaklarıyla dokunduğu bölgeye getiriyor dudaklarını. Böyle şey görmedim. Çıldırmağ üzereyim. Bir dans sanatçısı gibi kıvranıyor. Birden üstündekini attı. Arkasından minik külotunu çıkardı ve yavaşça üzerime oturdu. Artık ağzından dökülen kelimelere yanıt veriyordum... Bunca yılın delikanlısıyız, bizim muhitte bile az kullanılır bu sözcükler. Ama kadının ağzında şehvet oluyor, tad kazanıyor öyle dökülüyor dudaklarından üzerime üzerime... Hareketleri hızlandı. Ben de aynıını yapmak istedim.

— Sen kıpırdama, dedi.

Sözcüklerine iniltileri karıştı. En son “haydi tatlım, haydi aşkım” sözleriyle karışık çığlığını hatırlıyorum. İnşallah aşağı ve yukarı katlarda kimse oturmuyordur şu anda, çünkü birinin öldürüldüğünü sanabilirler... Nefes nefese yanıma uzandı ve:

— Harikaydı, dedi.

— Evet, diyebildim.

Böyle bir ustayla ilk kez karşılaşmanın şaşkınlığını yaşıyordum. Neydi bu böyle yarabbim?... Gitti, üzerine hiçbir şey giyme gereğini duymadan, boş bardaklara vermut doldurup geldi, eline

birer de çikolata almış. Çikolatayı ağızıma verdi ağızıyla. Kadehi de kendi içirdi. Birazını üzerime döktüm. Dökülen yeri diliyle yaladı. Ağızına göğsümden kopan bir kıl geldi. Dilinin ucundan eliyle aldı kılı. Baktı, inceledi öptü ve kilotunun üzerine koydu. İçkisinden bir yudum alıp yanıma uzandı. Eliyle bacağımanın tüylerini okşuyordu. Biraz sonra serçe parmağı önüme dokundu. Diğer parmakları da ona eşlik etti. Eli hiç durmuyordu ve öyle ustaca gidip geliyordu ki, sanki az önce nefes nefese kalan ben değildim. Sanki ilk kez sevişecek duruma gelmişim.

— Hızlısın, dedi.

— Sen hızlısın, dedim.

— Göreceğiz, dedi ve birden altıma süzülerek sırtüstü duruma geldi. Üzerinde kalmışım. İki bacağına kaldırarak minik ayaklarını boynumun arkasına geçirdi. Bunu nasıl yaptığını anlayamadım. Elleriyle beni yönetmeye başladı. İleri itip, kendine çekiyordu. Buna boynumun iki yanındaki ayakları da yardımcı oluyordu. Bir süre sonra sesi titremeye ve iniltiye dönüştü gene. Zaman zaman, utandığım sözcükler söylüyor ve benden de yanıtını istiyordu. Bağırardım, o da bağırıyordu. Çok kadınsı bir ığlıktı bu... Ayaklarını boynumdan aldı, iki bacağımanın içine doğru uzattı. Üzerinden inerek yanına yattım.

— İyi misin? dedi.

— İyiyim, sen?

— Ben çok iyiyim, uzun zamandır bu kadar iyi olmamışım, dedi.

— İnanmıyorum, dedim.

— İnan, dedi.

Kalktı kocaman üç parça çikolata alıp dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yanıma gelerek ağızıma uzattı. iğnemedi yutabilirdim. Canım hiç bu kadar çikolata istememişti.

— Su ister misin?

— İsterim, dedim.

Mutfağı gitti, bir bardak suyla döndü, tam bana verecekken

üstünden bir yudum kendi içti. Bardağı uzattı. Bir dikişte içtim. Susamıştım. Tekrar yanıma uzandı. Bir süre hiç konuşmadan öylece yattık. Sessizliği o bozdu:

— Dün gece seni izledim ve ne kadar yetenekli olduğunu gördüm. Yaptığını yapmak güç iştir bu meslekte. Ama sen başarıldın. Seni izlerken bu anı düşündüm.

— Yani? dedim.

— Yani seni götürmeye karar verdim.

— Ama ben seni götürdüm.

— Bu işte ikisi de doğru değildir biz sizinle seviştik.

Adlı adınca söyledi kelimeyi. Kızarmışım.

— Sekste utanmak yoktur, dedi. Ben sevişirken hiç utanmam, tam tersi iyice adileşirim.

— Sen adileşmezsin, ne yapsan, ne söylesen sana yakışıyor, dedim.

— Sen de konuşmayı seviyor musun sevişirken, dedi.

— Genellikle, dedim ve gülmek için kendimi zor tuttum. Ne zaman böyle bir şey oldu ulan?... Ne atıyorsun kadına?... Genellikleymiş. Komik... Salak herif...

— Yorgun musun? diye sordu.

— Hayır, değilim ama akşama oyunum var, dedim.

— Akşama daha çok var, dedi ve başını kasıklarına indirdi. Elleriyle iki elimi arkaya itti ve parmaklarını parmaklarımın arasına geçirerek beni sırtüstü gergin bir duruma getirdi. Yani saçlarına veya başına dokunma olanağım kalmadı. Dili karnımın üstündeydi. Sonra ellerimi bıraktı ve üzerimden inerek yanıma sırtüstü yattı. İş hep o yönetiyordu. O kadar ustaydı ki, benim ses çıkarmam anlamsız olacaktı. Ne derse yapıyordum. Ne yapayım yani? Bilmiyorum ki işi... Bu kadın, anlaşılan bu işin dışında, ayrıca oyunculuk da yapıyordu. Ama asıl amatör işi sevişmekti. Hiç kuşku yok bundan. Başımı iterek aşağı doğru bastırdı. Çok güzel kokuyordu. Özel tatlı bir şey sürmüştü, ne derse onu yapıyordum. Dilimin ilk dokunuşunda inledi.

— Devam et, dedi.

Tam bir emirdi bu. Uydum bu emre, çünkü inanılmaz güzel-
likte bir kokusu vardı. Gene aniden sırtını döndü ve müthiş iki
sözcük seçti. Uymaktan başka şansım yoktu.

— Dayanamayacağım, dedi.

— Ben de, dedim.

Nefeslerimiz bağırışmaya dönüştü sonra her şey, birden yeri-
ni sessizliğe bıraktı.

— Sana harika bir sürprizim var, dedi.

— Akşama oyunum var, dedim.

— Sürpriz bu işle ilgili, senin hayatınla ilgili, dedi.

* * *

Annem:

— Gene polis geldi, askerlik şubesinden arıyorlar seni, de-
di.

Konservatuarın en kötü yanı, askerlik için tecil vermemesiy-
di. İster misin beni apar topar götürsünler. Ne güzel bir rol oy-
nuyorum. Ayrıca inanılmaz bir aşk yaşamaya başladım. Bir hafta-
dır Figen'i görmüyordum. Onunla konuşacağım. Ama bu kadın
inanılmaz, inanılmaz... Acaba hayatımla ilgili sürprizi ne olabi-
bilir? Bana tiyatrodaki iyi bir yer mi sağlamaya çalışıyor? Yoksa kad-
roya aldırma için uğraş mı verecek? Çünkü tiyatrodaki çok sözü
geçiyor. Onu sevmeyen yok. Benden on yaş büyük. Telefonum
çaldı. O.

— Bugün seninle buluşmamız gerekiyor, dedi.

— Tamam ama...

— Hayatınla ilgili demiştin, unuttun mu?

— Unutmadım beni meraklandırma söyle, dedim.

— Saat üçte Fatih Askerlik Şubesi'nde ol, dedi.

Hayatımla ilgili sürprizi anlamıştım. Benim askerlik mesele-
mi çözmeye çalışıyordu. Saat üç. Alafrangada on beş deniliyor
ya. Askerlik şubesinin önünde arabası duruyordu. Beni görün-
ce indi. Birlikte içeri girdik. Burada birkaç şube bir arada. Mer-

divenleri çıktık. Bir onbaşı bizi karşıladı ve şube başkanı binbaşının odasına götürdü. Bizi gören binbaşı ayağa kalkarak onun elini sıktı, yanaklarından öptü. Anladığım kadarıyla yakınlıkları vardı. Ne yakınlığı, yakınlık ne kelime:

— Nerelerdesin kız yaramaz, dedi binbaşı.

— Geldim işte dayıcığım.

Şube başkanı bizimkinin dayısı. Hemen iki çay söylendi askere.

— Söyle bakalım delikanlı derdin ne? dedi binbaşı.

— Efendim konservatuarda okuyorum son sınıftayım. Askerliğim geldi. Bizim okul tecil vermiyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Okulumu bitirmeme az kaldı, ayrıca şu anda Şehir Tiyatrosu'nda oynuyorum, dedim.

— Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun askere?

— Okulumu bitirir bitirmez gidebilirim.

— Bu yıl geçmeden okul bitiyor mu?

— Bitiyor.

— O zaman mesele yok, seni son celbe alırız olur biter, dedi.

— Sağ olun binbaşım, sağ olun, dedim.

Çaylarımızı içtik. Onlar aralarında aile meselelerini konuşuyorlardı ama, ben havalardaydım, çünkü askerlik işim çözülmüştü. Veda ve teşekkür edip çıktık.

— Seni bırakayım, dedi.

— Yürürüm ev yakın, dedim.

— Biliyorsun ki benim evim de sana yakın, bırakayım, dedi.

Birlikte bindik arabasına. Şöförü kullanıyordu. Sarılıp öptüm.

— Sağ ol, sana çok şey borçluyum, dedim.

— Borçlu falan değilsin, fena mı daha uzun süre benimle olacaksın.

— Olacağım, dedim.

— Peki sevgilin?

— Benim sevgilim yok ki.

— Konservatuar bale bölümünden bir kızla çıkmıyor musun sen?

Nerden biliyor bunu?... Benim hakkımda araştırma mı yaptın? Hayır, onun oyununu izlemeye Figen’le gitmiştik, hatırladım.

— O iş bitti, dedim.

— Ne zaman?

— Bugün.

— Hayırlısı olsun, dedi.

— Ben konservatuara gidecektim.

— Eve gideceğini söylemiştin.

— Sen beni burada bırak, bir otobüsle giderim ben.

— Ben seni bırakırım, hem de okulunu görmüş olurum, dedi. Şoförüne geri dönmemizi söyledi. Okula geldik. Tam arabadan iniyorum, kapıda Selma ile Figen, karşıdaki büfeye geçiyorlar. Beni gördüler. Araba beni bırakıp hareket etti. O, bana el salladı, öpücük yaptı bunu da gördüler. Figen hiç konuşmadı, Selma konuştu:

— Hayırlı olsun, duyuyorduk ama inanmıyorduk.

— Bildiğin gibi değil iş, dedim Selma’ya.

— Benim bir şey-bildiğim yok zaten, dedi.

— Figen tatlım biraz konuşalım mı?

— Konuşacak bir şeyimiz yok.

— Ama...

— Beni bir daha arama.

— Figen...

— Yürü Selma, dedi, karşı kaldırıma geçtiler.

Okula girmedim, yürümeye başladım. İlk otobüsle eve döndüm. Böyle bitmesi daha iyi oldu herhalde. O beni terk etti. Aslında böylesi çok daha iyi. Burada benim onurumdan çok Figen’in onuru önemli. Onun “bugün bitti” demiştim. Bugün bitti...

Sana bu mektubu Burgaz'dan yazıyorum. Bulgaristan'ın küçücük bir kentinden. Epeyce zaman geçti aradan. Ama durumum ancak yeni açıklığa kavuştu. O nedenle şimdi fırsat bulabildim. O gece, beni kaçıran kaçakçılarla, jandarmalar arasında çatışma çıktı. Sen o sırada uyuyordun, kıyamadım sana. Hem de vedalaşmadan ayrılmak daha çok işime geldi. Öteki zor olacaktı benim için. Sanırım senin için de. Teknede iki taya yara aldı. Kaptanla bana bir şey olmadı. Onlar bu gibi durumlara alışmış, bu sık sık olurmuş. İhbar olduğunda bir keresinde iki kişiyi kaybettikleri olmuş. Ama geçimleri bu yüzdenmiş. Neyse... Çetin bir yolculuktan sonra Bulgaristan'ın Burgaz kıyısına vardık. Beni indirdiler ve onlar yollarına devam ettiler. İlerdeki bir kıyıda Malboro kolilerini alıp tekrara İstanbul'a döneceklermiş. Ama artık Kilyos'a bir süre yaşamazlarmış. Çünkü bekleniyorlarmış. Arkadaş, bilmediğim bir ülkenin, bomboş bir deniz kıyısında, yapayalnız kaldım, bir gece yarısı. Bir ağaç altında biraz uyumuşum. İki tüfekli askerin dürtmesiyle uyandım. Tabii ki Bulgarcı konuşuyorlardı. Bitkindim. Kollarıma girip beni kaldırdılar ve bir jipe bindirip askeri birliğe götürdüler. Türkçe bilen birini buldular hemen. Durumu anlattım, adam tercüme ediyor. Sosyalist olduğumu siyasi bir cinayete adımın karıştığını, bu nedenle cezaevinden kaçtığımı, kaçmasaydın orada öldürüleceğimi, benim ülkemde sosyalistlere ağır baskılar olduğunu falan anlattım. Zabıt tuttular. Durumu Sofya'ya bildirdiler. Bir hafta kadar o askeri birliğin cezaevinde göz altında kaldım. Sofya'dan yanıt geldi. Siyasi iltica talebimin incelenmeye alındığını, bu süre içinde oradaki mülteciler kampında beni göz altında tutacaklarını bildirdiler... Burada her şeyim iyi idi ama, sana şunu açıklıkla söyleyeyim, insanın vatani gibisi yok arkadaş. Orada olup kendi cezaevinde olmaya razıyım. Bana çok iyi davranıyorlardı ama, ne dillerini biliyorum, ne konuşacak biri var. Felaket. Neler çektiğimi bilemezsin. Sofya'dan bir türlü yanıt gelmiyor. Sonunda

“benim adi suçtan dolayı hapse girdiğim, siyasi suçum olmadığı istihbaratını almışlar”. Tercümanı getirdiler gene. Ben de sosyalizme gerçekten inanan biri olarak tercümana bir dilekçe yazdırdım. “Ben gerçek bir sosyalistim. Bunun rolü olmaz. Beni bu konuda sınavdan geçirin. Öyle olmasam sizin ülkeniz yerine Almanya’ya veya Fransa’ya kaçırdım. Bulgaristan’ı seçmemim nedeni sosyalist bir ülke olduğunuz içindi. Siz nasıl sosyalistsiniz?” Tercüman akıl verdi bana: “Bu kadar sert olma sonra geri tep,” dedi. “Teperse tepsin,” dedim. Dönerim olur biter... Bir süre de böyle geçti. Orada, rütbesinin yüzbaşı olduğunu sonradan öğrendiğim biri bana çok iyi davranıyor. Bulunduğum yerin komutanı. Her akşam birer tek votka atıp Türkiye’den ve sosyalizm’den konuşuyoruz çat pat Türkçeyle. Yüzbaşı beni seviyor. İşlediğim cinayeti eşeliyor biraz. Ben de senaryomu ona göre hazırlamıştım. Oynuyorum. Öldürülen kız, aslında bir provakatör. Beni ele geçirmek ve öldürtmek için kullanılıyor. Kız silahlı, kendimi savunmak için öldürüyorum ve cezaevinde kaçıp buraya sığınıyorum. Tam bir siyasi olay yani. Böyle haftalarca konuştuk yüzbaşıyla. O da bunları Sofya’ya bildirerek benim sağlam olduğum raporunu veriyor. İstanbul’dan gelen iade talebine ve adi suç meselesine yanıt vermiyor Bulgarlar. Beni Bulgar vatandaşı da yapmıyorlar. Burgaz’daki mülteci kampında zamanımı geçiriyorum. Ama tabii bu nereye kadar gider bilmiyorum. İçimde bir tek şey var: Özlem... Oralari, sizleri, hepinizi çok özledim. İlk fırsatta Sarı’ya da yazacağım. Ona çok selamımı söyle. Herkese tüm Yenikapı’ya sevgi ve selamlarımı ilet. Özlememin dışında her şey iyi ama özlemek var ya özlemek. İşte o yetiyor. Ah bir dönebilsem moruk. Bir dönebilsem.

Hasretle gözlerinden öpüyorum. Sana olan borcumu ömür boyu ödeyemem. Kendine iyi bak, sağlıklı ol. Konservatuvardaki bütün arkadaşlara sevgi, selam.

— Bir filme başlıyorum, sana da bir rol var, oynar mısın? dedi.

— Tabii oynarım, dedim.

— Bu gece oyundan sonra ne yapıyorsun?

— Sarı ile...

— Boş ver Sarı'yı seni bir yere götüreceğim.

— Tamam, dedim.

Başrolünü oynadığı filmde bana da rol verdirtmişti. Ama ben onunla bu nedenle beraber değildim ki... Acaba rolü reddedeyim mi? Sarı'ya telefon ettim. Erdoğan'ın mektubunu ve selamlarını söyledim. Sonra da filmdeki rolden bahsettim.

— Oyna ulan manyak mısın sen? Sen bu kadınla rol için falan birlikte değilsin ki. Oyunculuk öğreniyorsun o kadar.

— Ne oyunculugu ulan?

— Yatak oyunculugu...

Bastı kahkahayı telefonda.

— Ne yapacaksın bugün?

— Selma ile buluşacağım, sen de Figen'i al bir şeyler yaparız.

— Sarı biz ayrıldık, dedim.

— Tamam, anladım. Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum zaten. Akademi'den Ayşegül, konservatuardan Figen, Şehir Tiyatrosu'ndan da bu yengemiz, biraz enflasyon oluyordu.

— Başma kakma ulan, sen benden farklı mısın? dedim.

— Farklıyım, dedi. Selma'dan başkası yok hayatımda inek.

— Benim de şu anda ondan başkası yok.

— Nasıl, iyi mi?

— Sarı biz hiçbir şey bilmiyormuşuz oğlum.

— Anlatma anlatma ben utanırım, dedi.

— Ben de utanıyordum, açıldım Sarı, dedim.

— Allah cezanı versin, dedi. Hadi gel beni evden al Kemal Abi yapalım.

— Kemal Abi bunu duymasın yanlış anlar, dedim.

— Kapatıyorum terbiyesiz herif, dedi kapadı telefonu.

Islığımızı çaldım. Ayakkabılarını önceden giymiş olduğundan hemen indi Sarı. Aksi halde günler sürebilir ayakkabı seçmesi. Hemen mektubu çıkardım.

- Erdoğan sana da yazacaktım, dedim.
- Utanıyorum moruk, dedi.
- Kimden utanıyorsun ulan, bu mesele bitti artık.
- Senden, kendimden, Erdoğan'dan, herkesten utanıyordum.

— Manyaklaşma, o iyi, oku mektubu, dedim.

Sarı mektubu okumaya başladı, bir yandan da ağlıyor. Çünkü Erdoğan onun yüzünden ta Bulgaristan'da çile çekmekte.

- Sarı bu mektupta ne var, adam iyi işte, dedim.
- Ben iyi değilim ama, dedi Sarı.
- Bırak ulan bunları şimdi, dedim.

Yenikapı harika. Deniz tabak gibi. Havada kır kokusu var. Çakıl gazinosu önündeki ağaçlar etrafa serinlik veriyor. Kemal Abi gene kapı önünü tercih etmiş nargilesini içiyordu.

- İyi misiniz? dedi.
- İyiyiz abi, sağ ol, dedik girdik içeri.

Hakan iki çay kaptı hemen geldi:

- Siz bu ay maaş almadınız mı? dedi bana.
- Aldık, dedim.
- Bir ödeme falan söz konusu olmadı da ondan şey yapayım dedim.
- Veririz hemen, biraz sıkıştık ikimiz de, dedi Sarı.
- Tamam, dedi Hakan gitti.

Adnan Özyalçın bir masaya çökmüş *Yenikapı* adlı kitabının çalışmalarını yapıyordu. Doğan Hızlan bir kitaba dalmıştı. Sennur şiir yazıyordu. Toktamış dergisinin son sayısı için harıl harıl çalışmaktaydı. Sarı da kağıdını kalemını çıkardı karikatür çizmeye başladı. Benim hiç böyle hünerlerim yoktu ki. Raftan bir kitap kaptım. Bu herhangi bir kitap değildi. Orhan Kemal'in *Murtaza*'sını orada okurken yarım kalmıştı. Bitirmek üzere oturdum masaya. Orhan Abi'yi Sarı iyi tanırdı. Dolayısıyla biz de ta-

nırdık. Orhan Kemal çok alçakgönüllü bir insandı. Bizleri çok severdi. Bu kahveye takıldığı zamanlar sohbet ederdik. Kitabı okurken, bir yandan da bunları düşünüyordum. Kapıdan içeri Yenikapı karakolunun komseri girdi. Onu Erdoğan'ın davasından da muhitten de tanıyorduk.

— Meraba, dedi.

— Meraba, dedim.

Oturdu.

— Size haberlerim var, dedi.

Sarı da masadan kalkıp yanımıza geldi.

— Hayırdır?

— Erdoğan'la ilgili Bulgaristan'dan soruşturma geldi. İlk soruşturmayı biz yaptığımız için Dışişleri bilgi istedi. Sizininki Bulgaristan'da.

Sarı'yla birbirimize baktık. Oyunculuktan gelme refleksle, aynı anda konuştuk:

— Yok yahu?

— Evet, dedi komser.

— Ne yapıyormuş Bulgaristan'da? dedim.

— Siyasi sığınma hakkı istemiş, dedi.

— Vay anasını, dedi Sarı, ama iyi oynayamadı pek, çünkü güldü.

Komser:

— Yoksa siz biliyor muydunuz? dedi.

— Dün mektup aldım abi, biliyorduk, dedim.

— E, o zaman siz bana anlatın, nasılmış?

— İyi ama buraları, bizleri özlüyor.

— Kolay mı gurbette kaçak olmak yahu? dedi komser.

— Suçsuz yere... diyordum ki Sarı'yla göz göze geldik. Ben bu sırla ne kadar daha götürebileceğim acaba?...

— Eeee? dedi komser.

— Biz suçsuz olduğuna inanıyoruz, dedi Sarı.

— Belli olmaz, belki de öyledir, dedi komser.

— Nasıl yani? dedi Sarı.

— Ben bu meslekte neler gördüm. Adamı katil diye idam ettiler, üç yıl sonra asıl katil yakalandı, dedi.

Sarı:

— Böyle bir şey olabilir mi?

— Olmaz olur mu? İşi bilen bir kişi olsa, günün birinde patlar itiraf eder, olur biter, dedi komser.

— Olmaz öyle şey abi, dedim.

— Ben yaşadıklarımı anlatıyorum oğlum, dedi.

— Hakan hâlâ bir çay getirmedin komser abiye.

— Getirdim, dedi Hakan ve elinde başkasına götürmekte olduğu çayı masaya bıraktı.

Komser aslında çok iyi bir adamdı. Çayını yudumlarken konuşmasını sürdürdü:

— Bir keresinde birini yakaladık, annesini öldürmüş. Delinin teki. Bizde gözaltındayken, biri çıktı geldi: “Asıl katil o değil, abisi,” diye ihbarda bulundu. Bu ihbarı yapan, katilin en yakın arkadaşıydı. Aldık abisini içeri. Bülbül gibi anlattı her şeyi. Kardeşi çatlak olduğu için onun üstüne atmış suçu... Daha böyle neler var canım...

Sarı bana baktı, bakışlarımı kaçırdım ve gülümsedim. “Ben böyle bir şey yapmam, merak etme,” duygusu vermek istedim Sarı’ya. O da aldı bakışımıdaki mesajı, gülümsedi... Komser Abi, çayını bitirdi “Eyvallah,” dedi gitti. Sarı:

— Moruk, sen böyle bir şey yapar mısın bir gün? dedi.

— Yapmam, dedim. Bende arkadaş satacak bir tip var mı Sarı?

— Yok.

— Olmayacak da.

— Sana inanıyorum moruk, dedi.

— İnan, dedim.

— Bir şişe şarap kapıp kayalıklara gidelim mi?

— Yürü, dedim.

Yenikapı’dan Marmara şarabını kaptık, biraz peynir, turşu, yeter.

— Şu kayalıklara oturalım, dedi Sarı.

— Tamam, neden burayı seçtin?

— Semra burada ölmüştü, dedi.

Oturduk bir yudum o bir yudum ben, derken şişe hemen yarılındı.

— Sana ilk kez açıkça bir şey anlatacağım, dedi Sarı.

— Dinliyorum, dedim.

Şaraptan bir yudum daha aldı, bana uzattı, içtim.

— O gece anormal öfkeliydim moruk, kıza bir tokat attım ki hiç ama hiç yapmadığım bir şeydi bu, düştü, kafasını şu kayaya vurdu. Tam şuraya. Kan sızdı başından, ölmüştü.

— Bırak şimdi bunları, artık her şey unutuldu. Nasıl olsa Semra'yı geri getirmenin olanağı yok. Hadi içelim şunu, dedim uzattım şarabı.

— Sağlığına, dedi gözleri dolu dolu.

O kayaya baktı. Semra'nın başını vurduğu yere.

— Sarı, askerlik işimi çözdüm, diplomayı alana kadar gitmiyorum, dedim.

— Tecil mi ettiler?

— Yok, üç celp varmış, beni son celbe attılar.

— Kim halletti ulan bu işi?

— O.

— Anlatsana biraz, dedi.

— Neyi anlatayım oğlum, âşık oluyorum galiba.

— Senden on yaş büyük ulan.

— Biliyorum, daha iyi ya işte.

— Neler yapıyorsunuz?

— Anlatamam utanırım.

— Yani utanılacak şeyler yapıyorsunuz öyle mi?

— Versene şu şarabı, dedim.

— İç bakalım, iç de dökül.

— Valla utanırım ulan.

— Yatakta iyi mi?

— İyi mi?... Oğlum biz evcilik oynuyormuşuz Sarı, kadın bu işi dünyaya öğretir, kitabını yazar. Ben böyle şey görmedim.

— Anlatsana.

— Sen hiç merak etmezdin bu işleri?

— Ama bu karı çok ünlü, herkes onunla yatmak istiyor, bu arada sen götürüyorsun. Bu da benim hoşuma gidiyor. Bütün tiyatro duymuş sizin ilişkinizi.

— Figen?

— O zaten biliyordu oğlum.

— Sarı, acaba ona kelek mi yapmış oldum?

— Yooo, ben öyle düşünmüyorum. İkiniz de daha çok gençsiniz.

— Haklısın amca.

— Tamam ulan ben de gencim. Ama burada bir durum var. Sen bu kıza hiçbir zaman umut vermedin. Yani aranızda hiç evlilik falan gibi sözler geçti mi?

— Hayır hiç böyle bir konu olmadı. Ama zaman zaman ondan bir çocuğum olsa ne iyi olurdu diye düşündüğüm oldu.

— İşte onun için “gençsiniz” dedim ayı.

— Üzülüyorum. Ben Figen’i gerçekten çok sevdim ama bunun sonunda ne olur Sarı, askere gideceğim, döneceğim, belki bu arada kızın bir kısmeti çıkar, evlenmesine ben engel olmuş duruma geçeceğim. Günah değil mi?

— Haklısın moruk, dedi Sarı.

Şarabı tam bitiyordu ki, dibinde bir yudum bıraktı ve bana uzattı.

— Mort et, dedi.

— Eyvallah.

— Sana en önemli sırrımı söyleyeceğim, dedi.

* * *

Figen’le artık tüm ilişkimiz bitmişti. Ayşegül’ü zaten uzun süredir görmüyordum. Onunla ise inanılmaz bir aşk yaşıyordum şimdi. O bu konuda ne düşünüyordu bilemem ama ben âşık ol-

muştum bir kere. Çünkü hiç yaşamadığım şeyleri yaşamaya başlamıştım. Bir de beni inanılmaz derecede çekiyordu. Kendimi onun yanında tam bir erkek olarak görüyordum. “Ben neymişim be,” dedirtiyordu bana. Ya da ben öyle sanıyordum. İkisi de kabulümdü.

— Yeni Melek Sineması’na gidiyorum arkadaşlarla sen de gel, dedi.

— Tamam, dedim.

Loca almışlar. Üç kadın bir de ben. Haydaaa. İki kadın arkadaşları ön iki sandalyeye oturdular. İkimiz arkadaki iki sandalyeye. Film başladı.

Hemen elimi tuttu. Bu kadın beni öldürecek. Perdede ne oynadığını bilmiyorum çünkü filmle ilgilenmiyorum. Ama bir ara müthiş bir aşk sahnesi başladı. Önümüzde oturan iki kadın arkadaşları kıkır kıkır gülüşüyorlar. Perdede kadın erkeği götürmekte. Pantolon düğmelerimin açıldığını hissettim. Yüzüne baktım onun, eliyle “sus” işareti yaptı. Perdede sevişme ilerlemişti. Önümdeki iki kadın tuhaf sesler çıkartmaya başladı. Film aslında porno veya seks filmi değildi ama bu sahne alabildiğine açık saçıktı. Ayağına mini etek giymişti ve çorapları çizmesinin içindeydi. Sandalyelerimiz tek koltuk olmuştu. Öndeki kadınlar kendilerinden geçmiş gibiydiler. Biz de öyle...

Ara oldu. Işıklar yandı. İlk yarıdaki film neydi, neyi anlatıyordu, konusu ne?... Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ben bu kadına âşık oldum galiba?... Her şeyiyle beni çekiyor. Ona alışıyorum. Hep onunla olmak istiyorum. Önümüzde oturan iki kadın arkadaşları tuvalete çıktılar. Onu tanıyan seyirciler geçerken gülümüyor, selam veriyor, hatır soruyorlar, o da hayranlarını selamlıyor. Utanıyorum, gizli bir gurur da var içimde. Gong vurdu. Işıklar hafiften karardı, reklamlar girdi. Sonunda “filmin ikinci yarısı” yazdı ve film başladı. Bizim önde oturan iki hatun biraz geç geldiler locaya, ikimizi yarıp oturdular. Neydi bu filmin adı? Neyi anlatıyordu?... İnsan giderken bir bakmaz mı?... Kadın aklımı almış. Önde oturan iki kadından utanıyorum. Fakat onların

bir şeye aldırış ettiği yok. Kadınlar, yani genel olarak kadınlar, tanıdığım kadarıyla, birbirleriyle tam bir dostluk kuramıyorlar. Erkeklerle de tam dost değiller. Fakat birbirleri için yapamayacakları iyilik de yok. Kuşkusuz tamamı böyle değildir. Ben daha bu yaşta kaç kadın tanıyabildim ki?... Kimbilir zaman içinde bu düşüncelerimde ne gibi değişiklikler olacak? Belki de aynı kalacak?... Bilmiyorum. Bildiğim, şu anda bu iki kadın, arkada oturan arkadaşlarına karşı son derece anlayışlılar. Çünkü hiç sesimiz çıkmıyor değil. Zaten onun nidaları belki yan locadan bile duyuluyor. Utandım. İkinci yarıda sandalyemin arasını biraz açtım.

- Ne oldu? dedi.
- Çekiniyorum, dedim.
- Kimden?
- Herkesten.
- Saçmalama, onlar benim en yakın arkadaşlarım.
- Peki yan locadakiler?
- Onlar kendi alemindeyim şimdi.

Yan gözle baktım. Evet sağ locada iki çift öpüşüyorlar. Sol yanımızda ise iki erkek var. Fakat onlar da öpüşüyorlar. Sarı'nın hakkı var. Zeki Müren'den sonra bunlar çoğaldı. Gene de bir çekingenlik geldi üzerime.

— Ben o locadakiler gibi olmak istemiyorum, arkadaşının evine gidelim, dedim.

- O ayrı bir zevk bu ayrı, dedi.
- Tamam, haklısın ama, şimdi istemiyorum.
- Peki, dedi, elini çekti önümden.

Filme daldık. Ne kadar güzel bir filmmiş yahu. Neden ilk yarısını izlememişim ben bu filmin? Nedeni malum; gençlik...

Film bitti. Birlikte çıktık. İki kadın izin isteyip ayrıldılar.

- Işın var mı? dedi.
- Yenikapı'ya gideceğim.
- Peki o zaman, dedi.
- Sinema için teşekkür ederim.
- Ben sana teşekkür ederim, beni yalnız bırakmadın.

— Hoşça kal.

— Hoşça kal.

İstiklâl Caddesi'nde yürümeye başladım. Düşünüyorum bir yandan. Bu kadın inanılmaz çekici, ama benden on yaş büyük. Acaba Figen'e ayıp mı ettim?... Ayşegül şimdi ne yapıyordu?... Taksim'e gelmişim. Bir Aksaray dolmuşuna bindim. Yenikapı'da beni böylesine inanılmaz bir sürprizin beklediğini nereden bilecektim ki?...

* * *

Hani Sarı bana: “En önemli sırrımı söyleyeceğim,” demişti de ne olduğunu söylememişti ya. Ben de meraktan çatlayacaktım bu konuda. Belki de sinemadan çıkar çıkmaz Yenikapı'ya gidip Sarı'ya “Anlatsana ulan artık şu büyük sırrını,” diyebilmek için huzursuzdum.

Aksaray'da indim dolmuştan, hızlı adımlarla Kemal Abi'nin kahveye geldim. Sarı yoktu. Ama gelecekti, öyle konuşmuştuk. Bu herifin sırrı başka ne olabilirdi? En büyük sırrını benimle paylaşmıştı işte. Bundan daha önemli sır olabilir miydi?... Kapıdan içeri girdi. Elinde resim kâğıtları, kalemleri vardı.

— Meraba! dedi.

— Neredesin be? dedim.

— Ben buradaydım, sen geciktin, ben de Vangel'e gidip bir işkembe çorbası içtim, döndüm, dedi.

— Ulan bunu bana ne diye söylüyorsun şimdi, karnım açtı, dedim.

— Hakan sana bir sandviç kapıp gelsin.

— Boş ver az sonra evde yiyeceğim. Uzun zamandır annemlerle sofraya oturmuyorum, sitem ediyorlar.

— Tamam, dedi Sarı.

— Eeee?

— Ne e'si?

— Oğlum sen benimle kafa mı buluyorsun? “En önemli sırrımı söyleyeceğim,” dedin, sittirdin gittin.

- Ne sırrı? dedi.
- Ne bileyim ne sırrı? Senin sırrını ben nereden bileceğim?
- Ben mi dedim sana bunu?
- Yok anan dedi.
- Kafa buldum oğlum seninle. Öyle bir şey yok.
- Sarı, bazen bokunu çıkartıyorsun işin ha! dedim.
- Ulan amma meraklı adamsın be, dedi.
- Ne merakı ulan, sen söyledin, ben sana bir şey mi sordum?

— Tamam, tamam, haklısın...

Sarı ağzında bir şeyler geveliyor, anlamıyorum. Bir türlü söylemiyor. Kıvrıp duruyor. Gerçekten küstüm, gittim başka masaya oturdum. Kalktım, Kemal Abi'nin kanaryalarıyla konuştum biraz. Sarı eliyle beni çağırırdı. Küskün gittim yanına:

— Otur, dedi.

Sesinin tonu biraz üzüntülüydü.

— Evet? dedim.

— Oğlum büyük sır benimle değil seninle ilgili. Ama bir türlü söylemeye dilim varmıyor.

— Neden o? Neymiş, hem büyük sır bana ait, hem ben bilmiyorum, neymiş bu?

— Geçen gün okula polis geldi, dedi.

— Eeee?

— Senin askerlik meselesi olmamış moruk, gidiyorsun.

— Okul?

— Tecil vermiyor, bunu sen de biliyorsun.

— Onu demiyorum. Okulum ne olacak yani?

— Döndüğünde bitirirsin, şimdi kayıt dondur.

— Ne zaman gidiyorum?

— Dün.

— Sarı, şaka değil bu değil mi?

— Değil ama üzülme, seni alayına kadar götüreceğim, eşlik edeceğim sana.

— Vay be...

Dalıp gitmişim. İki yıl yokum. Rolümü kim oynayacak? O ne olacak? Ya beni unutursa?... Okulum?... Bu yıl diplomamı alacaktım. Ama belediyeye ait okul olduğu için muadeleti yok. Askerlik tecili veremiyor.

Sarı başladı ağlamaya...

— İki yıl ben sensiz ne yaparım ulan? dedi.

— Sarı, sen buradasın, ben ne yaparım?

— Aklıma bir şey geldi, dedi Sarı ve fırladı gitti kahveden...

* * *

Ona bu konuda hiçbir şey söylememe kararı aldım. Çünkü elinden geleni yapmış, askerlik şubesi başkanına kadar çıkmış. Dayısı olan binbaşı “Merak etme, tamam,” demiş. Kadıncağız daha ne yapsın. Telefon açıp da: “Bir işimi halledemedin, ayıp sana,” diyemem ya. Sağ olsun, elinden geleni yaptı. Ama olmadı işte, olmadı demek ki. Gideceğiz. Zaten gideceğim ama; okulum bitseydi öyle gitseydim... Boş ver... Sarı acaba nereye fırladı gitti kahveden? Ne aradı, ne sordu. Gene bir şeyler yapmaya çalışıyor benim için. Bu çocuk kendini bana hep borçlu mu hissedecek? Ben böyle bir tavır koymuyorum ki...

Babasının yanına gitmiş. Bir paşa varmış babasının ahabası. O bu meseleyi mutlaka halledermiş. Adamcağız elinden geleni yapmış ama genelkurmaydan tüm askerlik şubelerine kesin emir gelmiş ki, askerlik zamanı gelenler hemen kıtalarına teslim olacaklar. Kıbrıs’ta durumlar karışıkmiş. Bu nedenle de bizim hanım arkadaşımızın dayısı, elleri kolları bağlı kalmış, general de özür dilemiş. Sarı’nın babası da: “Yapacak bir şey yok oğlum,” demiş. Sarı ağlaya ağlaya bunları anlattı...

* * *

Gittim askere. İki yıl yaptım, döndüm. Hayatımdan alınan iki yılı iki satırla geçirmeye kararlıyım.

* * *

Saçlarım yavaş yavaş uzamaya başlamıştı. Bir arkadaşım Kıbrıs'ta şehit düştü... Şehir Tiyatrosu'na dönmek için verdiğim dilekçe kabul edilmedi. Belediye kadro vermiyormuş, hatta eldeki figüran kadrosundaki genç sanatçıların da işlerine son verilmiş... O evlenmiş. Ben oralardayken buralarda neler olmuş neler... O'nun evlendiğini Sarı bir mektubunda bana yazmıştı ama, "Galiba evleniyor, yakında okursun basında," falan gibi yuvarlak cümlelerle geçiştirmişti. Tezkere günümü kimseye söylememiştim. Eve gelip bavulumu bıraktım, bir duş yaptım, onca yol yorgunluğuna karşın bir dolmuşa bindim ve attım kendimi Yenikapı'ya... Hakan askere gitmiş, eski kadrodan Bülent askerde, Vedat yurtdışına yerleşmiş, Erdoğan'dan haber yok. Sarı ise klasik masasında karikatür çiziyordu. Arkasından yaklaştım sessizce ve kafasına vurdum:

— Senin ananı...

Döndü, ben.

— Aaaaa, ne zaman geldin, alçak herif neden haber vermiyorsun? diye boynuma sarıldı ve başladı ağlamaya. Hıçkırıyordu. Ben de ağlamaya başladım. Bir-iki yabancı bize şaşkın gözlerle bakıyorlar. Acaba yakınımızı mı kaybettik diye... Yeni yeni tipler gelmiş kahveye. Bir-iki de marjinal kız takılmış... Biri nargile içiyor. Allah Allah? Sarı heyecanını yenemiyor:

— Son mektubumu aldın mı? dedi.

— Aldım, ama cevap yazarsam geleceğim tarihi de yazacağım, bir sürprizi kalmayacak, o nedenle yazmadım, dedim.

— Bize iki çay kap Recep, dedi.

— Recep yeni mi?

— İki yıldır burada, senin arkandan Hakan'ı da aldılar askere.

— Sen iyi misin? dedim.

— Eski tas eski hamam?

— Selma?

— O evlendi, dedi.

— İkimizin de kaderi aynıymış desene?

— Figen evlenmedi yahu.

— Ben Figen'i demiyorum, öbürünü diyorum.

— Haaa şu mesele. O çok ünlü oldu, yazdım sana ya. Gazetelerde okumadın mı düşününü?

— Okumadım Sarı, dedim.

— Vay be, geldin ha?

— Geldim.

— Şu anda hiç düşünmeden bana "evet" de, pasaja gidelim mi?

— Evet.

Aksaray'a yürüdük. Bir dolmuş Galatasaray. Pasaj. Entelektüel Cavit.

— Ooooooooo ekselansları askerlik bitti mi?

— Bitti Cavit Abi.

— O zaman arjantinler benden, dedi Cavit.

Patates tava söyledi Sarı, kendi yemez ama.

— Ne varsa getir bize Bayram. Askerden kardeşim gelmiş, dedi.

— Nerede oynuyorsun şu ara?

— Ayrıldım Şehir Tiyatrosu'ndan. Ankara'ya gideceğim.

— Haydaaa, ulan ben geldim sen gideceksin.

— Ama yaz turnesinde bir ay İstanbul'dayım.

— Yaptın mı anlamayı?

— Sayılır. Sen ne düşünüyorsun?

— Şehir Tiyatrosu'na dilekçe yazdım kabul etmediler, dedim.

— İsabet olmuş, dedi Sarı, şu aralar berbat.

— Ama ilk yuvamız be Sarı.

— İşte o kadar ama.

— Sen neden ayrıldın?

— Kadro yokmuş attılar.

— Nedir bu be, bunca yıl hizmet ver sonra atıl, ayıp be...

— Oğlum bu işler böyle oldu artık.

— Kötü.

- Sen anlat, nasıl geçti?
- Deldi de geçti Sarı. Askerlik işte nesini anlatayım?
- Ben de gideceğim ama kaçıyorum.
- Nasıl kaçıyorsun?
- Yakalanana kadar kaçacağım.
- Sonra?
- Sonrası Allah kerim.
- Başına iş alma ulan.

Patates tavayı, arjantin birayı, arnavut ciğerini, rus salatasını özlemiştim.

- Başka istediğin bir şey varsa söyle, dedi Sarı.
- Yok Sarı her şey çok güzel sağ ol, dedim.
- Ben senin hakkını, arkadaşlığını nasıl öderim be?
- Bırak şimdi utandırma beni. Para durumun nasıl?
- Karikatür satıyorum dergilere.
- Harika ulan bu. İyi para veriyorlar mı?
- Üst üste eklenince geçiniyoruz.
- Harika bu.
- Bayram bize birer arjantin daha çektirsene, dedi Sarı.
- Oğlum bu kadar açılma, paranı idareli kullan, dedim.
- Sen gelmişsin be, paranın lafı mı olur bugün? dedi.
- Sağ ol Sarı, dedim.
- Sen iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?
- Sarı iki şeye ihtiyacım var, dedim. Bir: iş, iki: sevgi.
- Sevgi mi, sevgili mi?
- Evlenmeyi düşünüyorum Sarı.
- Biri var mı kafanda?
- Var.
- Tanıyor muyum?
- Evet.
- Kim lan?
- Ayşegül.
- Akademili olan.
- Evet Sarı. Onunla mektuplaştık, gelince ailesiyle beni ta-

nıştırmak istediğini söyledi. Annesi ev kadını babası emekli at-
ist.

174

— Ateistin emeklisi de mi var?

— Yani eskilerdenmiş.

— Çok sevindim bu işe, çünkü o kız başkaydı zaten.

— Öyle düşünüyorum Sarı, ama önce iş tabii, iş şart.

— Ben geçen hafta Ankara'ya gittim. Sermet Abi'yle görüş-
tüm. Yeni bir oyun yazmış onda oynayacağım. Bürosunda otu-
ruyorduk, açık başlı bir adam girdi içeri. "Kim bu abi?" dedim.
"Bu mühendislik bürosunun sahibi, başbakan olacak adam," de-
di. Arkadaş bir hafta geçti geçmedi adam partinin lideri oldu.

— Tanıyor muyum?

— Süleyman Demirel.

— Hiç duymadım Sarı.

— Artık duyacaksın, dedi Sarı ve birer arjantin daha söyledi.

— Sarı yeter be, masraf oluyor.

— Olsun, çünkü seni çok özledim, dedi.

Hafiften çakırkeyif olmaya başlamıştık. Yıllar birbirine ekle-
nince arkadaşlıklar da oturuyor. Sarı'yı iki yıl görmedim ama, o
hep aynıydı. Tiyatro ve karikatürü beraber götürüyor, sanatçı ki-
şiliği gittikçe oturuyordu.

— Sarı Kenedi meselesi nasıl oldu yahu? Asker ocağında hiç-
bir şeyi tam öğrenemiyor insan, dedim.

— Dallas diye bir eyalete gitti. Dürbünlü tüfekte vurdular.
Vuranı da başka biri vurdu. Orası Amerika abi, kimin eli kimin
cebinde belli değil ki.

— Gitti adam ha?

— Gitti, götürdüler daha doğrusu.

— Biz de başbakanımızı asmıştık ya.

— Aklım ermiyor böyle şeylere be moruk, sevmiyorum si-
yaseti.

— Benden de al o kadar. Ama insan tam da dışında kalamı-
yor ki.

— Ankara'ya gidiyorum ya, tam göbeğine düşeceğiz.

— İster misin sen de politikaya atıl?
 — Yok, asla böyle bir şey olmayacak, ama politik tiyatro yapacağız.

— Ben de seviyorum politik tiyatroyu Sarı, insanın söyleyeceği şeyler olmalı sanatında.

— Bu ara bok gibi kitap okudum.

— Ben de askerde epeyce okudum.

İstiklâl Caddesi'ne çıktık. Sokaktaki plakçıdan nefis bir müzik sesi geldi.

— Ne bu Sarı? dedim.

— Beatles, dedi.

— Beatles ne ulan?

— Dünyayı kasıp kavuruyorlar, ama sen alaturkacısın seni açmaz.

— Ulan ben bu askerliği Japonya'da mı yaptım, hiçbir şeyden haberim yok, dedim.

— Askerlik be oğlum, dedi.

— Yanımızdan avaz avaz bağırان gazeteci çocuk geçti:

— Yazıyooooor, af çıktı, af çıktı... Affı yazıyooooor...

Durduk. Yolun tam ortasında durduk. Sarı bana baktı, ben Sarı'ya.

İkimiz de aynı soruyu sormuştuk birbirimize...

* * *

— Bizim kayınbirader de yırttı, dedi Kemal Abi.

Nargilesini fokurdata fokurdata derin bir nefes çekti.

— Neden yatıyordu Kemal Abi? dedim.

— Cinayetten. Bugün yarın tahliye olur.

— Peki firariler de yararlanır mı bu aftan?

— Erdoğan'ı soruyorsan, o da bugün yarın gelir, dedi.

— Abi nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

— Çünkü bu işleri iyi bilirim evlat, ben de az yatmadım.

Erdoğan yırttı bu işten.

Sarı geldi.

— Sarı, Kemal Abi diyor ki, “Erdoğan bugün yarın gelir.”

— Bu af ona yarıyor mu Kemal Abi? dedi Sarı.

— Bu af herkese yarıyor, dedi.

Sarı’nın da benim de kafalarımız karmakarışık. Acaba Erdoğan Bulgaristan’dan gelecek miydi? Gelirse Sarı’yla araları nasıl olacaktı?... İkimiz de bunları aynı anda düşünüyor olmalıydık. Bir kenara çekildik.

— Sarı, dedim, eğer Erdoğan gelirse hiçbir şeyden söz etmene gerek yok. O da kurtulmuş oluyor sen de, körün istediği bir gözdü. Allah verdi iki göz, daha ne istiyoruz?

— Bilmiyorum be moruk, dedi. İçim bir tuhaf.

— Oğlum nasıl olsa Ankara’ya gidiyorsun. Bir süre kendini dinlersin orada. Erdoğan da burada bir hayat kuracak kendine. Üzülecek ne var bunda bu kadar?... Bülent uğramıyor mu izin-de falan?

Lafı değiştirmek istiyordum.

— Acaba ne zaman gelir Erdoğan? dedi Sarı.

— Ne zaman gelirse başımızın üstünde yeri var Sarı, o bizim en iyi arkadaşımız değil mi?

— Evet, en iyi arkadaşımız.

— O zaman tamam işte.

— Tamam, dedi Sarı.

— Ne düşünüyorsun?

— Düşündüğüm şeyi yapıp yapmamayı düşünüyorum.

— Neymiş o?

* * *

İşte o gün, tüm yaşamımda unutamayacağım bir gün oldu. Kemal Abi’nin kahvesinde oturmuş kitap okuyorum, az sonra Sarı gelecek, kayalıklara gidip şarap içeceğiz ve eski günleri anacağız. Kapı açıldı veeee... Erdoğan girdi içeri. Önce tanımadım, çünkü inanılmaz derecede yaşlanmış ve zayıflamıştı.

— Erdoğan, dedim.

Atıldı boynuma... Hıçkırıkları tüm Yenikapı sahilini sardı.

Kahvede kim varsa Erdoğan'ın üstüne atlıyor, öpüyor, ağlıyor, bağırıyor.

— Döndüm, döndüüüüm, buradayımım, diye cıglık atıyor Erdoğan.

Kimsede hal kalmamış, kahve hıçkırıkthane... Tanıyan tanımayan, durumu bilen bilmeyen ağlıyor arkadaş... Bu anı Sarı'nın yaşaması lazım. Hemen telefona koştum. Jetonu atıp çevirdim Sarı'nın evini. Annesi çıktı.

— Teyzeciğim nasılsınız?

— İyiyim yavrum sen nasılsın? Annen nasıl?

— Hepimiz iyiyiz.

— Selam söyle çok.

— Başüstüne... Teyzeciğim bizimki yok mu?

— Ankara'ya gitti evladım. O seni evden çok aradı. Annene haber bıraktı söylemediler mi? dedi.

Telefon elimden düşmüş. Sarı Ankara'ya gidiyor, Erdoğan İstanbul'a geliyor. Hayata bak yahu...

Tekrar döndüm masaya. Erdoğan çayını yudumlarken herkes etrafını sarmış onu dinliyordu.

— Yaşadıklarımı yazsam roman olur, dedi.

— Neyse geldin ya mesele yok, dedi Kemal Abi.

— Bir de şu kızın gerçek katilini bulursam o zaman her şey tamamlanmış olacak, dedi Erdoğan.

Herkes sus pus olmuştu.

— Herhalde o işi benim yaptığımı düşünmüyorsunuz? dedi Erdo.

Kimseden ses çıkmıyordu. Kemal Abi sessizliği bozdu.

— Boş ver yahu şimdi bunları, gerilerde kaldı hepsi, bak benim kayınbirader de çıkıyor, ne güzel işte fena mı? dedi.

— Ama iki gözüm önüme aksın, bildiğim bütün yeminler beni çarpsın ki ben yapmadım, dedi Erdoğan.

— Biliyoruz, dedim.

Bu kez bütün suratların bana baktığını gördüm. Hepsinde aynı soru ifadesi vardı.

— Sen yapmış olamazsın, çünkü sende insan öldürecek tip yok oğlum, diye espriye boğdum işi.

Herkes güldü, iş iyiye gidiyordu... Tek eksik Sarı idi.

— Sarı nerede? dedi Erdoğan.

— Ankara'da, dedim. Orada bir tiyatroyla anlaştı, başlıyor.

— Gidip görürüz arkadaş, gözümde tütüyor, dedi Erdoğan.

— Erdo bir şişe Marmara alıp kayalıklara gitmeye ne dersin? dedim.

— Ben oraya gitmem moruk, dedi.

— Peki seni Cavit'e götürüyüm.

— Ya dur biraz şuranın tadını çıkartayım be, acelemiz yok, hele benim artık hiç acelem yok, biraz şu kahvenin kokusunu alayım özlemenin ne demek olduğunu anlatamam sana, dedi.

— Haklısın anam, dedim.

— Bir çay daha versenize bana.

Çayı geldi, içti. İçine sindire sindire, ilk kez çay içiyormuş gibi yudumluyordu.

— Özlemişim, çok özlemişim buranın çayını, dedi.

— Ulan oğlum seninle biraz yalnız kalıp konuşmak istiyorum, dedim.

Etraftan hemen:

— Bencillik etme ulan, biz de konuşmak istiyoruz, diye sesler yükseldi.

— Bana bak az sonra seni nereye götüreceğimi biliyor musun? dedi Erdoğan.

— Yooo, dedim.

— Kilyos'a, beni yolladığın meyhaneye gideceğiz ve anılarımızı tazeleyeceğiz.

— Neydi ulan o gece?

— Sen hatırlıyor musun?

Kahkahayı bastı Erdoğan. Haklıydı, içkiden sızmış uyuyakalmıştım.

Birer çay daha içtik.

— Bize müsaade, dedi Erdoğan, nasıl olsa artık her dakika buradayım.

Kalktık.

— Taksim'e çıkalım oradan Sarıyer dolmuşuna bineriz, dedi Erdoğan.

— Erdo, benim misafırımsın ona göre, dedim.

— Fark eder mi?

— Fark eder.

— Tamam öyle olsun canım kardeşim, dedi.

Taksim'den Sarıyer dolmuşuna bindik ve hemen hareket etti. Erdoğan'la beni bekliyormuş... Sarıyer'den Kilyos'a dolmuş yok. Çaresiz otobüse bindik. Kilyos'a o günden sonra hiç gitmemiştim. Patron o restoranı devretmiş, kendisi Sarıyer'de bir restorana açmış, daha büyükmüş. Yeni sahibi söyledi... Oturduk, bir ufak rakı söyledik. Mezelerimiz geldi. Erdoğan buğulu gözlerle denize baktı.

— Neydi o gece be? Ölümünden döndük, dedi.

— Erdoğan ben uyumuşum, her şeyi senden sonra öğrendim. Neler oldu biliyor musun? dedim.

Anlattım her şeyi ama asıl onun anlatacaklarını merak ediyordum.

— Sana mektubumda yazmıştım ya, siyasi sığınma istedim, bir sürü formalite gerekti, vermediler, mülteci kampında kaldım, bir sürü hikâye. Asıl matrak dönüşümde oldu. Af çıkınca başvurumu yaptım, bizim Sofya'daki büyükelçilikle yazışmalar falan oldu, geldik işte. Ama yine kaçakçı motoruyla geldim.

— Nasıl yani?

— Çünkü param yoktu. Türk motoru geldi bir gün kıyıya. Onlar her şeyi biliyorlar ve anlayış gösteriyorlar, çünkü bu işten büyük para götürüyor Bulgarlar. Bindim motora geldim. Şile'ye yanaştılar. Dün geceyi orada geçirdim, işte gördüğün gibi buradayım.

— Buradasın artık Erdoğan, dedim.

— Hakkımda bir soruşturma var, yarın birinci şubeden bekliyorlar. "Nedir bu siyasi sığınma istemi?" diye soracaklar.

— Ama bitti bu iş değil mi? diye sordum.

— Bitti sayılır ya, ne olacak, af çıkmış, yeniden içeri atacak de-
ğiller ya. Büyükelçiliğe açtım telefonu, garanti verdiler, döndüm.
Dünyaya rezil olmak istemezler. Ama asıl mesele askerliğim.

— Ben yaptım döndüm, dedim.

— Hemen gideceğim moruk. Sonra da biran evvel dönüp işi-
mi kuracağım.

— Ne iş yapacaksın Erdoğan?

— Yoğurt ve peynir işi. Orada meslek öğrendim.

— Yemin et.

— Yoğurt ve peynir nasıl yapılır bana soracaksın.

— Harikasın Erdo, dedim.

— İçelim hadi, seni nasıl özledim anlatamam. Burada, tam
şuradan bindim motora. Jandarma ateş ediyor. Tayfalar yaralan-
dı. Burgaz'da tedavi gördüler. O kaldığım kampı sana sonra anla-
tacağım bütün detayıyla.

— Neler yaşadın be Erdoğan, acaba senin yerinde ben olsay-
dım dayanabilir miydim diye çok düşündüm ha.

— Dayanıyor insan be moruk.

Rakıyı yarıladık. Balık bir harika. Param yetecek bu ziyafete.
Annem devamlı kıyak yapıyor bana. Senaryo asistanlığı yapıyo-
rum. Yazarların yazdıklarını temize çekiyorum, bazen diyalog-
luyorum. Elime biraz para geçmeye başladı. Ayrıca azıcık param
bile olmuş olsa, Erdoğan'a burada hesap verdirir miyim hiç? Ne-
reden verecek çocuk? Özetle kendimden söz ettim Erdoğan'a.

— Yarın birinci şubeden sonra askerlik şubesine gidece-
ğim. Hemen teslim olursam, bir an önce gider dönerim moruk.
Dönüşte şu işi bir kurarsam, gerisi artık kolay.

— Hepsi olacak, dedim, hepsi olacak, her şey yoluna girecek.

— Moruk sence Semra'yı kim öldürdü? dedi.

Bu soru için hazırlıksızdım doğrusu. Ne diyeceğimi bilemi-
yordum.

— Valla Erdoğan, dedim, hiçbir tahmin yürütemiyorum.

— Sittiret, geçti gitti zaten, dedi. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Ben o kızı sevmiştim.

— Biliyorum, dedim.

— O da beni seviyordu ama kadere bak kardeşim...

— Boş ver Erdo be, bitti gitti işte. Git askerliğini yap gel. Yepyeni bir hayat seni bekliyor. Memleketindesin, daha ne istiyorsun?

— Haklısın moruk, hadi vur bakalım, dedi.

Rakıyı bitirdik.

— Daha ister misin? dedim.

— Bu yeterli, kafam iyi oldu. Uzun zamandır ilk kez rakı içiyorum.

— İstedğin anda kalkarız, yorgunsun, biraz istirahat edersin, dedim.

Kalktık.

Sarı Ankara'dan telefon etti eve:

— Moruk çok acele gelmem gerekti. Bir gecede rol çıkartıp oynadım. Hatırla aynı şey senin de başına gelmişti. Seni evden arayıp annene haber bıraktım, dedi.

— Sarı, Erdoğan geldi, dedim.

— İnanmam.

— Seni andık durduk ulan.

— Nasıl?

— Askere gidiyor.

— Ne zaman?

— Yarın başvuracak.

— Hayırlı olsun, dedi Sarı.

— Sarı, sen askerlik işini ne yaptın?

— Kaçıyorum.

— Ulan daha ne kadar kaçacaksın, Geçen gün Kemal Abi'nin kahveye polis gelmiş seni sormuş.

— Askerlik için mi?

— Yok kaçakçılık için, tabii askerlik için.

— Şimdi rolümü oynuyorum abi, gideceğiz nasıl olsa.

— Tamam tamam. İyisin değil mi sen?

— İyiyim, moralim de iyi.

— İyi oynuyor musun?

— Ya asıl rolüm bundan sonraki oyunda. Bu oyunda hastalanan birinin rolünü çıkardım. Ama iyi gidiyor. Ankara değişik.

— Değişiktir, dedim.

— Erdoğan iyi mi?

— İyi, dedim.

— Selamlarımı söyle. Yaza turneyle İstanbul'dayım, dedi.

— Tamam, kendine dikkat et. Nerede kalıyorsun?

— Şimdilik Turist Otel'deyim.

— Bir şeye ihtiyacın olursa telefon et Sarı.

— Sağ ol, dedi.

— Hadi kapa artık çok yazıyor şehirlerarası.

— Peki, hadi eyvallah, dedi kapattı.

Mutfağa gittim, kendime bir şeyler hazırladım. Öğle yemeğiyle aram yok ama, karnım acıkmıştı. Annem harika hünkârbeğendi yapmış. Isıttım, yedim bir güzel. Kendime bir de kahve yapsam mı acaba?... Derken telefon çaldı. Erdoğan:

— Moruk yarın kıtama teslim oluyorum, dedi.

— Anlat ulan meraktan çatlayacağım, ne oldu birinci şubede?

— Hiçbir şey olmadı. Bir-iki soru sordular. “Nedir bu siyasi sığınma istemek?” falan gibi. Başka çarem olmadığını aksi halde iade edilebileceğimi söyledim. Onlar da zaten formalite gereği bir sorgu yaptıklarının farkındalar. Af çıkmış, gelmişim. İfademi alıp bıraktılar. Oradan askerlik şubesine gelip karar çıkarttım. Yarın kıtama teslim oluyorum.

— Ama gitmeden seni göreyim.

— Yenikapı'ya gel, görüşelim, dedi.

— Orada mısın?

— Yarım saat içinde orada olurum.

— Tamam. Geliyorum.

Kahvemi Kemal Abi'de içerim diyerek çıktım evden. Bir dol-

muşa atladım. Aksaray, Yenikapı ve kahvedeyim. Mademki kahvedeyim bir kahve söyleyeyim kendime. Hep çay hep çay...

Az şekerlim geldi. Hakan getirdi kahvemi. İzine gelmiş.

— Tezkere ne zaman Hakan? dedim.

— Bitmez bu iş arkadaş, dedi, çok var daha. Bir ay.

— Ben nasıl bitirdimse sen de öyle bitireceksin. Bak yarın da Erdoğan gidiyor.

— Ya geldiğini duydum, nerede o?

— Az sonra gelir, dememe kalmadı girdi kapıdan Erdo.

— Ooooo Hakan nasılsın?

— İyiyim be Erdoğan, seni amma özledik be.

— Geldim işte, dedi Erdoğan.

Hava fırtınadan önceki sessizlik gibiydi. Bir şeyler olacak, içimde bir sıkıntı var, ama ne olacak?... Ara sıra olur bana bu duygu. Neyse.

— Nereye gidiyorsun Erdoğan? dedim.

— Ankara, dedi.

— Ulan, Sarı da Ankara'da.

— Görürüm onu.

Biz böyle konuşurken bir polis girdi içeri. Hakan'a Sarı'yı sordu.

— Bilmiyorum, ben askerim izine geldim, dedi Hakan.

Oradan biri:

— Ankara'da Ankara'da, demez mi?

Polis çıktı gitti. Bu herifi tanımıyorum.

— Yahu sana soran oldu mu nerede olduğunu? dedim.

— Oldu, polis sordu, dedi.

— Sana ne, sen nereden tanıyorsun Sarı'yı, ne diye konuşuyorsun, üstüne vazife mi?

— Yahu tanıyorum veya tanımıyorum sana ne, sen onun avukatı mısın?

— Doğru konuş sıçarım biçimine, dedi Erdoğan.

— Ağzını topla ulan, dedi herif.

Hakan araya girdi:

— Lütfen burada kavga etmeyin, dedi. Lütfen.

Bu kahvede hiç kavga olmazdı.

Hepimiz yerimize oturduk. O herif de çıktı gitti zaten. Ama içime bir kuşku düştü. Ya şimdi Ankara'da Sarı'yı bulup tutuklarsa? Askerlik için geldi polis yüzde yüz.

* * *

Komet telefon etti:

— Nedir bu senin yaptığın be, Akademi'ye uğramıyorsun hiç. Mezun oluyoruz oğlum. Akademi balosu var bu akşam. Bir acayip kıyafet giy gel. Taksim Belediye'de olacağız.

— Biletler pahalıdır Komet.

— Biz camdan gideceğiz, baloya para verilir mi hiç?

Başladım ilginç bir kıyafet düşünmeye. Şehir Tiyatrosu'nda olsam kolay. Bir yığın kostüm var orada. Şimdi ne bulmalı?... Annem şeffaf naylon elbise kılıfı almış. Babamın giymediği giysileri onlara koyup kaldırıyor. Kılıflardan birini üzerime giydim. Ağız yerinden de bir delik açtım, nefes alabileyim diye. Karar verdim “prezervatif kılığı”nda gideceğim. Ulan yoksa çok mu uç bir şey? Ya içeri almazlarsa? Ama biz zaten pencereden kaçak gireceğiz. İster misin gecenin birincisi seçileyim?...

Komet gazinodan bir görevliyi ayarlamış. Bizi pencereden aldı adam. Komet bir gözüne bant geçirmiş korsan kılığında, Ayhan beyaz bir önlük bulabilmiş, doktor olmuş. Şener donla girmeye kalktı engel olduk. Adem baba olacakmış. Neyse, girdik içeri. Ayşegül bir kenarda en iyi arkadaşı Nurten'le bir şeyler konuşuyordu. İki kız gelmişler. Yanına yanaştım. Tabii ki beni tanımadı. Naylonun yüz kısmını yırttım.

— Aaaaa, sen misin? dedi.

— Benim.

— Ne bu kılık?

Ne diyeceğim? Bu kız tutucu bir ailenin kızı. Efendi mi efendi. Hatta hanımefendi. Ne diyeceğim?...

— Ben naylon kılığında geldim Ayşegül, dedim.

— Nylon kılığı mı?
 — Yani, hani nylon gömlek, nylon çorap falan var ya...
 Ona gönderme olarak nylon erkek oldum...

— Haaa anladım, çok esprili, dedi.
 — Nasılsın?
 — İyiyim.
 — Sen beni ailenle tanıştıracaktın?
 — Yüzünü görürsem tanıştıracam.
 — Açık bir sitem bu Ayşegül.
 — Evet, dedi.
 — O zaman yarın, dedim.
 — Bu gece bile olabilir. Gerçekte bu bizim son balomuz, diploma alacağız, okul bitiyor. Ama istersen beni eve bırakırken, seni bizimkilerle tanıştıtabilirim?

— Geç olmaz mı?
 — Erken çıkarız.
 — Tamam, dedim.

Ayşegül, o kadar içten, o kadar temizdi ki, onunla flört falan olmaz, macera yaşanmaz, sadece evlenilirdi. Ben de böyle yapmaya kararlıydım. Ama önce işimi kurmam gerekiyordu.

— Benimle evlenir misin Ayşegül? dedim.
 — Buna benzer bir konuyu mektubunda yazmıştın, dedi.
 — Ama ilk kez ağızdan teklifte bulunuyorum.
 — Seninle evlenirim, dedi.

Nurten hemen yanıbaşımızda biriyle konuşuyordu. Bizi dinleyip dinlemediğini bilmiyorum, ama onun da bu teklifi duymasını istedim nedense. En yakın arkadaşı ya. Keşke Sarı da yanımda olsa Erdoğan da, onlar da duysalar. İlk kez birine: “Benimle evlenir misin?” diyorum. O da bana: “Evlenirim,” diyor. Masalarda sahipsiz duran dolu bir kadehi aldım. Kuşkusuz bir sahibi vardır ama, ben aldım ve içtim, yarısını da Ayşegül’e verdim.

— Kimin bu içki? dedi.
 — Bilmiyorum, dedim.
 — Delisin sen.

— Senin için deliriyorum, diyebildim, çünkü içki iyi gelmişti. İçer içmez insan cesaretlenir mi? Bana öyle geliyor kuşkusuz.

— Az sonra çıkalım. Annem, babam seni merak ediyorlar, dedi.

— Onlara benden söz ettin mi?

— Bazı mektuplarını bile okudular.

— Ama ben onları sana yazmıştım.

— Tamam işte, yani onlar artık benim mektuplarım oldular. O zaman kime istersem ona okurum, okuturum, öyle değil mi?

— Bunu hiç düşünmedim, sanıyordum ki, benim mektuplarım.

— Sendeyken senin mektuplarındır. Bana verince artık benim oldular. Yoksa geri mi istiyorsun?

— Yok canım, neden isteyecekmişim? dedim.

— Benim sana yazdıklarım duruyor mu?

— Durmaz olur mu Ayşegül, onları gözüm gibi sakınıyorum.

— Sağ ol, hadi gidelim, dedi.

Yol param var biliyorum. Kaldı ki bize yakın oturuyor Ayşegül'ler. Dönüşte yürüyerek dönerim. Buna alışığım... Çıktık, dolmuşa yürüyorum. "Taksi" diye bir ses duydum. Ayşegül.

— Dolmuşa binseydik? dedim.

— Şimdi bu saatte gelecek müşteriye beklemek olur mu, hem artık bütçemiz müşterek olmalı, bana evlenme teklif ettin, o anda kimin durumu müsaitse o karşılar her şeyi.

— Nasıl her şeyi?

— Evlenmeyecek miyiz?

— Evleneceğiz. Ama henüz işsizim.

— Ben çalışıyorum. Sonra sen çalışacaksın, birlikte çalışacağız. Yuva böyle kurulur.

— Ayşegül ben bunu kaldıramam yahu?

— Neyi?

— Yani senin para harcamanı.

— Kim dedi benim para harcayacağımı?

— E, şimdi taxi parasını sen vermek istiyorsun.

— Peki sen ver.

— Yok ki.

— O zaman ben vereyim, çünkü bende var, tabak sattım, maaşımı aldım, bir sürü param var.

— Peki, evimizi dayayıp döşerken ne olacak?

— Müşterek yaparız.

— O zaman bekleyeceğiz Ayşegül. Hemen bir tiyatroya gireceğim.

— Bence öyle yapma. Kendi istediğin, seçtiğin bir yere gir. Sana ilk teklifi yapan yeri ya beğenmiyorsan? Sen sanatçısın, seçici ol.

— Sana borç senedi yaparım ve o paranın yarısını sana ederim.

— Ama borcunu zamanında ödemezsen seni içeri attırırım, dedi.

— Attıramazsın, bensiz yapamazsın. Ama ben de tam zamanında ederim. Eğer yarın yapacağım iş konuşması olumlu olursa, ki olacağını umuyorum, o zaman gün alırız.

— Nereden geldi teklif?

— Kimsenin haberi yok. Sarı'ya, Erdoğan'a, anneme bile söylemedim. Olmaz falan, mahcup olurum.

Taksi şoförü müziğin sesini iyice kıstı. Anlaşılan bir evlenme öncesindeki konuşmaları merak ediyordu. Biz hiç bozmadık tempoyu.

— Seni mutlu edecek bir işse mesele yok.

— Yarın söyleyeceğim sana.

— Tamam canım.

Elini tuttum. Bu ilk kez oluyordu. Ne iş yahu?... Demek ki ben aslında utangaç biriyim. Kızı yıllardır tanıyorum, beğeniyorum, seviyorum ve ilk kez elini tutuyorum. Bu benden çok Ayşegül'den kaynaklanan bir şeydi. Çünkü o, karşısındaki kişide hep saygınlık uyandırır. Öyleydi de. Okuyor, çalışıyor, kazanıyor, ailesine bakıyordu... Aksaray'a geldik. Orada oturuyorlardı. Bir ara sokakta, Bülent'lerin hemen yan sokağında indik arabadan.

Apartmanın dış kapısını anahtarıyla açtı. Yukarı kata çıktık. İçeride ışık yanıyordu. Bir baktım üzerimde naylon parçaları var.

— Dur açma kapıyı, dedim.

— Tamam, dedi.

Naylonlarımı temizlerken gülüyordu:

— Bu terbiyesiz kılığı ancak sen düşünebilirdin, dedi bana.

Anlamıştı. Açtı anahtarıyla kapıyı, girdik içeri.

İki bembeyaz saçlı ihtiyar oturuyorlar. Baba kitap okumakta, anne yün örüyor. İkisi de taşralı. Buraya kızlarını okutmak için gelmişler ama burası İstanbul. Emekli maaşı yetmemiş adamcağızın. Kız onlara bakıyor. İkisini de hemen sevdim. Ellerini öpmek istedim. Baba öptürmedi. Anne öptürdü.

— Size sözünü ettiğim arkadaşım, dedi Ayşegül. Hani mektuplarını okumuştunuz.

— Memnun oldum, dedi baba.

— Nasılsınız evladım? dedi annesi.

— Sağ olun efendim iyiyim, sizler nasılsınız? dedim.

İyilermiş. İyi... Eeee? Ne konuşacağız?

— Ben üstümü değiştirip geliyorum, dedi Ayşegül ve küçük salondan yandaki odaya geçti. Zaten evde başka da oda yok. Görüyorum. Çünkü Ayşegül'ün tüm gereçleri salonda. O burada yatıyor... Okuyor, çalışıyor, eve bakıyor. Ona olan saygım, bu evi görünce iki katı arttı. Çünkü biz ne kızlar gördük... Hiçbiri böyle değil. Bu kızla evlenilir arkadaş... Bir eşofman giymiş geldi.

— Kusura bakmıyorsun değil mi kıyafetimden dolayı, dedi.

— Rica ederim, dedim.

Öyle kibarım ki anlatamam.

— Tabak resimleyeceğim, sence bir sakıncası var mı?

— Ne demek canım, zevkle izlerim seni.

— Anneniz, babanız nasıllar evladım? dedi annesi.

— Sağ olun iyiler efendim.

Babası hiç konuşmuyordu. Kitap okumayı bırakmış bizi dinliyor ve beni inceliyordu. Biraz önceki kılığını görse kesinlikle:

“Bu heriften damat falan olmaz, baksana kaput kılığında dolaşıyor,” derdi. Ama o da kıyafet balosu yahu.

— Ne kadar güzel çiziyorsun tabakları, dedim.

— İşim bu, dört yıl okudum, dedi Ayşegül.

— Resim çok güzel bir sanat, tek başına yapabiliyorsun, bizimki öyle değil.

— Seninki de güzel, dedi.

— Asıl mesleğiniz nedir? dedi baba.

Anlaşılan oyunculuğu meslek olarak görmüyordu. “Asıl mesleğiniz...”

— Tiyatro sanatçısıyım efendim, dedim.

— Çok güzel bir meslek seçmişsiniz, dedi babası.

— Öyle mi düşünüyorsunuz?

— Tiyatro bütün meslekleri, bütün sanatları bünyesine alır.

İnsanı anlatır. Edebiyatın en önemli koludur, dedi.

— Siz bu işi biliyorsunuz, dedim.

— Biz beyle hiçbir oyunu kaçırmazdık eskiden, diye destekledi anne.

— Gene kaçırmayacaksınız, ben size her oyun için davetiye getiririm, dedim.

— Sizi izlemek isterim doğrusu, Ayşegül oyunculuğunuzu çok övüyor.

— Ayşegül abartmış efendim, dedim.

— Ne zaman düşünüyorsunuz? diye sordu annesi.

Haydaaaa. Neyi ne zaman düşünüyoruz?... Bir anne neyi sorar?... Evlilik ne zaman demek istiyor...

— Annemle ablam, size gelecekler efendim, dedim.

— Çok memnun oldum, dedi babası.

— Bir tarih tespit etsek şimdiden, dedi anne.

— Bu hafta içinde efendim, size en uygun bir günde...

— Ben söylerim sana, dedi Ayşegül.

— Sabah bir iş görüşmem var, izin verirsiniz kalkayım efendim, ayrıca böyle eli boş geldiğim için de özür dilerim, sürpriz oldu, hazırlıksızdım, diyerek af diledim.

— Hiç önemi yok, dedi anne.

Babasının elini sıktım, Annenin elini öptüm. Ayşegül beni aşağı kapıya kadar geçirdi. Yanağımdan öptü. Öpüştük. İlk kez. Evleniyorum.

* * *

Erdoğan Ankara Mamak'ta birliğine teslim olmuş.

— Bil bakalım yanımda kim var? dedi telefonda.

— Ulan hıyar, aniden gidiyorsun, bir hoşça kal demiyorsun, ne bu? dedim.

— Bir gün önce seninle gizliden vedalaştık oğlum. İşin başından aşkın bir de benimle mi uğraşacaksın? Şimdi bunları bırak yanımda kim var?

— Ne bileyim kim var?

— Veriyorum.

— Ver.

— Aa, moruk.

— Aa, Sarı.

— Hayır kırmızı. Benim ulan Sarı işte.

— Ne arıyorsun orada?

— Yakalandık, askerim ve asker arkadaşım bu inek.

— Eyvah o askerlik bitmez arkadaş, dedim.

Kahkahalarla gülüyoruz. Kemal Abi'nin kahveye gelen polis Ankara'ya bildirmiş demek ki, almışlar bizimkini askere.

— Sermet Abi'nin tanıdığı albay buranın en kıdemlisi. Komutanımız. Eğitimden sonra ikimizi ordu evine aldıracak, dedi Sarı.

— Ulan gene dört ayağınızın üstüne düştünüz, dedim.

— Çok yazıyor oğlum, ziliz, kapatıyorum, Erdo selam söylüyor, eyvallah.

Böyle bir şey olur mu?... Olur. İkisi aynı anda, aynı yerde asker. İçim kıpır kıpır etti. Sevindim. İki en iyi arkadaşım yine beraber ve yine eski günlerdeki gibiler. Acaba Sarı bir şey anlattı mı Erdoğan'a.

Anlatsa bile ne olur. Artık her şey gerilerde kalmış. Acaba ev-

lenince ben bu olanları Ayşegül'e anlatır mıyım? Hani karı kocalar birbirlerine her şeyi anlatırlarmış ya... Olmaz. Bu benim hayatımın sırrı. Belki çok yaşlanınca bir gün... Belki...

* * *

Oldum olası onunla çalışmak istemişimdir. Türk Tiyatrosu'nun en saygın isimlerinden biridir o. Beni sevdi. Anlaştık. Kadromuz harika... Türkiye'nin en saygın topluluklarından birindeyim artık.

Maaşım da bir evi geçindirebilecek düzeyde. Oldu bu iş.

— Anne, ablamı ve yengemi al, Ayşegül'ü istemeye gidiyorsunuz, dedim.

— Gümüş şekerlik yaptırmak lazım.

— Yaptırırım, avans aldım. Ayrıca senaryodan param var.

— Ne zaman gideceğiz?

— Yarına randevu aldım.

— Hayırlı olsun, bana bak sakın bizi mahcup etme, kızın başını yakmayalım.

— Anne seviyorum onu, evleneceğiz, neden başını yakayım?

Ablamla, yengeme bir telefon etsene.

— Sen et. Daha doğru olur.

Önce ablamı çevirdim:

— Abla yarın işin var mı?... Tamam öyleyse Ayşegül'ü istemeye gidiyorsunuz. Tamam, öptüm seni, eniştemi öp.

Ağabeyimin evini çevirdim. Meşgul. Yeğenlerim konuşuyor-dur gene.

Hele telefonu Serpil aldıysa ayvayı yedik. Bir daha çevirdim.

— Aloooo.

— Söyle canım.

— Meşguldünüz yine, dedim yengeme.

— Serpil okul arkadaşıyla konuşuyordu.

— Tahmin ettim. Yenge yarın işin var mı?

— Yooo, ne vardı?

— Bana kız istemeye gideceksiniz.

- Aaaaa, hadi hayırlısı. Kaçta?
- Ben öğleden sonra gelir seni alırım. Tamam mı?
- Tamam canım. Hayırlı olsun şimdiden.
- Anne, ben orada sizinle oturmam, sizi eve bırakır döne-
rim. Sonra konuşuruz, dedim.
- Babası yok mu evde?
- Var ama, yaşlı başlı adam, ne konuşacağım? Siz kadın ka-
dına halledin, nişan gününü de aranızda tespit edin tamam mı
anne?

— Tamam, dedi annem.

Ayşegül'e telefon açtım. Evde çalışıyordu. Bugün Akademi'ye gitmeyecekti. Bu durumda yarın da gitmeyecek. Ama yarın zaten gidemez ki. Yarın cumartesi...

Bir mektup yazdım ikisine. Aynı mektuba şöyle bir başlık at-
tım: "Sarı ile Erdoğan..." Onları bir başlık altında görmek be-
ni inanılmaz mutlu ediyordu. Tabii zarfın üzerine sadece birinin
adını yazdım. Aynı bölükteler.

"Sarı ile Erdoğan..."

*Bu mektup elinize geçer geçmez beni arayın ve ne yapıp ya-
pın çarşı izni deyin, rapor deyin, ne bok yerseniz yeyin, nişanı-
ma gelin. Çünkü on kişi olacağız. Ayşegül, ben, Sarı, Erdoğan,
Ayşegül'ün annesi, babası, annem, babam, ablam, yengem...
Gelemezseniz hakkımı helal etmem. Buradan bir isteğiniz var
mı?... Halk Tiyatrosu ile anlaştım. İlk oyunda başrollerden bi-
rini oynuyorum. Bu hafta provalar başlıyor. Tezkereden sonra
ben hâlâ bu tiyatroda olursam sizi de buraya aldıracağım. Ulan
peynirci Erdoğan, tiyatro gibi bir iş dururken sen nasıl yoğurt
ve peynir satarsın?... Sana gelince Sarı, senin bir karikatürünü
Hayat Mecmuası yayımladı. Çok güldüm. Aferim oğlum... Gel
teskere geeeeel... Ben yaptım siz de yapacaksınız eşek gibi... Şaka
ediyorum ulan. Başlamak bitirmenin ilk adımıdır. İkinizi de
öpiyorum. Hayırlı teskereler diliyorum. Şimdiden çok özledim.*

Sevgiler..."

Önümüzdeki cumartesi evde nişan takılıyor. Sarı ile Erdoğan maalesef gelemiyorlar çünkü daha yemin etmemişler. Yemin etmeyen asker izine çıkamaz. Bazen yemin ettikten sonra da çıkamaz ya. Neyse sonunda Ayşegül'le ben evleniyoruz. Nikâh için gün almaya gideceğiz pazartesi. Evlilik eğer annemle babamınki gibi ise muhteşem bir şey. Kırk iki yıllık evliler, hâlâ birbirlerine sevgili gibi yaklaşıyorlar. Babam annemin peşine takılmış yolda. Takip etmiş. Laf atmış. Öyle evlenmişler. O devirde ne modernlik. Ben de böyle istiyorum. İstemeye gidildi. Söz kesildi. Nişan yapılacak. Arkasından nikâh. Her şey en klasik biçimde, usulüne göre olacak. Alaturka aileyiz abi...

Nikâh gününü aldık. Önümüzdeki ayın yirmi birinde Fatih Evlendirme Dairesi'nde kıyılacak. Nişan mı?... O iş oldu. Yüzükler takıldı. Sarı ve Erdoğan gelediler. Ama nikâha mutlaka gelecekler. İkisi de şahidim. Sordum telefonla nikâh memuruna. Birini deftere geçecekler diğeri masada oturabilecek. Bir sakıncası yok. Çünkü Ayşegül'ün şahidi Nurten. Eğer o olmasaydı ben Erdoğan'ı önerecektim ama...

Telefonda:

— Ne yaparsanız yapın gelin, firar edin, izin alın, ne yaparsanız yapın, ikiniz de nikâh şahidimsiniz, dedim.

— Tamam ulan tamam, dedi. Sarı.

Erdoğan aldı telefonu:

— Başımızı yakacaksın ulan dedi. Geliyoruz.

— Ayrıca sana büyük de bir sürprizimiz olacak, dedi Sarı ve telefon kapandı.

Provalarım başladı. Rolüm çok güzel. İyi olacak her şey. Yalnız eski Demokrat Parti'liler azıtmış durumda. Yeni bir parti kurdular. Aynı düşüncenin devamı. Yani: "Siz isterseniz memleketi hilafeti de getirirsiniz." Eski tas eski hamam. Tam sağcı bun-

lar. Bizim patron ise solculuktan yatmış bir sanatçı. Muhteşem bir usta. Ondan, daha şimdiden pek çok şey öğreniyorum...Pro-
vadan çıktım. Ayşegül'ü aradım.

— Yenikapı'ya gelsene, dedim.

— Tamam, dedi.

Kemal Abi'nin kahvede buluştuk. Sahilde yürümeye başladık. Birden arkamdan iki el gözlerimi kapadı. Aynı anda iki el de Ayşegül'ün gözlerini kapatmış. Sarı ile Erdoğan. Deliler gibi sarıldık birbirimize. Ayşegül hayretler içinde bize bakıyor.

— İnanamıyorum, geldiniz, dedi Ayşegül.

— Geliriz, dedi ikisi de.

— Ben sizin arkadaşlığınızı kıskanıyorum. Bizde böyle şey olmaz.

— Çünkü kadınlar değişiktir, dedi Erdoğan.

— Ama gene de severiz, dedi Sarı.

— Ben de severim, dedim.

Ayşegül yanağıma hafif bir tokat attı.

— Sevemezsin, dedi.

— Neden sen kadın değil misin? dedim.

Kahkahayı bastık. Yürümeye başladık. Kayalıklardan geçiyoruz. Sarı durdu. Erdoğan da durdu. Aşağı baktılar. İkisi de daldı gitti.

— Burası olduğunu nereden biliyorsun? dedi Sarı.

— Çünkü beni ilk buraya getirdi polis. Sen nereden biliyorsun?

— Çünkü beni de getirdiler, dedi Sarı.

Ayşegül bu konuşmadan hiçbir şey anlamamıştı. Ne diyeceğim. Ne söylemem lazım?...

— Hadi pasaja gidelim.

— Benden ama, dedi Ayşegül.

— Hayatım sendeni bendeni var mı, aile bütçesi müşterek değil midir? Avans aldım, dedim.

— Aileye bak, dedi Sarı.

— Aile reisi, dedi Erdoğan.

Beni kafaya aldılar nasıl gülüyorlar anlatamam.

— Siz neden bu kayalıklara bakıp duruyorsunuz? dedi Ayşegül.

— Bunlar kaya gibi sağlam arkadaşlardır, böyle yaparlar hep, dedim.

Kimse gülmedi, çünkü hiçbir espri yanı yoktu. Ama pasaja gitme teklifim tutmuştu. Dolmuşla taksi aynı fiyata gelir. Zaten dört kişiyiz. Bindik bir arabaya. Dooooğru Galatasaray. İndik, doğru Cavit'e... İkisinin o kayalıklara bakması gözümün önünden gitmiyor. Dalıp gitmişti Sarı. Erdoğan büsbütün kötü olmuştu. Bazı şeyler insanın alt beynine işliyor demek. Ne kadar itelersen itele çıkartamıyorsun...

Masa harika oldu. Patates tava, rus salata, arnavut ciğeri, beyaz peynir ve dört koca arjantin...

— Ulan neden votka karıştırmıyoruz? dedi Sarı.

— Kim karıştırmıyor? dedim... Bayram bize bir ufak votka.

Cavit Abi geldi...

— Oooo ekselansları. Hepinizi bir arada görmek ne şeref... Bu leydi kim?

— Nişanlım, dedim.

— Eyvah, dedi Cavit.

— Neden eyvah? dedi Ayşegül.

— Siz bu ekselansı tanıyor musunuz?

— Tanımasam nişanlanır mıydım?

— Tanısanız nişanlanır mıydınız acaba? dedi Cavit.

— Cavit Abi, bokunu çıkardın ama, kız gerçek zannedecek.

— Şaka ediyorum may leydi. Bunların üçü de dünyanın en yakışıklı en iyi adamlarıdır, dedi.

— Biliyorum, dedi Ayşegül.

Cavit ağzıma bir patates sokarak uzaklaştı. Boğuluyordum. Hemen bir yudum bira attım, boğazıma takılan patatesi yuttum.

— Sağlığınıza, dedi Ayşegül.

— Sizin de mutluluğunuza, dedi Sarı.

— Hiç ayrılmayın, dedi Erdoğan.

Biralarımızın içine azıcık votka koyup içtik.

Her şey çok ama çok güzeldi. Özellikle Sarı ile Erdoğan'ı böyle görmek içimi rahatlatıyordu.

— Gelinlik giyecek misin? dedi Erdoğan.

— Giyeceğim tabii, dedi Ayşegül.

— Sorma nedenim benim bir yakınımın mağazası var, oradan uygun fiyatla alabiliriz.

— Artık çok geç oğlum, kiraladık biz, dedim.

— Nasıl yani? dedi Sarı.

— Gelinliği kiralyorsun işi bitince geri veriyorsun.

— Bu devirde satın almak akıllıca bir şey değil, dedi Ayşegül.

O parayla evimize bir şeyler alacağız.

— Ne kadar doğru, dedi Sarı.

Birer arjantin daha söylemem gerekti çünkü masadakiler bitti.

— Öbür gün nikâhımıza bekliyoruz Cavit Abi, dedim ağzıma patates sokmaya çalışan Entellektüel Cavit'e.

— Gelemesem bile çelenk göndereceğim.

— Tamam sağ ol Cavit Abi, dedim.

— Cavit Abi mutlaka gel, büyük bir sürpriz var o gün, dedi Sarı.

— Nedir o?

— Sürpriz söylenirse sürprizliği kalır mı? dedi Erdoğan.

* * *

— Ben de muhterem şahitlerin ve misafirlerin huzurunda İstanbul Belediye Başkanı'nı temsilen onun adına sizleri karı koca ilan edi...

Nikâh memuru tam bunları söylerken kapıdan içeri, biri kucağında biri elinde iki çocukla bir kadın girdi.

— Durun, dedi... Bu adam benim kocamdır.

Herkes kadına bakıyor. İlk kez görüyorum kadını. Salondakilerden bazıları gülüyor, kimileri şaşkın. Ön sırada Ayşegül'ün annesi ve babası oturuyorlar, bizimkilerin yanında. Bembeyaz ol-

du adamcağızın yüzü. Kadın ağladı ağlayacak. Bizimkilerin pek umursadığı yok. Benim böyle bir durumum olmadığını biliyorlar. Kadın birden başörtüsünü açtı. Tiyatrodan oyuncu arkadaşımız, konservatuardan sınıf arkadaşımız Deniz... Sarı ile Erdoğan'ın sürprizi buymuş. Millet bastı kahkahayı... Evlendik...

Sarı ile Erdoğan ilk otobüsle Ankara'ya döndüler. Biz de Fahih'te ara sokaklardan birinde kiraladığımız yeni evimize yollandık.

* * *

Adalet Partisi iktidara gelmiş. Değişik bir içişleri bakanı var. Solculara ağır baskılar yapıyor. Zaman zaman anlamsız tutuklamalar yapılıyor. Her gün gazetelerden bu gibi haberler okuyoruz.

— Midem bulanıyor, dedi Ayşegül.

— Benim de, dedim, bu haberler benim de midemi bulandırıyor artık.

— Ama benim gerçekten midem bulanıyor, dedi ve tuvalete koştu.

Ayşegül hamile. Acaba kızımız mı olacak oğlumuz mu?... Dokuz ay beklememiz gerekecek. Henüz bunu önceden anlayacak bir aygıt icat edilmedi. Turneye çıkmam gerekiyor. Karımı bu halde bırakacağım. Çalışıyor ailemize katkıda bulunuyor. Bu halde nasıl çalışacak? Aklım hep onda kalacak benim. Acaba tiyatrodan ayrılısam mı? O zamanda gelirimiz azalacak. Anca geçiniyoruz. Tiyatromuz, ilerici bir konumda. Hükümete taban tabana zıt. Üzerimize geliyorlar. Acaba turneyi ertelese mi diye düşünüyor hoca... Karımı annemlere bıraktım. Çıktık turneye. Çok kötü. Hükümet partisi her gittiğimiz yerde bizi rahatsız ediyor. Anadolu'yu dolaşacağız. Ankara'ya yakın bir kazada bir bahçe sinemasında oynuyoruz. Taşlıyorlar bizi. Sahneye taş yağmuru var. Herkes kendini kulise zor atıyor. Adalet Partisi gençlik kollarını düzenlediğini öğreniyoruz bu olayı. Polis kordonu eşliğinde Ankara'ya geliyoruz. Otele yerleşir yerleşmez doğru Mamak'a ko-

şuyorum. Sarı ve Erdoğan oradalar. Nizamiye kapısında buluşuyoruz. Bölük komutanları ikisini de seviyor. İzin alıyorum onlara, bir-iki saatliğine. Hep birlikte çıkıyoruz. Kızılay'da "Piknik"e geliyoruz, restorana yani. Rus salata, sosis ve bira. Tıpkı pasajdaki gibi. Askerlikleri iyi gidiyormuş. İkisi de alışmışlar. Yaşca emsallerinden büyük olduklarından saygı da görüyorlarmış. Her hafta şehir iznine çıkıyorlarmış. Sarı burada bir kızla tanışmış, evleneceklermiş. Peki benim neden haberim yok bundan? Çünkü daha yeniymiş olay. Hiç kuşkusuz nikâh şahidi benmişim. Diğer şahidi de Erdoğan tabii ki...

Birer bira daha söyledik.

— Paranız var mı? dedim.

İkisinde de ses yok. Paraları yok. Hemen eşit miktarda bölüş-türdüm hesabın üstünden cebimde kalan parayı. Minik bir dolmuş parası ayırdım. Nasıl olsa yarın harcırahımı alacağım tiyatrodan. Eve de yolluyorum ama, bunlar da kardeşlerim be. Hafif mahcup ama çok mutlu oldular. Üçüncüleri yolluk olarak istedik. Verdi şef garson.

— Madem askersiniz, bunlar da benden, dedi.

Helal olsun adama...

— Anlatın dışarı çıkmadan, biraz daha konuşalım.

— Kızla evlenmeyi düşünüyoruz moruk. Annesi ve babasıyla tanıştım. Demokrat, iyi bir aile bunlar.

— Ulan bir ben kaldım içinizde bekâr desenize, dedi Erdoğan.

— Sen de evlen oğlum, koca mı bulamıyorsun? dedim.

Güldük, sohbet ettik, eğlendik, içtik ve zaman nasıl tüydü gitti anlamadık. Bir otobüse atlayıp kıtalarına döndü ikisi. Ben de bir dolmuşla otelimini yolunu tuttum.

Otelde haberler kötüydü. Hoca bütün kadroyu toplamış kızgın bir ses tonuyla olanları anlatıyor. Bizim oyunu Ankara Valiliği yasaklamış. Gerekçe falan yok. Bu hükümet gemi azıya almış gidiyor. İnanılmaz bir baskı var demokratların üzerinde. Muhalefet çok zayıf.

— Danıştaya başvuracağım, dedi hoca.

İki gün içinde yıldırım hızıyla karar çıktı ki, oyunumuzu oynayabileceğiz. Bu sefer de salon baskısı başladı. Hiçbir tiyatro bize salonunu kiralamak istemiyor korkudan. Sonunda Büyük Sahne diye bir özel tiyatroyu kiraladık. Ondan önceki salon anlaşması otomatikman fesh oldu. Hoca: “Bizim avukata da helal olsun ya-ni insan bir tazminat maddesi koymaz mı?” diye elindeki anlaşmayı yırttı attı... Oyuna başladık. Ful gidiyoruz. Ankara seyircisi bir harika. Hoca Anadolu Turnesi’ni iptal etti, bundan sonraki oyunlarımızı Ankara’da oynayacağız. Seyirci bana çok gülüyor. Mutluyum. Para biriktiriyorum. Karıma, çocuğuma armağanlar alacağım. Bu ayın kirası da hazır sayılır. Harcırahlarımın tamamını yemiyorum. Cumartesi günü oyuna Sarı ile Erdoğan gelecekler, oyundan sonra Piknike gideceğiz. Biralamaya... Ayşegül’e telefon açtım annemlerin evine.

— Tatlım seni çok özledim, bebeğimiz nasıl, sen nasılsın?

— Bakıyorum önce bebeği soruyorsun.

— O iyiye sen de iyisindir diye.

— Ben iyi isem o da iyidir.

— Tamam aşkım. Anlat nasılsın?

— Ben iyiyim sen nasılsın? Neden sürekli Ankara’dasınız?

— Anadolu Turnesi’ni iptal etti hoca. Burası daha iyi.

— Kötü bir şey yok değil mi?

— Ne münasebet canım, her şey harika. Burada Sarı ile Erdoğan’ı görüyorum. Yarın oyuna gelecekler.

— Yarın cumartesi ben de bizim eve geçip biraz temizlik yapayım istiyorum.

— Olmaz, sakın kendini yorma.

— Hayatım buraya temizlikçi geliyor ya, onu alıp bir saatliğine gideceğim.

— Tamam canım, kendini yorma. Buradan ne istiyorsun?

— Seni.

— Ben de seni. Başka hiçbir isteğim yok senin dışında.

— Annemi veriyorum sesini duymak istiyor.

— Zaten konuşacağım, ver, seni öpüyorum, bebeğimize iyi bak.

— Oğlum nasılsın? dedi annem.

— İyiyim anne. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Karıma yoldaş oldun anacığım sağ ol.

— O benim de kızım, dedi.

— Sağ ol buradan bir istediğin var mı?

— Sen gel yeter. Üşütme kendine dikkat et, soğuk su falan içme.

— Anne ben artık büyüdüm, dedim.

— Ama benim için hâlâ çocuksun, dedi başladı ağlamaya.

— Anne seni seviyorum, dedim.

— Ben de seni, hadi kapat da fazla yazmasın. O parayı karıma gönderirsin.

— Ellerinden öpüyorum, dedim kapattım telefonu.

Gözlerim dolu dolu olmuştu. Annemle Ayşegül'ün iyi geçinmeleri beni mutlu ediyordu. Çocuğum? Acaba kız mı olacak erkek mi?..

Bundan sonra söylenecek ilk söz şudur: Sağlıklı olsun da ne olursa olsun...

Ama ben gene de meraklan çatlıyorum. Acaba kız mı olacak erkek mi?...

* * *

Bugün matine suare oynayacağız. Matineye Sarı ile Erdoğan gelecek. İki oyun arası kuliste kaynatacağız. Onlar benden biraz önce Piknik'e gidip masa kapacaklar, çünkü bugün cumartesi, sonra ben onlara katılacağım. Ankara turnemiz çok çok iyi gidiyor. Mutluyum. Haftada iki kez arkadaşlarımı görüyorum. Karımla telefonla konuşuyorum. Önümüzdeki hafta bana gelecek Ayşegül. Onu çok özledim. Yeni evli birinin turnede karısından, evinden ayrı olmasının ne demek olduğunu yaşamayan bilemez. Allahtan, dayak yemekten yumruk atmaya zaman bulamıyoruz da pek farkında olamıyorum hasretin... Oyunumu izledi

Sarı ile Erdoğan. En ön sıradan yer buldum onlara. Ayakta alkışladılar arkadaşlarını. Sonra kulise geldiler. Sarıldık öpüştük, kutladılar... İkinci oyunum kısa bir süre sonra başlayacaktı. Bu arada sohbet ettik üç arkadaş. Erdoğan:

— İkinci perdeden biraz izler gideriz biz, sen de sonra gelirsin, dedi.

— Zaten birinci zil verildi oğlum, dedi Sarı.

İkisi salona geçtiler ben sahneye...

Oyun bitiminde Piknik'de buluştuk. Onlar birer bira götürmüşler. Ben de katıldım. Hemen kendime bir çorba söyledim. İçim ısınsın. Biralarmız da geldi... Harika bir hafta sonu bu... Sonra ikisi birliklerine gittiler, ben de otelime...

Kitap okudum. Gözüme uyku girmiyor. Acaba bu saatte Ayşegül'ü arasam ne olur? Annem merak mı eder "acaba ne var?" diye. Ya da karım uyuyor mudur?... Vazgeçtim. Bir bira'da otel resepsiyonuna söyledim. Küçük bir otel bu. Bütün telefonlar resepsiyona çıkıyor. Biram geldi. Az sonra telefonum çaldı. Ekipten Nuray'dı arayan:

— Ne yapıyorsun? dedi.

— Bira içiyorum, dedim

— İnanmıyorum sen de, dedi.

— İyi.

— İstersen gel birlikte içelim çünkü ben dört şişe söyledim.

— Tamam Nuray, dedim.

Aldım biramı indim odasına. Tam alt katımda benim hizamdaki odada kalıyordu. Çok tatlı çok iyi bir kızdı. Sevgilisinden yeni ayrılmış, turneye çıkmıştı. Odasına girdiğimde üzerinde hiç görmediğim acayip bir kıyafet vardı. Gecelik değil, pijama değil, eşofman değil.

— Ne bu kıyafet? dedim.

— Bilmem, seksi buldum giydim, dedi.

— Bu mu seksi?

— Sana öyle gelmedi mi?

— Yooo, gelmedi.

— Peki böyle seksi mi? dedi ve üzerinde ne varsa attı. Çırılçıplak kalmıştı.

— Ne yapıyorsun kız? dedim.

— Hiçbir şey yapmıyorum, burada ikimiz de yalnızız, düşündüm ki bir şeyler paylaşalım, dedi. Pantolonumun kemerine attı elini.

— Yapma Nuray, dedim.

— Asıl sen yapma. Uzun süredir karından ayrısın, bunun ne demek olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun? dedi... Birayı ağzıma uzattı. İçtim.

— Ben yeteri kadar içtim zaten, dedim.

— Benim daha beşinci şişem, dedi.

Tekel şişeleri büyük, insanı vuruyor... Nasıl oldu bilmiyorum. Kendimi bir anda çırılçıplak yatakta buldum. Zaten otel odasındayız. Dört metrekare yer. Yatağın üzerinde oturuyoruz ikimiz. Neler yaptığımızı anlatmak istemiyorum. Yeni evliyim. Karıma böyle bir şey yapmaya niyetim yok. Ama engel olmuyorum. Oluyor. Nuray'ı aşağılamak istemiyorum. Laf aramızda beni cinsel olarak çekiyor da... Olan oldu. Nuray'la yattık... Odama çıktım. Bir duş aldım. Uzun süre akan suyun altına bıraktım kendimi. Ne sıcak ne soğuk... Öylece durdum suyun altında. Kaşlarımdan akan ılık duş suyu ağzıma giriyor, orali olmuyorum. Suyu yutmuyorum, tükürmüyorum da... Sonra sabun sürdüm başıma. Köpükler gözlerimi yaktı. Duşun tam karşısına denk gelen aynaya baktım. Kan çanağı gibi gözlerim. Sabun yakmış olacak... Yok yok... Ağlamışım... Çıktım banyodan. Kurulandım. Üzerimdeki çamaşırları sıcak banyo suyunda yıkadım, astım ve temiz çamaşırlarımı giyerek yatağıma uzandım. Uyumuşum.

* * *

İnsan yaşadıkça neler görecektir, neler öğrenecek ve ne inanılmaz olaylara tanık olacak... Bunlardan yaşanılmazı olanaksız gibi görüneni bizim başımıza geldi. Ankara turnemizin sonlarına geliyoruz. Yakında İstanbul'a döneceğim ve karıma, evime kavu-

şacağım. Hafta sonu karım geldi Ankara'ya. İki gün nasıl geçti anlamadım. Çünkü dört oyun oynadım ve ona ayıracak zamanım kalmadı. O beni izledi ve otelde kitap okudu. Sonra otobüse bindirip uğurladım. İki kez midesi bulandı yanımda. Belki daha fazla oldu bu ama bana hiç söylemedi. O otelde, ben oyundaydım çünkü... Canım... O olay gene bir hafta sonu tam döneceğim hafta sonu, pazar akşamı yaşandı...

Sarı ile Erdoğan hafta sonu iznine çıkıyorlar. Önce Piknik'e gidip bira içiyorlar. Ben matine suare oynadığımdan katılamıyorum onlara. Oradan çıkıp bir pavyona gidiyorlar. Dışkapı semtinde. Bizim kaldığımız otele çok yakın bir pavyon. Hatta otele uğrayıp beni soruyorlar. Dönmemişim daha. Bunlar pavyonda da içiyorlar. Siviller tabi. Ne oluyorsa oluyor biri bunlara laf atıyor. Bir anda ortalık karışıyor, tabaklar, şişeler havada uçmaya başlıyor. Otele henüz dönmüştüm. Aşağıdan telefon geldi.

- Bir arkadaşınız sizi arıyor, dedi resepsiyoncu arkadaş.
- Kimmiş?
- Adı Erdoğan.
- Tamam, gelsin yukarı.

Kapı açıldı. Yüzü gözü kan içinde Erdoğan girdi kapıdan içeri.

- Ne bu hal? dedim.
- Sorma, beni boş ver Sarı'yı götürdüler.
- Nereye?

Anlatmaya başladı... İlk bölümü sözünü ettiğim gibi işte.

- Şu yandaki pavyona geldik Sarı'yla... Su var mı?

Nefes nefeseydi, doğru düzgün konuşamıyordu.

- Erdoğan gir şu banyoya yüzünü iyice yıka, daya ağzını musluğa iç suyunu, dedim.

Öyle yaptı, elinde beyaz ama kırmızıya dönmüş havluyla çıktı. Burnu hâlâ kanıyordu çünkü.

- Anlat, dedim.
- Pavyonda iki puşt bir karı yüzünden bize laf attı. Neyse as-

keriz üstüne gitmedik. Fakat içlerinden biri Sarı'ya leblebi atmaz mı? Bizimki dellendi:

“Hangi orospu çocuğu attı bunu?” dedi. İki herif masaya fırladı. Biri arkadaşın Sarı'ya yumruk attı. Öteki de benim üzerime geldi. Barın hemen yanında oturuyoruz arkadaş. Herifler nasıl vuruyor anlatamam. İkisi de ayı gibi. Öldürecekler bizi. Garsonlar araya girdi ama ayıramıyorlar. Herifin biri barın içine uzandı oradan bir bıçak kaptı ve bana salladı. Nasıl attım kendimi yana bilmiyorum. Tam o sırada Sarı herifin kafasına bir iskemle geçirdi, elindeki bıçak düştü yere, arkadaşları tam bıçağı alacakken, bastım eline, bağırды ayı, eğildim aldım bıçağı, geçirdim göbeğine. Herif yere yığıldı, öldü mü kaldı mı bilmiyorum... O sırada polis geldi. Yaralı herifi bir ambulansa koyup götürdüler. Öteki herifi bir polis otosuna koydular. Sarı ile beni de başka bir polis otosuna bindirdiler. Sarı birden beni göstererek dedi ki:

“Bu kim be, bu herif nereden çıktı?”

Polis:

“Tanımıyor musun?” dedi.

“Nereden tanıyacağım, bu kavgada yoktu ki.”

“Peki bu hali ne?”

“Yanlışlıkla vurdum ona. Özür dilerim hemşerim,” dedi Sarı.

“Arkadaşın değil mi senin?”

“Arkadaşım olsa neden ağzını burnunu kırarım?”

“Sen in aşağı, toz ol,” dedi polisin biri.

Şaşkın durumdayım. Sarı bunu neden yaptı biliyorum. Benim sabıkam var. Eğer bu suç üzerime kalırsa ki kalacak, iki misli yatarım. Sarı'yı emniyete götürdüler, ben de sana geldim.

— Tamam Erdoğan, sakin ol, burnunu sil canıyor, dedim...

Düşündüm. Gözlerim dolu dolu oldu. Sarı ödeşiyordu Erdoğan'la. Ya da hiç düşünmemişti Semra meselesini, içinden böyle gelmiş arkadaşını korumuştı. Nasıl olursa olsun Sarı muhteşem bir şey yapmıştı.

— Benim yerime yatacak moruk, dedi.

— Boş ver takma kafana, sen de...

— Ben de ne?

— Sen de başkası yerine yatmadın mı?

— Yattım.

— Sarı senin canın be. Benim de canım. Helal olsun ona. Burada yalnız bırakmayız. Sen sakın ziyarete falan gitme. Polisin dalgınlığına gelmişsin, bunu değerlendir, dedim.

— Tamam, dedi Erdoğan.

— Sana bir kahve söyleyeceğim. Bu saatte adetim değil ama bir tane de kendime söyleyeceğim, dedim.

Kahvelerimizi içtik.

— Moruk kıtaya gitmem gerekiyor, dedi.

— Al şu paraları. İki kıro pavyonda yediniz, al şunu yol parası yap, dedim.

— Bu çok, dedi.

— Üstüyle de sigara alırsın kıro.

Sarıldı boynuma başladı ağlamaya.

— Zırlama ulan, dedim. Olan olmuş. Basit bir yaralama olayı olarak gör. Sarı kısa sürede çıkar.

Sarı'ya bir yıl verdiler...

Turnem bitti. İstanbul'a döndüm. Bu olayı hiç unutamadım. İki kez Ulucanlar Cezaevi'ne, Sarı'yı ziyarete gittim. Sigara götürdüm.

— Sarı neden üslendin bu işi? dedim.

— Sen olsan ne yapardın? dedi.

Başka bir şey konuşmadık...

* * *

Oğlumun adını Ayşegül'le birlikte kararlaştırdık: Umut... O bizim umudumuz... Gelecekte çok şeyler bekliyoruz iki genç olarak. Karım çalışacak ama oğlumuz biraz büyüsün. Benim işlerim çok iyi. Tiyatrom iyi gidiyor. Bu arada bir film teklifi aldım. Orta boy bir rol, iyi oynamışım, gerisi gelir diyorlar...

— Biraz sancım var tuvalete giriyorum, dedi Ayşegül.

— Tamam canım.

Girdi içerden bana seslendi:

— Elime bir şeyler geliyor...

Hemen bir taksiyle hastaneye... Karımı doğum bölümüne bıraktım, oyuna geçtim. İkinci perdenin ortalarında hoca, kulisten bana işaretler yapıyor. Anlayamadım. Biraz sonra çıkacağım sahnedened. Çıktım.

— Oğlun oldu, dedi hoca.

Tekrar girdim sahneye, laflarımı karıştırdım. Oyun bitti, selamı verdim ama, hastaneye nasıl koştum bilmiyorum. Karımın yanındaki minik yatakta mavi kurdela, kara saçlı bir bebek yatıyordu. O Umut'tu. Hemen Sarı'ya ve Erdoğan'a birer mektup yazdım. Oğlumun olduğunu bildirdim. Erdoğan hemen telefon etti.

— Hayırlı olsun oğlum. Oğlun olmuş, dedi.

— Sarı öğrendi mi Erdo?

— Ziyarete gidemiyorum ki, korkuyorum kuşkulanırlar diye.

— Git git, ben burada avukat Hamdi Abi'yle görüştüm. Artık bir şey yapamazlarmış. Git Sarı'yı ziyarete.

— Tamam, bu pazar oradayım o zaman, dedi.

— Erdoğan sen Umut'un amcasısın, ne zaman geleceksin?

— İznimi kullanmak istemiyorum moruk, sona saklıyorum erken geleyim diye.

— İyi yaparsın, zaten şurada ne kaldı ki? dedim.

— Asıl bu son devreler geçmiyor be.

— Bilirim, öyledir, dedim.

— Ayşegül'ü de kutla tarafımdan, sağlığı iyi değil mi?

— İyi iyi, hiçbir şey çıkmadı, kolay doğum oldu.

— Allah analı babalı büyütsün, dedi.

— Hadi kapat artık paranı çar çur etme.

— Yeğenime helal olsun, dedi.

— Hoşça kal, dedim.

— Hoşça kal benim canım kardeşim, dedi kapadı...

Oğlumuz birkaç altın takı geldi. Oyuncaklar, armağanlar.

Şanslı doğdu Umut. Ayşegül'ün annesi, anneanne olmanın mutluluğuyla kızının yanından ayrılmıyor. Bizimle birlikte kalacak bir süre. Aslında kayınpeder bu aralar hasta. Kadının onun yanından ayrılmaması gerekiyor ama kızını da yalnız bırakmak istemiyor. Biraz kendi evine gidiyor, biraz bizde kalıyor... Böyle geçiyor günler. Acı haber sonunda geldi. Karım babasını kaybetti. Biri dünyaya geldi, biri ayrıldı...

* * *

Bebeklerin bu denli hızlı büyüdüğünü bilmiyordum. Aslında yeğenlerim vardı ama, demek dikkat etmemişim. Umut kocaman olmuştu. Tabii yedi ayın da geçtiğini söylemem gerekiyor.

Bu arada beni en mutlu eden haber, Sarı'nın cezasını çekip tahliye olmasıydı. Yeniden birliğine teslim oldu ve askerliğini bitirmek üzere Erdoğan'ın yanına gitti. Dostlukları daha bir pekişmiş bu arada. Erdoğan âdeta kendini Sarı'ya karşı borçlu hissetmeye başlamış, bana yazdığı mektuplarda hep bundan söz ediyordu. Dilimin ucuna geliveriyor: "Oğlum ödeştiniz, kimse kimsese borçlu değil," diyeceğim diyemiyorum. Sarı konuyu hiç açmıyormuş. Sadece: "Eğer sen yatsaydın iki misli yatacaktın, bak ben çıktım bile," demiş. Bir keresinde, ikisinin birlikte yazdıkları bir mektup aldım. Hep Yenikapı'dan, eski günlerden, Çiçek Pasajı Cavit'ten söz ediyorlardı. Ben de bir mektup yazdım onlara ve o yıllarda çekilmiş üçümüzün bir fotoğrafını gönderdim. "Fotoğraf tek, ikiniz idare edin," yazdım arkasına. Askerlikleri bitse dönseler, onları bizim hoca'yla tanıştıırıp tiyatroya aldırısam. Hep beraber oynasak oyunlarımızı... Bunu çok istiyorum. Uzun zamandır Yenikapı'ya indiğim yok.

— Tatlım ben bugün Yenikapı'ya gidip eski arkadaşlarımı görmek istiyorum, dedim Ayşegül'e.

— İkisi de askerde kimi göreceksin? dedi.

Ne? Kıskançlık numaraları mı?...

— Ayşegül, benim ikisi dışında da pek çok arkadaşım var orada, dedim.

— Tamam hayatım git, dedi.

Ses tonunda bir tuhafılık vardı. Gitmemi istemiyor gibi.

— Sevgilim istemiyorsan gitmem ama bunun nedenini anlamadım, dedim.

— Seni özlüyorum, dedi. Hep ya oyunda ya provadasın.

— Eğer bankacı olsaydım hep bankada olacaktım, dedim.

— Tamam hayatım, git git...

— Vazgeçtim, dedim, gitmiyorum.

— Lütfen git.

— Valla vazgeçtim, dedim ve çıkardım ayakkabılarımı, bir kitap aldım kitaplıktan okumaya başladım.

— Hayatım beni yanlış anladın, dedi Ayşegül.

— Gerçekten bir anda vazgeçtim, yoksa çok gitmek istesem zaten giderdim, dedim.

— Peki tamam o zaman, sana bir kahve yapayım mı?

— Sen içeceksen içerim.

— Tamam içerim.

Kalktı mutfığa gitti. Kitabımı okumayı sürdürdüm. Şimdi anımsamıyorum ama Budizmi anlatan Uzakdoğu felsefesiyle ilgili bir kitaptı... Ayşegül kahveleri getirdi, karşılıklı içtik, sohbet daldık.

— Sarı'nın Erdoğan'ın suçunu üstlenip onun yerine hapis yatmasını ben tam anlayamadım, dedi birden.

— Kadınlar bunu anlayamaz Ayşegül, dedim.

— Neden, kadınlar aptâl mı?

— Ne münasebet hayatım. Bunlar delikanlılık muhabbetleri. Bizim yetişme tarzımız böyleydi.

— Anladım, dedi Ayşegül.

— Karıcığım sana bir şey söyleyeceğim. Annen çok yalnız kaldı. Neden bizimle birlikte yaşamıyor? Hem sen ben gittiğimde yalnızlıktan kurtulursun hem Umut'a bakmakta sana yardımcı olur, ne dersin?

— Bunu sana söylemeye çekiniyordum, çok iyisin, dedi.

— Neden çekiniyordun?
 — Ne bileyim, bir evimiz var, durup dururken annem geliyor falan...

— Durup dururken değil, babanı kaybettin, o da bunca yıllık hayat arkadaşını kaybetti.

— Annemle bu konuyu konuşayım mı?
 — Sen telefonu aç ben konuşayım, dedim.
 — Çok iyisin, dedi ve annesinin telefonunu çevirdi.
 — Alooo.
 — Anne nasılsın?... Kocam seninle konuşmak istiyor.
 — Anneciğim nasılsın? dedim.
 — İyiyim canım sen nasılsın?
 — Anne, biz bir şey düşündük, acaba bizimle birlikte olmak istemez misin, biliyorsun fazla bir odamız var.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu ve hıçkırık sesi duydum sonra.

— Al şu telefonu galiba annen ağlıyor, dedim.
 — Alo anne... İyi misin canım?
 — İyiyim kızım, duygulandım biraz... demiş telefonda.

Anne yanımıza yerleşti. Artık Ayşegül daha bir mutlu idi. Çünkü hem annesi yanındaydı hem de kadıncağız torununa öylesine güzel bakıyordu ki... Bu arada Umut'da delikanlı oldu artık, önümüzdeki hafta bir yaşına basacak...

* * *

— Hayatım, bu herif eşek kadar oldu, ona babasının çocukluktan gençliğe geçtiği yılları yaşadığı yerleri göstermek istiyorum.

— Anlaşıldı, senin Yenikapı sendromun başladı. Tamam gidiyorum Umut'u hep birlikte gidiyoruz, dedi Ayşegül.

— Annene ayıp olmasın ona da teklif yapalım mı?
 — Annem sana sürpriz bir yemek yapıyor. En çok ne severdin?

— Hünkârbeğendi.
 — İşte bu duyduğun külde patlıcan kokusu o.

— Gittim mutfağa sarıldım boynuna öptüm yanaklarını kayınvalidemin.

Ellerine sağlık anne, benim en sevdiğim yemektir bu, dedim.

— Biliyorum, geç oldu ama, oğlana bakmaktan sana bunu yapamamıştım, dedi.

— Anne sen de bizimle gel diyecektim ama...

— Siz gidin, gezin, ben şunu bitireyim, dedi.

Çıktık. Bir taksi doğru Yenikapı. Kemal Abi kanaryalarıyla meşgul. Beni gördü:

— Aaaaa, gözlerime inanamıyorum, dedi.

— Kemal Abi, bu karım, bu da çocuğum Umut, dedim.

Ayşegül Kemal Abi'nin elini öptü.

— Sen de öp ulan elini amcanın, dedim Umut'a.

Umut şaşkın bakıyor. Dikti gözlerini kanaryalara... Oturduk bizim her zamanki masamıza. Yüzler değişmiş görmeyeli. Hep böyle olur. Birileri gider, yerine başka tipler gelir. Kahveler böyledir...

Çaylarımızı içtik. Sonra sahile çıktık yürüdük üçümüz... O kayalıkların önünden geçiyoruz. Durdum.

— Neden durdun? dedi Ayşegül.

— Burası, dedim. Tam burası işte.

— Ağlıyor musun?

— Bilmem, ağlıyor muyum?

— Ama artık her şey gerilerde kaldı diyen sen değil miydin?

Evet bu bir sır. Paylaşacağım... Sarı hapisten çıkınca Ayşegül'e her şeyi anlattım bir gece. Evliliğimizin ikinci yıldönümü idi. Bir restoranda kutladık. Ayşegül:

— Bana anlatmadığın bir şey var mı yaşamımızla ilgili? diye sordu.

— Var, dedim... İçtim içtim... Tüm olanları anlattım karıma. Gırtlığımı sıkın, benimle birlikte götüreceğim sırrımdan kurtulmuştum. Kaldı ki, o benim karımdı. Ona söylemezsem ölürdüm artık.

Ayşegül kayalıklara daldı gitti. Elimi sıktı sıktı, ikimiz de ağlı-

yorduk. Umut kucağımda olanlardan habersiz martılara bakıyordu. Ve ilk kez konuştu:

— Bak.

Gösterdiği yere baktım... Bir martı uçu gökyüzünde. Oğlum konuştu.

“Baba” desin isterdim ama “Bak,” dedi. Konuştu ya sen ona bak...

Ayşegül:

— Duydun mu konuştu, dedi.

— Nasıl duymam, nasıl duymam? dedim.

Üçümüz birbirimize sarıldık. Öylece kalmışız o kayanın yanında.

* * *

Erdoğan teskeresini aldı geldi.

— Yedi ay sonra Sarı’da geliyor moruk, her şey aynen eski gibi olacak, dedi.

— Hakan bize iki çay çek, dedim.

— Çaylar benden, dedi Hakan.

Kadro yavaş yavaş tamamlanıyordu. Bülent de bugün yarın teskereciydi. Yenikapı eski Yenikapı gibiydi bugün. Oğlum da buraya gelecekti büyüyünce... Burada arkadaşlar edinecek, ölümsüz dostluklar yaşayacaktı. Ama onların zamanı nasıl olacak bilmiyoruz ki... Bakarsın o zaman Kemal Abi’nin kahvenin yerinde bambaşka bir dükkân olur. “O zaman” nasıl olacak bilmiyoruz ki... Acaba arkadaşlıklar bu denli kuvvetli olacak mı?... Yoksa sıradanlıklar mı saracak dünyayı?... Kehanete lüzum yok, bekleyip göreceğiz... Kemal Abi’nin bir kanaryası ölmüş. Dokunsak ağlayacak.

— Başın sağ olsun abi, dedim.

— Sorma yahu, bu keratayı çok severdim, dedi.

— Üzülme sende o kadar çok var ki.

— Ama hepsinin yeri ayrı. O bir başka idi. Ondan çok yavru aldım.

— Eh torunlarla idare et Kemal Abi, dedim.

— Öyle yapacağız artık, dedi.

Erdoğan o olayı tüm detayıyla anlattı. Anlatırken yeniden yaşıyor gibiydi.

— Allah bir daha kimseye yaşatmasın arkadaş, dedi.

— Boş ver o da geride kaldı. Şimdi Sarı'da gelsin, bak o zaman gör sen şenliği.

— Gelecek, dedi.

— Erdoğan ne yapmayı düşünüyorsun?

— Bilmiyorum ama şunu biliyorum, tiyatro yapmayacağım, dedi.

— Neden?

— Bilmiyorum, ama yapmayacağım.

— Şehir Tiyatrosu'na girmeme konusunda sana hak veririm. Bir sürü tuhaf yanı var. Bilmem kaç sayılı kanuna göre, devlet memuru sayılıyorsun, hiçbir konuda konuşma hakkın falan yok. Böyle sanatçılık olur mu? Sanata kafadan sansür konulur mu? İyi ki benim dilekçemi kabul etmemişler. Şu anda ülkenin en itibarlı tiyatrosunda çalışıyorum. Demokrat, ilerici, harika bir patronumuz var. Hoca... Gel senin işini yapayım, gir bizim tiyatroya.

— Yoğurt işine girmeyi düşünüyorum, belki de yurtdışına giderim.

— Ulan yoğurtla yurtdışının “y” harfiyle başlamalarının dışında ne gibi bir benzerlikleri var acaba?

— Yakamı bırak ulan, daha yeni geldim askerden. Bunca çile çekmiş bir adama sen acı bari... dedi.

Gülüştük. Erdoğan'ı hep sevdim. Kendi gibi bir adamdı.

* * *

Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Tabii benim için. Bir de gel sen onu Sarı'ya sor.

— Geçmek bilmedi be moruk, dedi. Ne askerde ne içerde geçmek bilmedi. Hele Erdoğan tezkere aldıktan sonraki yedi ay var ya?... Bitmek bilmedi.

- Neyse sonunda geldin ya sen ona bak, dedim.
- Ulan Yenikapı amma değişmiş be, dedi Sarı.
- Ben farkında değilim Sarı.
- Ankara’da üç yıl kalsaydın farkında olurdun.
- Doğru söylüyorsun.
- Çay söylesene.
- Hakan bize iki çay alsana, dedim.
- Erdoğan nerede?
- Düşer şimdi.
- Ne yapıyor, girmede mi Şehir Tiyatrosu’na?
- Yoğurt işine girdi. Birini bulmuş, birlikte küçük bir imalathane açtılar. Tanıdık restoranlara yoğurt dağıtıyorlar.
- Nasıl iyi mi bari işi?
- Yazmış sana ya.
- Yazdı ama öyle fazla detay vermemiş. Ankara’da nerelere dağıtabiliriz diye soruyordu.
- Fena değil işi ya, idare ediyor şimdilik. Tabii ki büyük hisseyi, parayı yatıran ortağı alıyor.
- Olsun, ilerde kendi işini kurar.
- Çaylar, dedi Hakan.
- Senin askerlik nasıl geçti Hakan? diye sordu Sarı.
- Bildiğin gibi be Sarı, askerlik işte, en iyisi nasıl olursa öyle geçti diyelim.
- O zaman muhteşem geçmiş, tıpkı benimki gibi...
- Güldük buna...
- Erdoğan geldi.
- Gelmiş mi benim asker arkadaşım, diye sarıldı Sarı’nın boynuna.
- Bir süre öylece kaldılar. İkisi de ağlıyordu.
- Bana bak başlayacağım ikinize de ha, yeter ulan, amma Türk filmi olduk be, dedim.
- Hadi Beyoğlu’na çıkalım, dedi Sarı.
- Sarı seninle biraz konuşmak istiyorum oğlum.
- Pasajda konuşuruz yavrum.

- Ulan kafayı buluruz konuşamayız.
- Ne konuşacaksın?
- Seni bizim tiyatroya düşünüyorum.
- Olmaz, ben Şehir Tiyatrosu işimi ayarladım.
- Ne zaman?
- Oradan dilekçe yazmıştım, kabul edildi.
- Vay inek vay, dedim.
- Neden o?
- Benim dilekçemi kabul etmemişlerdi.
- Oğlum ben iyi aktörüm sen kötü, dedi.
- Hastir lan, dedim.
- Valla oldu işim, orayı seviyorum. Ölünceye kadar orda çalışmak istiyorum, dedi.
- Sen öyle mutlu oluyorsan tamamdır, dedim.
- Ulan bir işadaminin yanında tiyatro konuşuyorsunuz durmadan. Hadi gideceksek gidelim, benden, dedi Erdoğan.

Bir taksiye bindik. Artık taksiye biniyorduk biz. Erdoğan'ın imalathanesi var, benim iyi bir işim, Sarı da hemen girecek tiyatrosuna... İşlerimiz tıklarında...

- Ooo ekselansları üçü bir arada, dedi Cavit.
- Geldik sonunda, dedi Sarı.
- Hoş geldiniz hoş geldiniz... Özlemiştim hepinizi.
- Nasıl gidiyor Cavit Abi, dedi Erdoğan.
- İyi değil be Erdoğan, nerede eski işler?
- Yoğurdu nereden alıyorsun?
- Neden soruyorsun?
- Daha eksigine veririm sana.

Ulan bizimki işadamı olmuş. Daha masaya oturmadan iş pazarlığı yapıyor.

- Konuşuruz, dedi Cavit.
- Konuşalım abi, sen de memnun kalırsın ben de.
- Tamam bir ara konuşalım.

Arjantinlerimiz geldi, mezelerimiz tamam. Her şey eski günlerdeki gibi. Oğlum bir an önce büyüse de amcalarını tanısa, on-

larla aynı masada muhabbet etse. Çok var daha be... Arjantinler tazelenip duruyor. Biri gidiyor biri geliyor bardakların. Ulan kaç tane içtik biz?...

— Ayşegül, ben çocuklarla pasajdayım biraz gecikebilirim tatlım, dedim telefonda.

— Keyfine bak biz annemle televizyon izliyoruz, dedi.

— Ne izliyorsunuz?

— Haberleri.

Türkiye'ye televizyon gelmişti ya. Tabii bizim evde de bir tane olacak. Taksitle almıştım. Üç saat kadar yayın oluyordu. Sonunda da İstiklal Marşı çalınıyor ve “televizyonunuzu kapatmayı unutmayın” yazıyordu. Biz de buna uyup kapatıyorduk.

— Hadi sağlığınıza, dedim kaldırdım bardağımı.

— Ulan amma içtik be, dedi Sarı.

— Bayram bizim hesabı getirsene, dedi Erdoğan.

İstiklal Caddesi'nde birbirimize el şakaları yaparak Taksim'e yürüdük. Tıpkı yıllar önce Kulüp Yirmiyedi'den çıkıp Yenikapı'ya dönüşlerimizde olduğu gibi.

— Var mısınız Yirmiyedi yapalım mı? dedi Erdoğan.

— Oğlum karşınızda evli barklı bir adam var, sorumluluk taşıyan bir babayım ben, dedim.

— Hastır lan, az önce telefon ettin, karın “keyfine bak” dedi ya.

— Ama Yirmiyedi bu saatte hiçbir şey yazmaz, unuttunuz hep gece yarısı gitmez miydik?

— Tamam onu da başka sefer yaparız, artık nasıl olsa beraberiz, dedi Sarı.

— Senin Ankaralı kızla evlenme meseleni hiç açmadın be Sarı? dedim.

— Oğlum hapse girmiş çıkmış adama kız verirler mi? dedi Sarı.

Erdoğan şöyle bir durakladı.

— Keşke ben yatsaydım be Sarı, şimdi içime işledi bu iş, dedi.

— Hadi lan ben onun için mi söyledim. O işin olmayacağı varmış, olmadı, kızı ben içerdeyken nişanladılar boş verin, İstanbul'daki kızların suyu mu çıktı?

— Sana Ayşegül'ün arkadaşı Ayten'i yapaım lan Sarı?

— Yahu durun bir nefes alayım be, askerden yeni geldim.

— Haklısın, dedim.

Taksim'de hadiseler vardı. Gençler yürüyormuş polis dağıtmış. Bu hükümet milletin başına dert açacak. Tıpkı Menderes hükümetinin yolunda yürüyorlar. Allah sonumuzu hayır etsin. Başbakan acayip laflar edip duruyor. Bu gidiş gidiş değil...

Saraçhane'de Erdoğan indi taksiden, Horhor girişinde Sarı, Fatih'te de ben indim... Eve geldiğimde Ayşegül annesiyle sohbet ediyordu.

— Umut uyudu mu? dedim.

— Bu saatte hiç ayakta gördün mü hayatım, tabii ki uyudu.

— Saat kaç?

— Saat geç, dedi karım.

— Sitem mi bu?

— Hiçbir zaman... Üç arkadaş buluşmuşsunuz keşke daha çok eğlenseydiniz, sana böyle bir zamanda hiç sitem eder miyim hiç?

— Sağ ol tatlım, anlayışın için teşekkür ederim, dedim.

— Sana ilgini çekecek bir sürprizim var.

— Nedir?

— Emin değilim, Salı günü söylerim...

* * *

Yenikapı'da polis, Kemal Abi'yi gözaltına almış. Sözde kahvede yasadışı sol örgütlerin toplantıları yapıyorlarmış. Oysa buranın en büyük özelliği, sadece sanatın konuşuluyor olmasıydı. Yıllardır burada, bu tip örgütsel söylemler olmazdı. Ama hükümet her şeyden kuşkuluyor. Demokrat Parti'yi anımsatan kuşukular bunlar, sonları öyle olmasın da... Kemal Abi birkaç gün sonra salıverildi. Ama adamcağız bitkin döndü kahveye.

— Bu ne iştir anlamadım yahu, benim örgütle mörgütle ne alakam olabilir? Sıkıyönetim gelecekmiş. Gelsin. Bana ne...

— Sıkıyönetim mi?

— Öyle dediler polisler.

— Yahu Kemal Abi bu iyi haber değil be, dedim.

— Evlat bunlar da ne bok yediklerini bilmiyorlar. Şu millet doğru dürüst yönetilemedi ona yanıyorum.

— Bence tam layık olduğumuz yönetimlerle yönetiliyoruz abi, dedim.

— Haklısın, dedi, böyle başa böyle tarak.

Sarı ile Erdoğan birlikte girdiler kahveden.

— Geçmiş olsun Kemal Abi, dedi Erdoğan. Hayrola?

— Ne olacak canım saçmalık işte, dedi Kemal Abi.

Sarı:

— Sen gene bir şeyler yapmışsındır Kemal Abi, ya kanaryaların suyunu vermeyi unuttun, ya yemlerini.

Kemal Abi güldü:

— Haklısın aynen bu kadar saçma bir nedenden içeri aldılar, dava açacağım, dedi.

— Kaybedersin, dedi Sarı.

— Nedenmiş o? dedi Kemal Abi.

— Sen bozacıya dava açacaksın, işe şıracı bakacak, olur mu? Kaybedersin...

— Hakkın var, dedi Kemal Abi.

— Canını sıkma Kemal Abi, Sarı da ben de az mı çektik?...

Biliyorsun.

— Biliyorum biliyorum, dedi ve kanaryalarıyla dertleşmek üzere yanımızdan uzaklaştı.

— Sıkıyönetim geliyormuş, dedim.

— Bu söylentiler Ankara'da da vardı, dedi Sarı.

— Tiyatroyu da vurur ha, eğer gece sokağa çıkma yasağı fa-lan koyarlarsa yandık.

— Yaaa, bak. Eğer sen de benim gibi Şehir Tiyatrosu'na gi-

tersen, hiç başın ağrımaz. Sıkıyönetim de gelse, gece sokağa çıkma yasağı da olsa maaşını alırsın.

— Öyle sanatçılık mı olur ulan, salla başını al maaşını. Sanat sıkıntıyı sever, dedim.

Erdoğan:

— İşte bütün bu abuk sabuk muhabbetlere girmemek için işadamlı olmayı seçtim. Pis sanatçı makulesi, dedi ve bastı kahkahayı.

— Sarı oğlum evlenmeyi düşünmüyor musun? dedim.

— Hoppallaaaa, nereden çıktı şimdi bu durup dururken?

— Ne bileyim ulan, Erdoğan da sen de evlenin, birbirimize gidip gelelim. Böyle olunca ben eve erken tüymek zorunda kalıyorum.

— Ha şu mesele, dedi Sarı.

— Oğlum ben evlenmeyeceğim, Ayşegül'e söyle, eğer bekâr bir adamla arkadaşlık etmene izin vermiyorsa onu bilelim.

— Hadi lan saçma herif, ben kılıbık mıyım? dedim.

— Öyle diyorlar, dedi Erdoğan.

— Sen buna bakma moruk, kılıbık falan değilsin, ev kuşusun o kadar.

İkisi de beni kafaya almanın hazzıyla gülüyorlardı.

— Benim erkek adam olduğum oğlumdan belli, dedim.

— Tabii tabii sen erkek adamsın, yalnız, saat geç oldu artık eve dönsen?

Erdoğan bu espriyi yapıp yanımdan hızla kaçtı.

Sarı:

— Uğraşma ulan benim kardeşimle, erken döner geç döner sana ne, dayağı yiyecek olan sen misin, ayıp, dedi ve o da kaçtı...

Bu iki puştla başa çıkamıyorum. İkisi bir olmuş beni kızdırıp duruyorlar. Kılıbıklığımı kafaya alıyorlar. Oysa hiç de kılıbık falan değilim. Evime vaktinde gidiyorum o kadar.

— Sokak çocukları, dedim.

— Ev kedisi, dediler.

— Ananızı...

Kahkahalar “Kemal Abi” nin kuşlarını ürküttü...

— Yahu beni meraklan çatlatacaksın Ayşegül, nedir bu sürpriz?

— Olmadı, dedi.

— Ne olmadı?

— Kuşkuluydum. Reglim biraz gecikti, hamileyim sandım, ama değilmişim.

— Yani Umut’a kardeş geliyordu ha?

— İster miydin?

— Doğuracak olan sensin, senin kararın önemli olur, dedim.

— Eğer ona bir kardeş düşünürsek birlikte karar verimiz dedi, Ayşegül.

— Tamam.

— Annem sana muhallebi yaptı.

— Anneni çok seviyorum bu yüzden.

— Bu yüzden mi sadece?

— Hayır, bir de seni doğurduğu için.

Sarılip öptü beni ve mutfığa gitti. Üzerine tarçın dökerek getirdi muhallebiyi.

— Sağ ol canım. Annen nerede?

— Umut’u gezdiriyor.

— Ben de uyuyor sandım oğlumu.

— Parka kadar gittiler.

— Tamam canım. Annemin eline sağlık harika yapmış, dedim.

— Afiyet olsun. Bunu kendisine söylersen mutlu olur.

— Tamam canım.

Kapı açıldı. Umut koşarak kucağıma atladı ve öpmeye başladı.

— Özledin mi babayı?

— Evveeeeet.

— Parka mı gittiniz?

— Eeeeeeeet.

— Koşup oynadın mı?

— Eeeeeeeet.

— Aman ne azdı ne azdı, dedi annem.

— Anne ellerine sağlık muhallebin nefis olmuş, dedim.

— Afiyet olsun, bunları ye yine yaparım, dedi kayınvalide.

— Haberlerde izledim az önce İstanbul'da patlamalar olmuş, dedi Ayşegül.

— Kemal Abi de karakolda polislerden duymuş sıkıyönetim söylentileri varmış, dedim.

— Neyi alıp veremiyorlar anlamıyorum, dedi kayınvalidem.

— Anne, bizim ülkemizin stratejik durumu çok önemli, herkes üzerimizde oyunlar oynamaya kalkıyor, dedi Ayşegül.

Aslında o bir ressam, hiç politika konuşmaz. Ama konuştu işte.

12 Mart günü ordu bir muhtıra yayınladı...

— Çatalı neden öyle tutuyorsun? dedi Ayşegül.

— Nasıl tutuyorum?

— Ne bileyim yani...

Böyle laflara deli olurum. Ama hemen annemin küçük nasihatı aklıma geldi:

“Büyük kavgalar hep küçük şeylerden çıkar, sakın böyle bir kavgaya girme, ailen sarsılır.”

— Gerginim Ayşegül, bu muhtıra falan sinirim bozuyor. Belki bu yüzden çatalı senin istemediğin biçimde tutuyorumdur, dedim.

— Afedersin aşkım seni kırmak istemedim, dedi. Barıştık. Zaten darılmamıştık ki...

Oyundan çıktım eve döndüm. Umut uyumamıştı. Onunla oynadım biraz.

Ayşegül'de tedirginlik seziyordum. Annesi de heyecanlıydı.

— Neyiniz var sizin? dedim.

— Bugün evi askerler bastı, dedi annesi.

- Anlamadım.
 - Alt katımızda üniversite öğrencileri kalıyorlardı ya, onlara arama yapmışlar.
 - Bizimle ne ilgisi var bunun?
 - Ne bileyim, dedi karım, bizim kata da geldiler.
 - Allah Allah...
 - Her yeri aradılar, dedi annem.
 - Neden, biz kaçak mıyız?
 - Boş ver önemli değil canım, sen oyundan haber ver, nasıl geçti?
 - İyi, dedim.
 - Sana bir çorba koyayım, dedi annem mutfağa gitti.
 - Bu işe canım sıkıldı yahu, ne hakla benim evimi arıyorlar anlamadım.
 - Boş ver, dedi Ayşegül. Şunu ver uyutayım çok geç oldu, hâlâ uykusu gelmiyor.
- Umut'u kucağımdan aldı, odasına götürürken mutfağa uğradı, annesiyle fısır fısır bir şeyler konuşuyorlar. İkisi de tedirgin. Televizyonu açtım. "...kapatmayı unutmayın" yazısı duruyor. Unutmadım... Çorbamı içtim. Biraz kitap okudum ama aklıma takılan berbat düşünce sinirlerimi bozdu, uykumu kaçırdı. Dönüp duruyorum yatakta. Ne sebeple evimi arıyorlar? ...sıkıyönetimin içine. Ayıp be. Burası bir aile evi. Ne hakla karımı çocuğumu rahatsız ediyorlar?... Ama adı üstünde işte sıkıyönetim. Sıkıcı bir yönetim biçimi yani... Kitaplar toplanıyor, her yerde arabalar çevrilip arama tarama yapılıyor. Bombalar patlıyor sokaklarda. Aydınlar vuruluyor. Hükümete bak. Bu ulus gerçekten bunlara müstahak mı acaba? Düşünüyorum. Osmanlı'dan gelen bir toplumuz. Acaba ettiklerimizi mi biçiyoruz. Osmanlı tüm dünyayı rahatsız etmiş. Şimdi de onlar bizden bunun intikamını mı alıyorlar?... Böyle siyasi ve felsefi tuhaflıklar içerisindeyken telefon çaldı. Sarı:
- Provaya başladım, dedi.
- Şehir Tiyatrosu işi olmuştu.

— Hayırlı olsun Sarı çok sevindim, dedim.

— Maaş düşük.

— Olsun. Beraber çalışsaydık daha iyi olacaktı ama boş ver, böylesi de iyi.

— Moruk, Erdoğan'ın evini aramışlar, dedi.

— Neden?

— Nedeni yok. Daha doğrusu Erdoğan bilmiyor. Telefon etti. Seni arayacak.

— Nedir bu iş yahu anlamıyorum, dedim.

— Boş ver, yarın ne yapıyorsun?

— Sabah prova var, öğleden sonra serbestim.

— Ben de onda provada olacağım. Eğer öğleden sonra biterse buluşalım.

— Tamam.

— Hadi eyvallah.

Telefonu kapadı. O anda yeniden çaldı:

— Alo moruk.

— Erdoğan ne oldu?

— Evi aradılar.

— Neden?

— Nedeni olur mu oğlum, sıkıyönetim işte. Sıkıldım bu işlerden, yurtdışına yerleşmeyi düşünüyorum arkadaş.

— Haklısın ama bizi bırakamazsın, dedim.

— Sarı da öyle diyor.

— Bizim evi de aramışlar?

— Neden?

— Seninkiyle aynı nedenden dolayı, dedim.

Sinirden gülüyorduk ha. Yoksa ağlanacak bir durumdu bu. Dünyanın neresinde asker gelip de evleri arar. Hepsi de silahlı.

— Avustralya göçmen alıyormuş, dedi.

— Bana ne bundan?

— Uzak bir akrabam gitti.

— Sana ne bundan?

— Moruk düşünüyorum.

- Düşünme Erdoğan, dedim.
- Canım sıkılıyor böyle şeylere, gene boku bokuna yatmayalım da.
- Ne talihsiz zamanda dünyaya gelmişiz be, dedim.
- Hayır, böyle işlerle bir ilişkimiz olsa içim yanmayacak, ama kitap okumanın dışında, demokratiğimiz dışında ne yapıyoruz biz yahu, bir suç falan mı işlemekteyiz?
- Takma kafana Erdo, boş ver, bunlar da geçecek dedim.
- Canını sıktım kusura bakma, dedi.
- Sıkma canını.
- Hadi eyvallah, Ayşegül'e selamımı söyle, Umut'u öp.
- Tamam, sağ ol.
- Ayşegül seninle biraz konuşmak istiyorum, dedim.

* * *

Kapının önünde, sokağın girişinde ve çıkışında üç cemse dolusu asker var. Sabahın köründeyiz. Evleri arıyorlar. Belki yüz asker. Gören gerilla savaşı var sanacak. Geldiler. Kapı zil yerine dipçikle çalındı. Açtık, üç er silahlı, bir astsubay, bir üsteğmen. İçeri girdiler. Evimiz gaz sobalı. Balkonda gaz bidonu var. Onun içine kadar arıyorlar. Bazı kitaplarımı buzluğa saklamıştım. Ne olur ne olmaz. Faşizm ne arıyor bilmiyoruz ki... Evin altını üstüne getirdiler. Bir albay geldi o sırada:

- Şu kağıdı lütfen imzalayın, dedi.
- Ne bu?
- Evinizin kendi isteğiniz üzerine arandığına dair.
- Bu bir şaka mı?
- Hayır canım formalite.
- Bu nasıl iş albayım? Karımı, annemi, küçük çocuğumu korkuya salıyorsunuz. Evimin altını üstüne getiriyorsunuz, sonra da ben tüm bunları “kendim sizden talep etmiş” oluyorum, var mı böyle bir şey?
- Sen imzala da şunu, dedi.

Sesinde emir vardı. Bilirim bu tavrı. Askerlik yaptım. İmzaladık. Gittiler. Diğer evlerin de arandığını balkondan izliyorduk. Askerler sokakta koşuyor, önemli bir iş yapıyorlarmış gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı. Ne memlekette yaşıyoruz?... Zaman zaman Erdoğan'a hak vermiyor değilim. Buradan gitmek istiyor. Uzaklara. Hiç bilmediği bir ülkeye yerleşmek istiyor. Acaba ben de mi öyle yapsam? Ama ben oyuncuyum. Nerede kendime uygun bir tiyatro bulup oynayabilirim ki?...

— Daldın gittin gene, dedi Ayşegül.

— Bu yaşananları hazmedemiyorum, dedim.

— Boş ver üzme kendini, aşağı kattaki öğrencilere geldiler aslında.

Nereden bilebilirdim ki polis beni takip ediyor, askerler özellikle bizim evimizi arıyorlar. Ayşegül ıkınıp sıkılmasa, kayıncıvalide işe girmese gene de öğreneceğim yoktu. Karımın yakın arkadaşı Nurten bir örgüt üyesiymiş. İngiltere Başkonsolosunu kaçırmak için planlar kuruyorlar ve üs olarak da bizim evi kullanıyorlarmış. Ben provadayken Nurten ve arkadaşları bizim evde toplanıyorlar ve işi tezgâhlıyorlar. Konsolosluk Galatasaray'da. Bizim eve oldukça uzak. Ama en kuşkulandırılmayan yer olarak seçilmiş. Çünkü yaşlı bir kadın, bir karı koca ve çocukları yaşıyor burada. Benim saf karım da bunlara yataklık yapıyor. İş ortaya bir çıkarsa hepimiz gittik gümbürtüye. Ayşegül'ün olanlardan haberi yok. O çocuğuyla meşgul, en yakın arkadaşı da onu ziyarete geliyor. Sadece biraz sık gelmeye başlıyor ve yanında da genellikle nişanlısı ve nişanlısının arkadaşları oluyor. Bunu kayıncıvalide ağzından kaçırınca ilk büyük kavgamızı yaptık. Ben onların hepsinden daha demokratım ama, konsolos kaçırmak, terör yapmak benim sosyalizm anlayışında yok. Tavrımla, söylemlerimle, oynadığım oyunlarla bu işteki tavrımı koyuyorum. O kadar.

— Bunu benden gizlemeni hiç doğru bulmadım Ayşegül, dedim.

— Afedersin ben de bilmiyordum işin bu kadar ileri gideceğini, dedi.

— Karıcığım, günlerdir tiyatroya iki sivil polis gidip geliyor. Neden geldiklerini bilen yok. Beni göztaltında tutuyorlarmış. Dün hocaya söylemişler durumu. Alıp götürceklermiş. Birinci şubeden, mahalle komşumuz komser Mesut Abi araya girmiş, vazgeçmişler. Yoksa şu anda sen beni, daha doğrusu annen ikimizi ziyarete geliyordu.

— Allah esirgesin, dedi Ayşegül.

— Bence de, dedim.

— Beni affettin mi?

— Karıcığım, bu çok çocukça bir iş. Bu arkadaşlarının da başı belaya girecek. Hiç konsolos kaçırılır mı yahu? Bunun kime ne yararı olur?

— Yemin ederim bilmiyordum, dedi.

— Tamam karıcığım. Buradan taşınacağız, benim canım fena sıkıldı bu işe. Neden ikide bir evim aransın canım?...

* * *

— Evleniyorum, dedi Sarı.

— Kimle? dedim.

— Hakan iki çay yollasana bize.

— Kimle ulan, ne zaman, nasıl oldu iş anlatsana?

— Buse diye bir kız. Yeni tanıştım.

— Şehir Tiyatrosu'ndan mı?

— Alakası yok. Bambaşka bir yerden.

— Anlatsana oğlum, delirtmesene adamı.

— Oyun izlemeye gelmiş bir seyirci. Oyunun bitiminde beni görmek istemiş, kulise geldi. Tanıştık. Edebiyat Fakültesi'nde öğrenci. Dün yemeğe çıktık, çok hoşlandım, hemen: "Benimle evlenir misin?" dedim. Hiç düşünmeden "Evlenirim," dedi. "Nasıl bu kadar çabuk karar verebildin, beni tanıımıyorsun ki?" dedim. "Tanıyorum," dedi.

— Nereden tanıyormuş?

— Yenikapı'dan.

— Allah Allah, peki biz onu tanıyor muyuz?

- Hayır.
- Çatlayacağım ha.
- Çaylar...
- Sağ ol Hakan, dedim, al parasını artık yazma yok biliyor-sun.

- Çoktandır peşincisiniz, dedi Hakan. Çayları bıraktı gitti.
- Anlat şu işi, dedim Sarı'ya.
- Kemal Abi'nin tanıdığı.
- Ne demek bu yani?
- Yan apartmanda oturuyormuş kız.
- Bunca yıl hiç gözümüze ilişmemiş mi?
- Biz hep içerideyiz oğlum. Gelip giderken görürmüş bizi.
- Eeee?
- Ayıptır söylemesi benden hoşlanırmış.
- Herhalde hoşlanacak, hoş adamsın sen, ben bile hoşlanı-rım senden.

— Hadi lan bırak sululuğu şimdi, ciddi bir iş bu, evlilik ne-ticede.

- Yok yahu, demek ciddi bir iş ha? dedim.
- Sen anlat bana, deneyimlisin, neler yapmam gerekecek?
- Alaturka mı evleneceksin yoksa marjinal mi?
- Ne demek o?
- Eğer alaturka, klasik usulle evleneceksen, annenler gidip kızı isteyecekler. Yok eğer aranızda halledecekseniz yarın iki yü-zük al, takın olsun bitsin.

- İkinci dediğin bana uyar, dedi Sarı.
- Kıza da uyar mı? dedim.
- Tabii annesi, babası, abisi var. Onlara bir danışması gere-kir herhalde?

— Sen o zaman bu işi eski usul yap. Görücüye gitsin sizinki-ler. Sonrası kolay.

- Ne yapacağız yani?
- Mine pastanesinden bir gümüş çanağın içine bir kilo çi-

kolata yaptıralım, bir de çiçek yaptırırsın, gitsinler anneler. Kıza söyle bir boş gün saptasınlar.

— Tamam moruk aynen böyle yapacağım sağ ol, dedi.

— Bizi ne zaman tanıştıracaksın?

— Şimdi.

— Nasıl yani?

— Telefon bekliyor, sen buraya gelince onu arayacaktım, gelecekti.

Sarı Hakan'dan bir jeton aldı, telefonu çevirdi. Beş dakika geçmedi yengemiz içeri girdi.

— Meraba.

— Meraba Buse, dedim.

— İyi, siz tanıştınız benim tanıştırmama gerek yok, dedi Sarı.

Buse; sarı saçlı, mavi gözlü, bücür, harika güzellikte bir kızdı. Bücür deme nedenim; ben orta boy kadın severim, bu da öyleydi. Tam Sarı'ya göre bir şey.

— Sarı sizden çok söz etti, dedi.

— Eder, ben de her gün evde karıma ondan söz ederim. Biz çok eski arkadaşız.

— Aynı zamanda eskimeyen arkadaş, dedi Buse.

— Tam da öyle, dedim.

Sarı:

— Bir çay içer misin şekerim? diye sordu.

— İçerim, dedi Buse.

Çaylarımızı içerken laflıyorduk.

— Bana biraz kendini tanıtsana Buse.

— Ben İtalyan Lisesi'ni bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne gittim. Son yılım.

— O zaman İtalyancan iyi?

— İtalyanca, İngilizce konuşuyorum biraz.

— Biraz diye tevazu yapıyor, dedi Sarı.

— Sanırım, dedim. Onca yıl yabancı dil okuyunca insan konuşur.

— Çeviri yapıyor, dedi Sarı.

— Harika bu, dedim, Pirandello'nun Goldoni'nin oyunlarını direkt İtalyanca'dan çevirebilirsin.

— Öyle bir denemem oldu.

— Sarı sen Buse'yle hemen evlen, bak bize oyunlar çevirecek, dedim.

— Oyun çevirmezsem evlenmesin mi? dedi Buse.

— O kararını çoktan vermiş, çevirsen de çevirmesen de gittin sen, dedim.

— Bence o gitti, dedi Buse.

Gevrek bir kahkaha patlattı Sarı. Buse'nin sözleri gururunu okşamış hoşuna gitmişti. Nitekim nişanla nikâh arası bir ayı bulmadı. Sarı'nın şahidi Erdoğan oldu. Ben mi?... Beni boş verin... Yok yok kimseyi üzmayelim. Buse kendi şahidinin benim olmamı istedi. Bu Sarı'ya yapılabilecek en büyük jestti. Yani nikâhın iki tanığı da Sarı'nın en iyi iki arkadaşı oldu. Buse'ye bir yarım altın taktı Ayşegül. Yani ikimiz. Erdoğan delisi ise yeni evlilerin yeni evlerine –Etiler'de çok tatlı bir daire tuttular– on kilo yoğurt, on kilo peynir ve bir kangal kaşar yollamış. Çatlak herif...

Öylesine mutlular ki anlatamam. Ayşegül yeni evlerine bir ev hediyesi aldı. Bizimki iyi para kazanıyor. Tabak yapıyor, hâlâ o eski işine devam... Erdoğan yeni eve Alman malı çatal bıçak takımı almış. O gece yemeği onlarla yedik. İlk kez (Semra'nın ölümünden bu yana) Erdoğan bir kızla geldi yemeğe. Biz Umut'u anneye bıraktık.

Altı kişiyiz masada. Erdo'nun kızı bir harika. Bu kadar güzel kız az gördüm. Erdo da, çok karizmatik heriftir doğrusu. Buse nefis yemekler yapmış.

— Böyle dolma yemedim eline sağlık, dedim.

— Yalan olmasın, onu annem sardı, dedi.

— Karım dürüsttür moruk. Dolmayı annesi sardı.

— Peki bu pilavı? Bu da harika.

— Onu da Sarı yaptı, dedi Buse.

Doğruydu bu. Sarı nefis pilav yapar ve hepsini kendi yerdi.

— Buse'ciğim senin yaptığın bir şey yok mu onu yiyelim? dedim.

— Geri kalan hepsi, dedi Buse.

Masada yok yoktu. Börek, pilaki, çoban salata, kereviz salatası...

— Hepsi hepsi çok güzel ellerine sağlık, dedi Ayşegül.

Erdoğan'ın yanındaki kız biraz çekingen. Buna karşılık Ayşegül'le Buse hemen kaynaştılar birbirlerine...

— Erdo ne hesap, evlilik falan? dedim bir ara.

— Yok öyle bir şey, hoşlanıyorum o kadar. Daha dün bir bugün iki, dedi.

Sarı:

— Evlen ulan işte, hep birlikte oluruz her akşam, dedi.

— Ulan Sarı, her akşam buluşmak için evlenilir mi?

Bu sırada kız lavabodan döndü, Erdoğan da lafı değiştirdi:

— Anlat tiyatro nasıl gidiyor?

— Başrole başlıyorum.

— Hadi hayırlısı.

— Ulan Erdoğan neden bıraktın bu işi? dedim.

— Mutluyum, dedi kısaca, kızın elini okşamaya başladı. O da cevap veriyordu. Yan gözle bakıyordum tabii, öyle açık açık bakmak ayıp. Kahveler içildi. Meyveler yenildi. Sohbet koyulaştı ve zaman çabucak geçiverdi.

— Ben bu güzel kızı evine bırakmak zorundayım, sizin gibi, anne babalara hesap vermeme durumumuz yok, dedi Erdoğan.

— O zaman sen de evlen, hesap vermezsin, dedi Ayşegül.

— Her şeyin hayırlısı, dedi Erdo.

Kız hiç konuşmadı.

— Hoşça kalın, her şey için teşekkürler, dediğini duydum.

Evlere dağıldık...

— Bir küçük araba alsak? dedi Ayşegül takside.

— O da olur canım, dedim.

— Seni seviyorum.

— Ben de seni.

İlkbahar, yaz, sonbahar, kış... Dört mevsim. Arka arkaya bunlardan üç dört tane tükettiniz mi, üç dört yıl geçmiş oluyor. Biz de öyle yaptık.

— Bugün Umut'u anaokuluna yazdırdım canım, dediğinde karım, bunu iyice anladım. Gerçekten ne zaman geçti bu yıllar?... Sanki daha dün el ele dolaşıyorduk Ayşegül'le nişanlı nişanlı... Annesi yaşlanıp küçük çapta bir felç geçirince bunu daha iyi anladık. Zaman gerçekten hızla akan bir nehir gibi davranıyordu...

Erdoğan yoğurt işinde iflas etti. Tanıdık restoranların bir çoğu firma değiştirmiş. Diğerleri de doyurmuyor. Ortağı "ayrılalım" demiş. Erdo da tek başına işi yürütemeyeceği için bıraktı. Yine kafasına yurtdışı takıldı. "Gideceğim" diyor, başka bir şey demiyor.

Faşistler Allende'yi devirdiler. Dünya çalkalanıyor. Demokratlar infial içinde. Böyle bir şeyi lanetlememek elde değil. Tiyatroda bizim hoca, hop oturup hop kalkıyor. Eski tüfek ne de olsa.

Bir film teklifi aldım. Rolüm harika. İyi de para veriyorlar. Tabii benim için iyi para. Belki Ayşegül'ün uzun süredir istediği arabayı alacağız. Kız bunu benim için istiyor aslında. Hep otobüsle gidip geliyorum işe. Yavaş yavaş tanındığımdan, rahatsız olmamı istemiyor. Film çektik.

İyi iş yaptı. Yapımcı bana yeni filminde de rol vereceğini söylüyor. Yalnız filmde O da var. Hani ilk büyük aşkı yaşadığım kadındı. Ayşegül'e bunu anlatmıştım, ilişkimizi yani. Acaba ne der?... Söyledim.

— Oyna hayatım, senin karın benim, O değil, dedi.

Bu sahiplenmesi hoşuma gitti karımın. Ama oynamadım filmde.

— Başka bir işte inşallah beraber oluruz efendim, dedim yapımcıma. Çok olgun karşıladı. O da biliyordu bu eski aşkı. Kadının onuru kırılmış mıydı acaba?... Ama O evlenmişti ben asker-deyken. Neyse...

Her şey o kadar çabuk geçti ki... Kıbrıs'a çıkartma yaptı Türkiye. Garantör ülke olarak "Barış Harekatı" adı altında Kıbrıs, Türk askeri tarafından işgal edildi. Kuzey bölümü. İşler bozuldu. Tiyatro kapandı. Geceleri karartma yapılıyor. Her şey berbat. Para yok. Karım tabak yapıyor, oradan gelen parayla geçinmeye çalışıyoruz. İyi ki arabayı almamışız geçtiğimiz yıllarda. Onun masrafım nasıl karşılardık?... İşlerim ne zaman düzelecek?

Geçtiğimiz yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'nin Vietnam'dan hezimetle ayrılması, dünya kamuoyunda, bu ülkenin prestijini sarsmıştı. Birçok Amerikalı genç, savaş hastalığına tutuldu Amerika'da. Onlarca film üretti sonradan Holywood...

Sonra zaman yine aldı başını gitti. Bizim oğlanı sünnet ettirdik. Artık erkek oldu. Sanki sünnetsizken değilmiş gibi. Nedense bu laf pek yaygındır toplumumuzda...

Ve "1 Mayıs İşçi Bayramı," Taksim Meydanı'nda katliama dönüştü. Onlarca kişi öldü. Sarı kıl payı kurtuldu Taksim'de. Ne işin var senin orada? Hoş Ayşegül engel olmasa ben de gitmiştim ya neyse...

Bir de arkadaşımızı yitirdik Taksim'de... Ezilerek öldü garip... Tüm bu sözünü ettiğim olaylar, ailemiz üzerinde de olumsuz etkiler yapıyordu.

Ekonomimiz bozuluyor, küçük tartışmalar çıkıyor, gerginlikler yaşıyordu. Kolay değil ki. Para kazanamıyorsanız, oğlunuz okula gidiyor. Kayınvalide felç tedavisi görmekte. Zor. Yaşam git tikçe zorlaşıyor... Tüm bu olumsuzlukları kovalayan yılların birinde 12 Eylül de geliverince, her şey iyice allak bullak oldu... Beş general darbe yaptılar ve yönetime el koydular. Doğrusunu isterseniz önceleri en demokrat geçinenler bile (karımla ben dahil) bu hareketi olumlu karşıladık. Çünkü belki ekonomi düzelir, aileler ve giderek ülke düzlüğe çıkar diye düşündük. Nereden aklınıza gelir ki sağ iktidarı devirip tüm solcuları tutuklayan bir abukluk olacağı? Düşünün bir kere... Dünya mizah tarihine altın harflerle geçecek bir başkanımız olmuştu. Tüm mizah yazarları kan ağ-

lıyordu. Çünkü adamın her söylediği komikti ve dalga geçilecek yanı kalmıyordu.

Başkan emekli olduktan sonra “Picasso”nun bir resmini görüp: “Ne var, bunu ben de yaparım,” demesi ve gerçekten tıpkı Picasso gibi yapması (!) epeyce gülme konusu olmuştu. Gene de emekli bir darbecinin politika yerine sanatla uğraşması iyi bir şeydi. Her ne kadar denetleme alışkanlığını yerleştiği yöredeki manavları ve bakkalları denetleyerek, market açılışlarına katılarak sürdürdüyse de sanata ilgi duyması güzel bir şeydi. Resim sergileri açarak, Türk resim sanatına yaptığı katkılar hiçbir zaman yadsınamaz. Baba, en son olarak da bıyık bırakmıştı ve gerekçe olarak da: “Askerken çok heves ederdim ama bir türlü bırakamazdım, şimdi bıraktık,” dedi. Gerçi emekli olalı yirmi yıl olmuştu ama, bıyık dediğin de anca uzar... Bir gazeteci sanatçılara soruyor: “Yeni anayasayı nasıl buldunuz?” diye. Oysa çıkartılan bir kanunla hazırlanan anayasa konusunda olumsuz fikir beyan etmek suç. Lehinde konuşabilirsin. Fakat yasa, Altmışbir anayasasını felaket şekilde deliyor ve ilkel bir sürü geriye doğru değişikliklerle dolu. Ben bir sanatçıyım. Dilimi tutamadım. Konuştum. Bir de kitabım basılmıştı. Yetmişli yıllarda. Kitap basımlarında altı ay içinde bir dava açılmazsa mürürü zamana uğrar. Bana öyle yaptılar. Aradan beş yıl geçmiş olmasına karşın aldılar içeri... Yattık çıktık. Aile düzenim iyice bozulmuştu. Ayşegül, Umut’a bu durumu açıklayamamıştı. Annesinin durumu ağırlaştı. Kadını kaybettik. Çok iyi insandı. Benim üzerimde emeği vardı. Oğlan huysuzlanmaya başlamıştı. Karım çalışıyor, ben cezaevinde, oğlan okula gitmekte. Yani “parçalanmış aile” misali bocalayıp duruyoruz. Burada önemli olan aileyi kurtarmak oldu. Çıktım cezaevinden, işsizim. Borç birikmiş. Çabalıyorum. Devletle, daha doğrusu askeri yönetimle iyi geçinmek zorunda olanlar, korkudan bana iş vermiyorlar. Kitap yazmış adamım, boru mu bu? Büyük suç. Hem başımızdakiler son derece vatansever kişiler. Vatanseverlik sadece onların tekelinde. Başka kimse vatansever olamaz, kitap yazamaz. Toplum aydınlatamaz. Yeni anayasa oylaması bu açıdan

son derece demokratik olacak. Şeffaf içi görünen zarflarla yapılacak ve anayasaya hayır diyenler kış meyvesi olan ayvayı yiyecekler. Yazından ne gördük de kışı nasıl olacak bu işin?... Yüzde doksan birle “EVET” aldı yeni anayasa ve ne gariptir ki “Kenan Evren” ile birlikte oylandı. Cumhurbaşkanı adayı oldu Kenan Evren. Başka adaya izin verilmedi. Yani Türkçemiz’deki “seçim” sözcüğü tam anlamını buldu. Seçim ne demek? Ya bunu ya ötekini ya da başkalarını seçeceksin. Yani seçimini yap. Kimi seçtiğini söyle. Aynen öyle oldu. Ya Kenan Evren’i ya da Kenan Evren’i seçmemiz emredildi. Kahraman Türk halkı da aynen öyle yaptı ve ikisinden birini, hatta üçünden birini seçti. Kenan Paşa cumhurbaşkanımız olduuuu... Hayırlı olsun. Aziz Nesin’e sordular: “Türk halkı çok zeki ve çok akıllıdır, siz de bu görüşte misiniz?” diye.

O da bütün dürüstlüğüyle: “Türk halkının yüzde altmışı aptaldır,” dedi. Nedeni malumdu, bu anayasaya evet diyen halkı kastediyordu. Bir özel konuşmasında da: “Ben bu insanları o kadar çok seviyorum ki, yüzde doksan ikisi aptaldır demeye kıyamadım,” demişti. İşlerimiz iyice bozuldu. Böyle bir anlayışla aynı görüşleri paylaşmak olanaksızdı. Sarı, Şehir Tiyatrosu’nda rahat-tı. Oradaki yönetim daima dümen suyunda gitmiştir. Erdoğan felaket durumdaydı. Ben işsizdim. Yeni çıkmıştım cezaevinden. Fakat bir gün hiç beklenmedik bir şey oldu. Sarı’yı bir faşizan ya-sayla tiyatrodan attılar. Oynatacağım. Çocuk evini barkını kurmuş, tam rahat edecek, işinden atılıyor. Erdoğan da, ben de işsiziz. Ulan acaba üçümüz bir iş mi kursak?... Ne yaparız. Mesela avukatlık bürosu filan mı açacağız?... Ne işi?... Biz tiyatrocu-yuz, başka ne iş yapabiliriz ki?... Gelir kapılarımız kapatılmış-tı. Sarı ilk kez karısıyla tartışmış. Ekonomi bozuldu mu her şey bozuluyor. Aşegül tabak boyuyor, resimliyor eve üç kuruş gi-riyor ama yetmiyor. Kız eve bakmaktan bunaldı. Sesini çıkart-mıyor ama ben anlıyorum. Durum iyileşeceğine kötüleşiyor... Bizim intikamımızı Mandela aldı. Kenan Paşa Mandela’ya bü-yük bir ödül verdi. Mandela, yirmi yedi yıl halkı için hapis yatmış biri olarak, on yedi yaşındaki çocukları asan birinin verdiği ödü-

lü reddetti... İşte o gün hepimiz mutlu olduk. Güney Afrika'dan biri çıkıp bizim hakkımızı aramıştı... Kuşkusuz Aziz Nesin gibi, Türkiye Yazarlar Sendikası gibi pek çok demokrat ve demokrat kuruluş yanımızda oldu, Sarı'nın atılması olayında da Sarı ve arkadaşlarının yanında oldu, ama bu başka idi... Sarı'lar toplu halde mahkemeye başvurdular. Haklılıkları kabul edildi ve görevlerine döndüler...

Sarı telefon etti:

— Yarın Yenikapı'ya gidiyoruz, dedi.

— Sarı çok iyi akıl ettin bunu, uzun zamandır gitmiyoruz, dedim.

— Yarın sabah mecburen gideceğiz.

— Neden mecburen?

— Kemal Abi'yi kaybettik.

— Ne?

— Kalpten gitmiş.

— Yapma be Sarı, dedim.

— Az önce Erdoğan aradı. Yarın sabah kahvede on birde tabutunun başında bulunacağız, oradan Valde Camii'nden öğlen namazına kalkıyor.

— Kemal Abi öldü ha?

— Oğlum, eskiden babalarımızın arkadaşlarının cenazesine giderdik şimdi ağabeylerimizin, veya onların arkadaşlarının cenazelerine gidiyoruz. Bir gün...

— Söz Sarı, dedim ben senin cenazene mutlaka geleceğim.

— Ulan... Neyse şimdi sabah sabah ağzımı bozmayayım, dedi.

Kemal Abi, bize hep iyi davranmıştı. Erdoğan detayıyla anlattı. 12 Eylül yönetimi, durmadan kahveye baskınlar yapıyormuş. Biz o aralar uğramıyoruz pek. Solcuların yoğun bulunduğu yermiş bu kahve, kimi bilseler alıp götürüyorlarmış. İyi ki o aralar gitmiyorduk. Erdoğan bu gibi şeylerden müthiş ürkerdi. Çünkü sabıkası vardı ve yeniden ne sebeple olursa olsun içeri girmek istemiyordu. Belki de sık sık "yurtdışına yerleşeceğim" söylemi buradan kay-

naklanıyordu. Kemal Abi'nin ölümü bizi çok üzdü. Adamcağız, birkaç baskından sonra dayanamamış, bir yüzbaşıya:

— Yeter artık yahu, burası benim ekmek tekmem, diye çıkışınca, dipçiği yemiş. Yıkılmış yere. Kalp demişler. Anlayacağınız kalpsiz bir yönetim biçiminin kurbanı olarak kalpten gitti Kemal Abi... Gelmeyen kalmadı Yenikapı'ya.

Ne Erdoğan'ın, ne Sarı'nın hapishane öykülerini anlattım size. Kendi öykümü de anlatmadım. Çünkü insanoğluna yakışmayan şeylerin anlatılmasında yarar yoktur. Hapishane kadar berbat bir yer olamaz. Herkes sanır ki, dört duvar arasında geçen mahkûmiyet zamanı. Öyle değildir oysa. Orası dört duvardan ibaret değildir. Her şeyiniz, neredeyse nefes alırsınız bile denetim altındadır. Gazete veya kitap okuyabilmemiz, tuvalete veya banyoya gitmeniz, avluya çıkabilmeniz, mektup okuyup yazabilmeniz, giysiniz, saçınız, sakalınız, her şeyiniz başkalarının kontrolü altındadır. Yani cezaevi salt dört duvarın arkası değildir. Başkalarının kontrolü altındadır. Asıl önemlisi, tuvalete çıkma özgürlüğünüz dahil hiçbir şeyiniz sizin kontrolünüz altında değildir. O nedenle oranın anlatılacak bir yanı yoktur bence. Yine o nedenle de hapishane öykülerini sevmem. Üç arkadaş orayla tanıştık. Belki bazı açılardan hayatı bu yönüyle de tanımamız açısından yararı olmuştur ama, hiç kimseye tavsiye etmem. Öyle demiştim: Yattık, çıktık...

Hayat ne kadar tuhaf, bazen ne kadar anlamsız geliyor insana. Mutlu yuvamız durup dururken dağıldı. Ayşegül'den ayrıldım. Neden? Bir gün Ayşegül geldi ve:

- Ayrılmak istiyorum senden, dedi.
- Anlamadım?
- Ayrılmak istiyorum.
- Neden, ne oldu?
- Uzun hikâye.
- Ayşegül sen deli misin, şaka mı yapıyorsun? dedim.
- İkisi de değil. Sadece ayrılmak istiyorum.
- Başka biri mi var?

— Evet.

Başka hiçbir şey sormadım karıma. Tek celsede ayrıldık. Merak da etmedim. Sonradan evlendi mi, yalan mı söyledi, başka nedenler mi vardı bilmiyorum. Hâlâ da merak etmiyorum.

Hani insan yaşamında “şanslı anlar” vardır ya. İşte o bana gülmüsedti. Bir gün Ayla’yı tanıdım. Gözlerinin içi gülen bu kız benim karım olmalıydı. Hiç vakit kaybetmeden. İki kez yemeğe çıktık. Beni tüm sıkıntılarımdan arındırıp kendine bir mıknaş gibi çekiyordu bu genç kız. Sanki onsuz yapamayacak gibiydim.

— Ayla benimle evlen, dedim Çin lokantasında.

— Ne zaman? dedi.

— Şimdi, dedim.

Öyle yaptık. Gittik en yakın nikâh dairesine. Başvurduk, gün aldık. Ne Sarı, ne Erdoğan, hiç ama hiç kimse olmadı nikâhımızda. İki tanığımız da nikâh dairesinin görevlileri idi. İkisine birer yüzlük verdim. Bu gülen şansı bir dakika bile ertelemeye gönlüm razı değildi...

Sonunda her şey dönmüş, eğer şans diye bir şey varsa, o bana gülmüştü. Onu nasıl seviyorum anlatamam. Bir sürü sevgiyi üst üste koyun ekleyin, birbiriyle çarpın, çıkacak sonuç benim sevgimi tariflemeye yetmez. Çünkü bu Ayla başka bir şey. Daha onu görüp tanıyıp sevmeyen birine hiç rastlamadım. O da beni seviyor. Bir çocuğum da ondan olmalı. Mutlaka olmalı.

Sarı Ayla’ya deliriyor. Karısı karımın hastası. Öyle iyi anlaşıyor ki bu kadınlar aralarında.

Hayat güzel. Gerçekten yaşanmaya değer... Ben Ayşegül’ü unuttum. Haydi daha güzel bir tarif yapalım: Ayşegül kendini unutturdu. Bazen gelen gideni aratmıyor işte. Herkesin yolu açık olsun...

* * *

Altmışlı yıllara bakıyorum. Ne olursa olsun, ülkede veya dünyada, bizi pek etkilemiyordu. Kiminle çıkacağız, kiminle flört edeceğiz, konservatuar ne olacak, sınıfı geçecek miyiz, tiyatrodaki bize

rol var mı?... Sorunlarımız bunlardı. Yaş ilerleyip çoluğa çocuğa karışınca, kazın ayağının öyle olmadığını anlıyor insan. Hele böyle cezaevleriyle falan da tanışınca... “Asala” meselesini umursamazlıktan gelemiyorsunuz. Berlin Duvarı’nın yıkılışı düşüncelerinizi zorluyor. Birinci Körfez Savaşı ülkenizin ekonomisini, sosyal yapısını etkileyince, siz de etkileniyorsunuz. Sovyetler Birliği dağılınca, bazı umutlarınız kırılıyor. Dincilerin ülkede at koşturması, başa gelen bazı yönetimlerin bunlara açık kart göstermeleri sizi yakından ilgilendiriyor. Marmara depremi, sinir sisteminizle birlikte ülke moralini ve ekonomisini altüst ediyor. Tüm bunlara on dokuz yaşındaki gibi yirmili yaşlarda olduğu gibi kayıtsız kalmıyorsunuz... Amerika Birleşik Devletleri durup dururken, uydurduğu bazı gerekçelerle Irak’ı işgal etti. Sarı, Erdoğan, ben buna karşı, savaşa karşı, emperyalizme karşı, yapılan tüm toplantılara birlikte katıldık. Tavrımızı barıştan yana koyduk. Tüm barış yanlısı toplantılarda ön saflarda yerimizi aldık. Çevremizdekilere savaşın ne denli kötü bir şey olduğunu, Amerika’nın ne felaket bir ülke olduğunu anlatmaya çalıştık. ABD, Afganistan’ı işgalinde de Irak’ı işgalinde de hep yıkılan ikiz kulelerinin intikamını almayı amaçladı. Bin Ladin olmayacak bir iş yapmış, New York’un altını üstüne getirmişti.

Dünyayı ilgilendiren tüm bu gelişmeler içinde beni en çok yaralayan Amerika Birleşik Devletleri’nin, BM kararı olmadan ve dünyanın tüm karşı çıkışına rağmen, Irak’ı işgali oldu. Külhanbeyi tavrı, beni rahatsız etti. Ülkemizin başına hep dert açan bu ülke ta ellilerden bu yana bize yapmadık kötülük bırakmadı. Kore’de yakınlarımızı kaybettik. Bunlarla müttefik olduğumuz için. Irak işgalinde bizi kullandılar. Anlayacağınız bu Amerika dünyanın başına dert...

* * *

Bazı olaylar vardır; anlatıldığında ya da yazıldığında “Hadi canım bu kadar da atılır mı?” dersiniz. İnandırıcılığı yoktur. Bu denli raslantı fazla gibi görünür. Ama anlatacaklarım aynen ya-

şandı... Bir yaz; Sarı, karısı, Erdoğan, kız arkadaşı, Ayla, ben Ayvalık'ta Cunda Adası'na yaz tatili yapmaya gittik. Beş gün kadar kalacağız. Ayvalık'a daha önce gitmişim ama Cunda'yı ilk kez bu denli detaylı geziyorum... Çok güzel bir otelde kalıyoruz. Hem havuzu hem denizi var. Yemekleri, eğlencesi, her şeyi tam. Odalarımız yan yana. Bazı akşamlar sahilde balıkçı meyhanelerine gidiyoruz. Fiyatlar da aile bütçelerimize göre...

Bir gün bankamatikten para çekmek üzere, otelin aracıyla Ayvalık'a indim. Parayı çektim. Hava birden çok sıcak oldu. Bir kahveye oturup deniz kıyısında hem serinlemek hem de bir limonata içmek istedim. Çırağı bir yere kadar gitmiş, servisi patron yapıyor. Limonatamı getirdi. Ben yaşlarda biri. Teşekkür ettim, laf açıldı, cezaevi falan derken, kendisinin de cezaevinde yat-tığını söyledi.

— Neden yattınız? dedim.

— Töre cinayeti bizimkisi, dedi.

— Benimki bir kitap yüzündendi, dedim.

— Bizimkisi cehaletten. Yıllar önce kız kardeşimin büyüğünü, sonra da küçüğünü öldürdüm, dedi.

Bunları söylerken sesinde pişmanlık vardı, ama töre kurbanı olduğunu da hissettirmemeye çalışıyordu.

— Vah vah, ne acı, dedim.

— Öyle ama ne yaparsınız ki bizim oralarda bu böyleydi o zamanlar.

— Siz Ayvalıklı değil misiniz? dedim.

— Buraya doğudan gelip yerleşmiş babamlar.

— Eeee?

— Büyük kız kardeşim İstanbul'a üniversitede okumaya gitti-ydi.

— Evet?

— Bir gün bir gazetede anadan doğma fotoğrafları çıktı.

— Nasıl yani?

— Akamedî mi neyse, o okulda çıplak modellik yapıyormuş, sanatmış bu.

— Eeee?

“Eeee” dedim ama, yüreğim ağzımda... Aklıma olmadık şeyler geliyor.

Kuşkusuz rastlantı diyorum ama...

— E’si babam gazeteyi gördü. O zamanlar ben on yedi yaşındaydım. “Git temizle namısımızı,” dedi.

— Sonra?

Delirecek gibiyim, ya bu iş...

— Geldik İstanbul’a. İlk gelişim. Şaşkınım, bir yer bilmem. Gittim o okulu buldum. Nüfus kağıdımı gösterdim ve Semra’nın kardeşi ol...

Ne oldu hemşerim? dedi bana.

— Hiç hiç yok bir şey, sen devam et dedim. Dedim ama kalbim küt küt atıyor. Ölecek gibiyim. Bir bardak su getirdi adam.

— Merak ettim yahu hasta mısın? dedi.

— Sıcak dokundu, sen devam et dinliyorum, dedim.

— Neyse evinin adresini verdiler. Gittim bulamadım. Yeni-kapı’ya gitmiş, kapıcısı söyledi. Eviyle yakın zaten. Vardım Yeni-kapı denen yere.

Koskoca yer. Ayvalık’tan büyük. Nasıl bulacağım kız kardeşimi burada?

Deniz kıyısından dolaşıyorum. Derler ya, “İyi olacak hastanın doktor ayağına gelir,” diye. Kıyıda bir kadın çıktı, üstü başı kan içinde...

İnanmayacaksın ama Semra... Vardım yanına. Kayalık oralar. “Ne oldu sana?” dedim. “Yaralandım,” dedi. “Kim yaptı?” dedim. “Sevgilim,” dedi. “Bir de ayrıca sevgilin var ha orospu, anadan doğma soyunup ailemizi rezil ettiğin yetmiyormuş gibi bir de sevgilin var!...” Orada öldürdüm onu. Atladım otobüse geldim Ayvalık’a... sonradan öğrendik ki, sözde katili yakalanmış ve atışlar içeri. Ben de böylece yırttım o iştten.

— Peki sonra ne oldu? dedim.

— Sonra Semra’nın küçüğü vardı, Döndü... O da burada Ay

valık'ta bizim adımızı lekeleyici şeyler yaptı, onu da öldürdüm. Girdim yattım.

240

Hikâyem bu işte...

- Evet, neyse gerilerde kalmış, dedim.
- Öyle ama sonradan çok koyuyor adama, dedi.
- Koymaz mı, kardeşlerin ne de olsa.
- Öyle.

Kalktım. Limonatanın parasını almadı. “Benden olsun misafirsiniz,” dedi.

Geldim otele. Hemen denize attım kendimi. Bir süre öylece kalmışım.

Bizimkiler sudan çıkmadığını görünce merak etmişler.

- Ne oluyor, neden çıkmadın denizden? diye seslendi Ayla.
- İyiyim serinliyorum, dedim.
- Merak ettik.
- Yok yok iyiyim, dedim. Ayvalık'ın denizi çok soğuktur, o kadar uzun süre suda kalınmaz o nedenle de merak etmekte haklılar. Çıktım denizden, duşa gittim o da beynime akınca biraz iyi geldi. Sarı:

- Neyin var ulan hasta mısın sen? dedi düşün yanına gelip.
- İyiyim Sarı, dedim.

— Erdoğan'la tavla oynuyoruz iki mars üst üste yaptım, az sonra tavlayı koltuğunun altına vereceğim, gel seyret, dedi. Havuz yanında bir masada oynuyorlardı, gölgeydi ve serindi. Oturdum bir soda söyledim garsona.

Erdoğan:

- Miden mi? dedi.
- Yok yok iyiyim Erdoğan, siz işinize bakın, iyi gidiyorsun galiba, dedim.
- Dalga mı geçiyorsun, iki mars yaptı inek, dedi.
- O zaman şu oyunu da bitirin de benimle ilerdeki ağaç altına gelin. Sarı tam zarı atacakken durdu:
- Senin bir şeyin var oğlum.

— Var, anlatacağım. Bundan, ikiniz de dünyanın en mutlu adamları olarak payınızı alacaksınız, dedim.

— Milli piyangoyu mu kazandın? dedi Erdoğan.

— Oyununuzu bitirin, dedim.

— Bitirecek bir şey kalmadı, dedi Sarı. Bu penc bu se, yani pencü se severler Erdoğan'ı Ayvalık'ta.

— Uymadı, dedim.

— Uysa da uymasa da, dedi Sarı.

Hepimiz kakkahayı bastık. Yüreğim pır pır ediyordu. Bu olanları Ayla'ya nasıl olsa anlatacaktım. Ama acaba Buse ve Erdoğan'ın sevgilisi de bilmeli miydiler? Karar veremedim... Hep birlikte ağaçlıklara doğru yürüdük. Üç kadın havuz kenarında güneşleniyorlardı.

Kadınlar güneşlenirken top atsanız faydasızdır... Çimenlere oturduk.

— Eeee? dedi Erdoğan.

— Bana bir şey vermeniz lazım.

— Ne demek o? dedi Erdoğan.

— Anlatacaklarım sizin hayatınızın en önemli şeyi olacak, onun için hediyemi istiyorum.

— Tamam, dedi Sarı, akşama deniz kıyısında yemekler ben-den.

Erdoğan;

— İkimizden, dedi.

— Tamam, dedim,

— Anlat o zaman.

— İyi dinleyin.

— Hadi lan artık.

— Başlıyorum.

— Başla yoksa ben başlayacağım, dedi Sarı.

— Semra'yı erkek kardeşi öldürmüş.

Önce ikisi de öylece kaldılar. Sarı:

— Şaka mı bu? dedi.

— Umut'un ölüsünü öpeyim.

Ben hiç böyle yemin etmem. O zaman işin ciddiyetini anladılar.

242

Erdoğan:

— Anlatsana oğlum şunu, dedi.

Bir sigara yaktı, Sarı da elini uzattı hemen sigaraya. O da yaktı.

— Para çekmek için Ayvalık'a indim.

— Çabuk anlat ulan, başlatma Ayvalık'tan şimdi.

— Bir kahvede limonata içeceğim...

— Mahsus mu yapıyorsun ulan?...

Tüm olayı en ince detayıyla anlattım bizimkilere.

Üçümüz hiç konuşmadan denize girdik, uzun süre suyun içinde kaldık.

Üç kadın sesi koro halinde seslendi:

— Neyiniz var sizin, neden çıkmıyorsunuz?...

* * *

İstanbul'a döndük. Bu konuyu bir daha hiç açmadık. Karıma anlattım.

Sarı da karısına anlatmış. İki kadın da şok oldular. Erdoğan kıza hiç söz etmemiş...

İstanbul'a gene sonbahar geliyordu. Bu kentte en uzun süren mevsim sonbahardır. Özdemir Asaf'ın dediği gibi:

"Her şeyi süpürebilirsin

Sonbaharı asla..."

Biz, bu olayı hayatımızdan süpürdük, geçti gitti. Acısıyla tatlısıyla yaşadık, iliklerimize kadar. Artık yaşılanıyoruz. Eskiden günler bitmek bilmezdi Yenikapı'da. Kayalara oturur içerdik. Ona, gençlik diyorlar.

Şimdilerde ise, zaman öyle hızlı akıyor ki, yelkovana yetişmenin olanağı yok. İyi ki bu dijital saatleri icat ettiler. Numaraları gözüm görmüyor, üzerlerinde de, ne akrep var ne yelkovan. Sarı'nın saçları döküldü. Erdoğan bembeyaz sakallı... Ben hiç yaşlanmıyorum canım.

Sadece merdiven çıkarken nefes nefese kalıyorum o kadar. Torunum koluma giriyor arada bir geldiğinde. Polonya çok uzak sık gelemiyorlar...

Ölmeyen arkadaşlık bizimki... Ölünce bitecek. Biz ölünce... O da çok uzaklarda olmasa gerek. Yenikapı kadar yakın. Yürüyerek gidebiliriz.

Ruyhard Kipling: "Ben yaşlılığın ne olduğunu bilirim ama sen gençliğin ne olduğunu bilemezsin," demiş... Ben de Yenikapı'dan, ta o günlerden Kipling'e şöyle demek isterdim: "Baba, ben bir gün nasıl olsa yaşlanacağım, ama sen bir daha asla genç olamayacaksın."

Geriye dönüp bakıyorum. Yıllar bardaktan boşanırcasına hızlı geçmiş.

Akmış gitmiş yaşam..

Erdoğan; oyunculuk mesleğini galiba küçümsedi. Meslek de onu.

Bulgaristan'da yoğurt peynir yapma işini öğrendi. O işi de küçümsedi.

Birkaç işe daha girdi çıktı. O işleri de sevemedi. Çok iyi yanları olan, ama biraz kendinle olan kavgasını çözememiş bir sevdiğim arkadaşım olarak geçer gözlerimin önünden.

Sarı; çalışkandı. Yaptığı iş ne olursa olsun ciddiye alırdı. Sonuna kadar götürürdü her üslendiği işi. Bencil yanları vardı ama, genel olarak iyi adamdı Sarı.

Sarı ile Erdoğan'ın öyküsü bana hep bir fıkrayı anımsatır...

İkisi de işlemedikleri suçlardan dolayı ceza gördüler. Nasıl iştir bu hâlâ anlayamam.

Fıkra ünlüdür:

Köyün ağası, arabacısıyla kasabaya mal indiriyor. Yolda sığır pislikleri görüyorlar. Ağa diyor ki:

— Bana bak Memet, eğer şu boku yersen, şu atlarla arabayı sana veririm.

Arabacı düşünüyor. Köye dönüşünde iki atı bir de arabası olmuş olacak.

— Tamam, diyor ve gübreyi yiyor.

Kasabaya varıyorlar. Malları boşaltıp dönerken ağa düşünüyor:

“Ulan, bu herif şimdi at, araba sahibi oldu, şımaracak, beni de terk edecek.”

Arabacı da düşünüyor: “Ulan bu ağa şimdi beni bütün köye rezil edecek, bok yedim diye,” ve kararını veriyor:

— Ağam, bak aynı yerden geçiyoruz, eğer şu gübreden biraz da sen yersen atları arabayı sana geri veririm.

Ağa hemen:

— Tamam, diyor ve arabadan inip boku yiyor.

Biraz yol alıyorlar, köye yaklaşırlarken arabacı soruyor:

— Ağam, kasabaya giderken bu araba senindi.

— Evet.

— Köye dönüyoruz, bu araba gene senin.

— Evet.

— Peki biz bu boku niye yedik?

Belki böyle bir şeyi yaşamak, ikisi için de hayatın içinde gelecekteki zorlukları yenmede önemli roller oynamıştır. Kimbilir?... Belki benim için de zaman zaman öyle olmuştur.

* * *

Aradan kırk üç yıl geçti. Altmış bir yaşındayım. Üç yaşında bir torunum var. Oğlum Polonya’da yaşıyor. Karısı Ebru ve oğlu Halit’le çok mutlu. Erdoğan Avustralya’ya yerleşti. Orada evlendi. Çok mutlu bir yaşamı var. Ona gittim uzun bir uçak yolculuğundan sonra.

Sarı’yla her şey aynen sürüyor. Her gece en az iki kez telefonlaşıyoruz.

Haftanın belli günlerinde ya o bize geliyor karısıyla, ya biz onlara gidiyoruz. Çok iyi bir sosyal hayatı var Sarı’nın. Her akşam bir akşamüstü barına takılıp yeni dostlar ediniyor. Geçenlerde ona:

— Ulan seni çok takdir ediyorum Sarı, ne güzel yapıyorsun, her gün yeni dostlar ediniyorsun, dedim.

Sarı şöyle bir durdu ve beni yanıtladı:

— Benim yeni bir dost edinmem için artık kırk yılım daha yok.

Müjdat GEZEN

Kalamış, 2003

Fotoğraf: İbrahim Demirel

*“Ölmeyen arkadaşlık bizimkisi... Ölünce bitecek.
Biz ölünce... O da artık uzaklarda olmasa gerek.
Yenikapı kadar yakın. Yürüyerek gidebiliriz...”*

Müjdat Gezen, *Meşhur Yenikapı Cinayeti*'nde,
1960'ların Fatih-Yenikapısı'nda yaşayan
19-20 yaşlarındaki tiyatrocü üç gencin
bir cinayetle sınanan sağlam dostluklarını
usta bir dille okurlarına sunuyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 975-14-0964-0

9 789751 409645

